ARNO STROBEL

OFFLINE

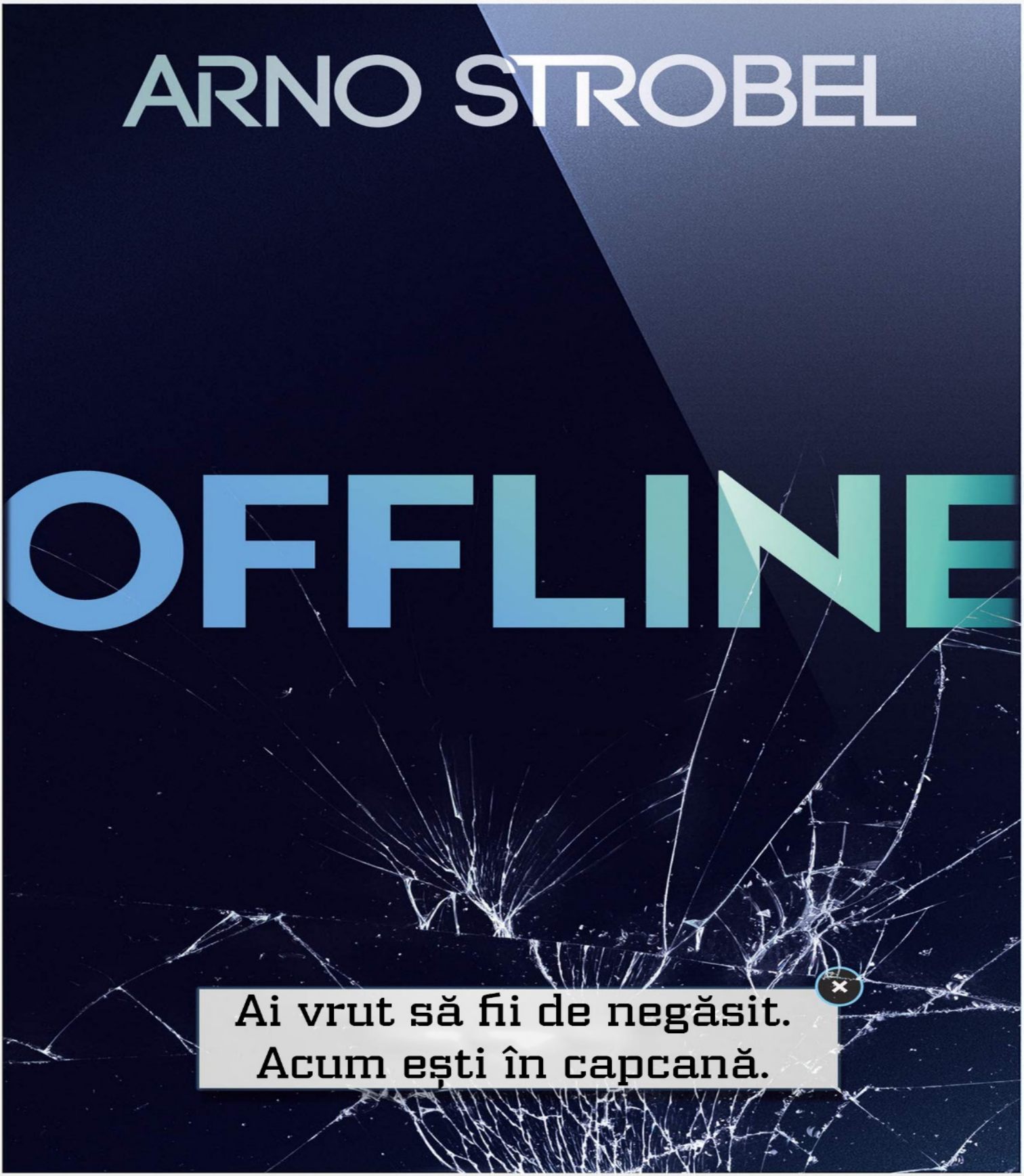

Ai vrut să fii de negăsit.
Acum ești în capcană.

ARNO STROBEL

OFFLINE

Original: *Offline - Du wolltest nicht erreichbar sein. Jetzt sitzt du in der Falle.* (2019)

Traducere din limba germană de:
ADRIANA MARINESCU

virtual-project.eu

LEBĂDA NEAGRĂ
the publishing house

2021

Moartea înseamnă tăcere –

cugetare germană.

PROLOG

Închide apa fierbinte și rămâne un moment cu ochii închiși, simte stropii prelingându-i-se pe piele până când nu mai rămâne decât un strat subțire de umezeală, care se răcește foarte repede.

Prosopul, bine împăturit, e pus pe o bară de la intrarea în cabina de duș, separată de restul încăperii printr-un perete de sticlă. Își înfășoară trupul în prosop și îl prinde să nu cadă, apoi părăsește cabina.

Oglinda mare de deasupra chiuvetei este aburită, fața i se ghicește ca o pată întunecată, cu margini neclare. Ridică mâna și, cu arătătorul, desenează în aburul mat conturul capului ei, adaugă două puncte pentru ochi și o linie, ca o gură zâmbitoare; își înfrumusețează tabloul, în partea de jos, cu două inimi împreunate. Zâmbește, dându-și seama că se poartă ca o adolescentă îndrăgostită.

— Minte de copil, îi spune feței de abur, însă se simte învăluită de un sentiment plăcut, când privirea zise oprește din nou asupra inimioarelor care se estompează încet.

Florian. Îl cunoaște de numai câteva săptămâni și totuși e ca și cum el i-ar fi transformat viața mai degrabă liniștită de până acum, într-o paradă pestriță și plină de viață.

Continuând să zâmbească, ia un prosop de pe raftul de lângă chiuvetă, se apleacă, își înfășoară în el părul lung și blond și, răsucindu-l, îl preface într-un turban.

O privire aruncată la ceasul-brățară de pe etajeră îi spune că mai e puțin până la ora 21.

Capătul unei zile obositoare.

Fotoshooting. Prezentarea unui magazin de bijuterii, o treabă de rutină. Cel puțin așa credea când începuse, către sfârșitul după-amiezii. Cum să-și fi putut imagina că acel client avea să fie un amestec greu de suportat, de om pedant și coleric?

Până după ora 19 a fost nevoită să fotografieze întruna, mereu aceleași podoabe, în vreme ce proprietarul, Werner Diedler – sau îl cheamă Wolfgang? –, avusese mereu câte ceva de obiectat la fiecare reglaj al camerei sau al luminilor. De aceea, cum mai făcuse adesea, își pusese întrebarea de ce se supune la așa ceva, în loc să se dea deoparte și să

trăiască din averea considerabilă pe care i-o lăsase moștenire tatăl ei. Și, ca de fiecare dată, la întrebarea asta răspunsul venea de la sine. Fiindcă mereu o mână acel sentiment că face ceva util.

Se întoarce și iese din baie. Un moment potrivit pentru un pahar de vin roșu.

— Ella, vreau un play-list Chillen zice ea, trecând pe lângă comoda din camera de zi, unde se află smart-speakerul.

În bucătărie scoate din sertar tirbușonul și desface sticla pe care o pusese la îndemână, pe măsuță, când venise acasă. Și între timp se gândește dacă să nu-l sune pe Florian. E plecat pentru câteva zile la Roma, în interes de serviciu și, la ora asta probabil că e la cină, într-un restaurant șic, cu partenerii de afaceri. E tare păcat că se întâmplă tocmai de ziua ei. Seara asta i-ar plăcea să și-o petreacă numai cu el, cu nimeni altcineva din toată lumea asta.

Se uită la telefonul pus la încărcat pe blatul mesei de lucru, dar șovăie. Oare nu i se va părea că e prea insistentă sau nu va fi chiar deranjat, dacă îl sună? Pe de altă parte… faptul că ea abia așteaptă să-i audă glasul nu este o dovadă romantică de iubire?

Ia paharul cu vin, îl ține în lumina lampadarului și se bucură de minunata culoare purpurie a conținutului. Cu ochii închiși și cu nările fremătând, savurează buchetul extraordinar, un amestec de cireșe, mure și foi de tutun, înainte să ia o primă înghițitură și să lase jos paharul. „La mulți ani, Katrin!”

Privirea îi cade din nou pe telefon. Sperase că Florian avea s-o sune în timpul zilei, s-o felicite. Pe de altă parte, își poate închipui foarte bine că ziua fusese stresantă pentru el și că era preocupat de cu totul altceva.

— Ah, ce contează, își spuse, făcându-și curaj și luând telefonul de pe încărcător. În timp ce degetele îi zboară pe suprafața cu cifre, se întrebă de ce n-a salvat încă numărul lui Florian, apoi ține receptorul la ureche, într-o așteptare încordată.

În locul sunetului de apel pe care îl aștepta, aude un glas feminin care, întâi în germană și apoi în engleză, o lămurește că numărul format nu este atribuit. Uluită, lasă jos receptorul și privește micul display colorat pe care se vede numărul. Nu, n-a greșit.

— Ciudat, murmură ea și încercă din nou, pentru ca imediat să audă aceeași informație. Pune telefonul pe suport, se duce în dormitor și scoate cablul de încărcare din smartphone. *În drum spre bucătărie, face o*

încercare și cu el. Același rezultat. Numărul nu există.

— La naiba, izbucnește ea și aruncă violent mobilul lângă telefonul de pe masa de lucru. Grozavă aniversare!

Ia paharul și se sprijină de frigider. Cum e posibil ca numărul lui Florian, pe care l-a sunat de nenumărate ori în ultimele săptămâni, să nu mai existe, așa, brusc? Doar ar ști, dacă ar avea un număr nou. Sau nu?

E programator la o firmă de telecomunicații. Nu știe exact ce face el acolo, dar sigur ar fi un fleac să obțină oricând alt număr.

Ia o înghițitură mare de vin și se desprinde de frigider.

— Aiurea! exclamă ea și se duce în camera de zi. Toate astea se vor lămuri. Cauza e, probabil, că Florian se află la Roma și că, din cine știe ce motive, nu se poate stabili legătura. Sau și-a pierdut mobilul și a cerut să-i fie blocat cardul. Poate să-i fi fost și furat. Mereu auzi că la Roma forfotesc hoții de buzunare.

După ce s-a așezat comod pe canapea, își dădu seama că nu se aude muzică. Azi chiar nu funcționează nimici

— Ella?

Așteaptă încordată glasul feminin de la smart-speaker, *care s-o întrebe ce dorește, dar aparatul rămâne mut.*

— Ella, cât e ceasul?

După ce nici întrebarea asta standard nu convinge aparatul să răspundă, pune paharul de vin pe masa joasă de lângă canapea, se ridică și se duce la comodă.

Difuzorul e deschis, după cum arată ledul ca un punct albastru luminos, din partea dreaptă. Bine, o ultimă încercare.

— Ella, cât e ceasul?

Aparatul îi rămâne din nou dator cu răspunsul. Ridică din umeri și se duce la canapea. Frumoasa nouă lume a tehnicii. Dacă mâine tot nu funcționează, va duce difuzorul înapoi. La urma urmei l-a cumpărat doar cu câteva săptămâni în urmă.

Deschide televizorul, apasă pe butoanele telecomenzii și găsește în sfârșit un film romantic, care începuse de ceva vreme, dar care i se pare totuși potrivit ca să-i mai abată gândurile înainte de a merge la culcare.

Puțin după ora 22.30 închide televizorul și intră în baie, zece minute mai târziu își pune mobilul pe noptieră, se cuibărește sub pătură și stinge lumina. La scurt timp după aceea adoarme cu gândul la Florian.

Nu știe ce anume a trezit-o, dar își dă seama că sigur e încă noapte. În

cameră, întunericul e aproape deplin. Numai în partea de sus a ferestrei din față, printre ultimele două șiruri de lamele ale jaluzelelor netrase complet, se strecoară o zare de lumină de la lună, un punct după care își poate orienta privirea.

Tocmai vrea să se întoarcă pe cealaltă parte și să-și continue somnul, dar i se taie respirația. Numele ei… A rostit cineva numele ei? Nu, nu rostit. Șoptit. Undeva, în afara dormitorului.

Se ridică puțin din pat și ascultă atent în întuneric, în timp ce inima îi bate mai repede.

— Katrin…

Iarăși. Sună străin, ademenitor. Kaaatrin…

Simte fiori reci pe spate, pe frunte îi apar mici picături de sudoare.

Nu, nu e un vis. În locuința ei e cineva și certitudinea asta îi insuflă mai multă spaimă ca oricând, mai multă decât a simțit vreodată.

Apoi încolțește brusc gândul care îi oferă singura explicație logică și care o și liniștește.

Florian. El știe unde e ascunsă cheia de rezervă. I-a spus ea, în caz că vreodată ar fi vrut să treacă neanunțat pe acolo. Și exact asta se întâmpla acum. Nu e deloc la Roma, a fost doar un pretext ca să-i facă o surpriză de ziua ei, într-un fel neobișnuit. I se potrivește. Și asta e singura posibilitate.

Și e mai bine așa decât gândul că cineva i-ar intra pe furiș, noaptea, în locuință, pentru ca apoi să stea în camera de zi și să-i șoptească numele – mai curând un setting pentru un film horror ieftin decât realitatea de aici, din locuința ei.

Deci de aceea n-a răspuns Florian și nici n-a fost de găsit. Probabil că acum stă în sufragerie, râzând prostește – cu un buchet uriaș de flori în mână.

— Florian?

Își dă seama că doar șoptea și repetă numele mai tare. Ascultă iar cu încordare. Nimic. Cu siguranță se străduie din răsputeri să-și înăbușe râsul, în vreme ce o așteaptă dincolo.

Dă pătura deoparte și își saltă picioarele din pat. În ciuda explicației plauzibile, se înfioară când iese din dormitor, ca și cum ar fi atins-o o boare rece.

În camera de zi aprinde lampadarul de lângă ușă și se uită în jur cu speranță, dar… nu e nimeni.

— Florian? întreabă ea din nou, acum iarăși cuprinsă de nesiguranță.

Știu că ești aici. Hai, arată-te! Nu mă speria!

Liniștea din încăpere i se pare brusc nefirească. Umană. Ca și cum cineva i-ar înfunda urechile cu vată. Inima începe iarăși să-i bată mai repede, ajunge ca un bubuit care întrerupe liniștea apăsătoare, dar care n-o face să se simtă mai bine.

S-a auzit un pârâit? S-a mișcat ceva lângă ea? Nu. Sau?

— Katrin!

Scoate un țipăt ascuțit și, fără să vrea, face un pas înapoi. Glasul e de femeie, iar felul în care îi șoptește numele sună… dement.

— Voiai să știi ce oră e.

Lui Katrin i se face pielea de găină pe brațe. Ella! Privirea îi cade pe smart-speaker.

E-o nebunie întreagă…

— Da, răspunde ea încet și se miră ce glas pierit are.

— Ți-a venit vremea să mori, Katrin.

I se taie respirația, încăperea începe să se învârtă, mâna ei caută tocul ușii și se sprijină de el.

— Ce? șoptește ea abia auzit.

— Vei muri, șoptește vocea Ellei într-un fel de îngânare absurdă. Vine să te ia.

Inima lui Katrin se izbește de coaste, îi vine greu să respire. Simte un laț neîndurător strângându-i-se tot mai mult și mai mult în jurul pieptului.

— Cine… sunteți?

— Mă cunoști, Katrin…

Șoapta s-a prefăcut într-un susur fremătător: Mai rău de-atât – cea care îi vorbește nu mai e vocea Ellei. Acum e un glas de bărbat și Katrin chiar îl știe. Dar…

— Vei muri. Curând… curând vin să te iau.

Simte că în ea se întâmplă ceva. E ca un comutator care își schimbă poziția, fără știrea ei. Se desprinde de tocul ușii, din câțiva pași ajunge la comodă, cu mâini tremurânde prinde cablul care o leagă pe Emma la rețea și smulge ștecherul din priză, trăgând cu putere. Apoi ridică difuzorul și îl trântește cu toată puterea pe podea unde explodează pur și simplu, ca și cum în el s-ar fi aprins un material exploziv.

Stă acolo și se uită țintă la aparatul spart din care atârnă niște piese mici, legate cu sârme. „Ca măruntaiele dintr-o burtă spintecată”, își spune.

— Ella?

Așteaptă cinci secunde… zece. Nimic.

Fără să-și ia privirea de la aparatul distrus, care brusc pare să fie înconjurat de o aură malefică, face un pas înapoi, încă unul și încă unul. În cele din urmă se întoarce și fuge cu pași nesiguri în dormitor, unde și-a lăsat mobilul.

Trebuie să cheme poliția.

Telefonul e pe noptieră, lângă lampă. Imaginea display-ului cu luciri negre o liniștește. E colacul de salvare în tot scenariul ăsta horror. Chiar când dă să-l ia cu mâini tremurânde, ecranul se luminează și un glas de bărbat șoptește din difuzorul minuscul din partea de jos:

— E inutil. Vei muri. Vin să te iau. Curând.

1.

— Of, Doamne!

Thomas făcu semn cu capul către tânărul bărbat care venea direct spre ei, traversând terenul gol din fața debarcaderului.

— Mister Cool în persoană. Pariem că el e tipul care mai lipsește? Mereu am eu norocul ăsta.

Thomas Strasser avea tendința să se pripească, vorbind de rău pe oricine punea, cât de cât, preț pe înfățișarea lui și era bine îmbrăcat. Mai ales dacă era vorba tot de un bărbat.

Totul se explica probabil prin faptul că, așa cum se înfățișa, cu barba zbârlită, ochelari cu ramă de nichel și haine care nu stăteau nicicum pe el, el arăta ca un obsedat de computere, ceea ce și era, de fapt. Corpolența, pe care și-o etala ca pe un semn distinctiv al lipsei de atracție pentru sport, adăuga imaginii lui vestitul punct pe „i”.

Dar în cazul de față Jennifer putea să înțeleagă comentariile colegului ei, fiindcă bărbatul, care acum nu mai avea mult până la ei, corespundea aproape perfect clișeului opus.

Avea vreo treizeci de ani, deci era de vârsta lui Jennifer, însă cu asta, cel puțin asemănările evidente erau deja epuizate. La haina cu puf, de un roșu strident, cu dungi albe pe diagonală, pe care se vedea numele *Bogner*, scris cu litere la fel de frapante, purta pantaloni de schi gri-husky. Părul dat cu gel era pieptănat cu grijă pe spate, semănând cu o cască maro închis, fața îi era bronzată – de soare sau într-un solar.

Cu o expresie de om încântat, își ridică mobilul și își făcu un selfie. Probabil că aduna mărturii ale sosirii lui, cine știe pentru cine. În ciuda vremii închise, purta ochelari de soare care, așa cum arătau, curbați și cu lentile-oglindă, ar fi putut să treacă și drept ochelari de schi ai unui *yuppie*[{1}]. Chiar ăsta era cuvântul care îi veni în minte lui Jennifer, când bărbatul se opri în fața lor și, ridicând colțurile gurii, fără ca pe chip să se vadă altă mișcare, își arătă albul strălucitor al dinților albiți artificial, cu siguranță. Mâna în care ținea telefonul coborî.

— Salut! Eu sunt David. Privi în jur, cântărindu-i din ochi pe ceilalți membri ai grupului. Sunteți fracțiunea *Digital-Detox,* nu-i așa?

— Da, zise reprezentantul operatorului de turism, care conducea echipa și care stătea lângă Jennifer și Thomas și cărora li s-a prezentat drept Johannes Petermann.

Avea cam cincizeci de ani, părul încărunțit, cu o tunsoare demodată care îi acoperea urechile până la jumătate.

— Noi suntem. Și dumneavoastră trebuie să fiți David Weiss pe care noi îl așteptăm de douăzeci de minute.

— Îmi pare rău, răspunse Weiss într-un fel care sugera exact contrariul. Adică, Doamne, nu-mi pare rău deloc că eu sunt David Weiss, spuse el râzând, ci că ați fost nevoiți să mă așteptați. N-o să se mai întâmple.

Își arătă din nou dinții.

— OK.

Petermann făcu câțiva pași și se întoarse spre grup, care acum era complet și care, împreună cu el, era format din 11 persoane. După ce își frecă de mai multe ori mâinile fără mănuși, probabil din cauza temperaturii de cam minus cinci grade, scoase o foaie de hârtie din buzunarul hainei.

— Așa, acum că suntem toți, vă urez bun venit în Schönau, pe malul unui minunat lac, Königssee, punctul de unde începe excursia noastră. Mai întâi să vă prezint pe scurt mica noastră echipă de la *Triple-O-Journey.* Dacă n-ați aflat încă din documentele dumneavoastră, cei trei „O” vin de la *Out Of Ordinary,* adică *ieșit din comun.* La noi nu se pot face rezervări pentru pachete de vacanță, ci doar pentru călătorii concepute individual, motiv pentru care vă și aflați aici. Mai multe detalii, mai târziu. Mai rămâne să verificăm, pe scurt, dacă sunteți participanții înscriși și apoi vine momentul adevărului. Aici – arătă spre spre o cutie de plastic verde, de mărimea unui geamantan, din spatele lui – păstrăm toate aparatele electronice până la întoarcerea noastră. Nu vă fie teamă, obiectele sunt marcate corespunzător, astfel încât vă veți regăsi fără probleme telefonul mobil sau tableta.

Zâmbi conspirativ.

— Și pentru mine este pentru prima oară. Mi se pare foarte palpitant.

După ce-i privi iarăși pe toți pe rând, bătu din palme.

— De îndată ce am rezolvat asta, putem să pornim. Și încă ceva: dacă e în ordine pentru toți, de acum înainte vom folosi prenumele noastre, asta ne dă imediat sentimentul apartenenței la un grup și atmosfera nu mai e chiar atât de rigidă. OK? Bine.

Apoi îi făcu semn tinerei de lângă el, care privea grupul radioasă.

— Să începem cu Ellen Weitner, simplu, Ellen. După studiile de licență în domeniul industriei turismului, a continuat cu un master în Probleme de Management International al Turismului și al Evenimentelor și a primit la noi primul loc de muncă.

Femeia de cam douăzeci și cinci de ani avea un zâmbet puțin forțat, poate pentru că era primul ei serviciu adevărat și dorea să facă totul deosebit de bine.

— Tânărul arătos din spatele ei este Nico. Nico Schwerte, spuse Petermann, arătând spre un bărbat brunet, de treizeci de ani, cu înfățișare sportivă, care dădea din cap, zâmbitor. E nou în echipa noastră și vine din Austria, mai exact din Damüls, Vorarlberg. Nico nu este doar un schior excelent, ci și un ghid montan cu foarte multă experiență. El ne va arăta drumul de la St. Bartholomä și va avea grijă să ajungem și să ne întoarcem cu toții cu bine.

Jennifer îl privi pe austriac și i se păru pe loc că era simpatic. Nu era tipul cuceritor, dar avea acel farmec tineresc al unui adolescent etern, care refuză să se maturizeze.

— Și la urmă mai sunt și eu, Johannes. Răspund de coordonarea echipei, din partea *Triple-O-Journey,* și de tot ce ține de această excursie. Asta este deja toată echipa. După cum știți cu toții, vom ajunge la ținta noastră, un fost hotel al alpiniștilor, după un marș ușor de aproximativ cinci ore. Restul, acolo, la fața locului.

Ridică din nou foaia de hârtie.

— Și acum, înapoi la dumneavoastră. Avem aici, în primul rând, echipa de la… un moment. Își plimba degetul pe foaie. Ah, aici. Echipa de la Fuchs Telecom. E un prestator de servicii în domeniul telecomunicațiilor, care s-a hotărât să ofere o pauză de tip *Digital-Detox* de cinci zile pentru patru dintre angajați, care în mod normal au de-a face cu telefoanele mobile și cu Internetul de dimineața până seara. Cine știe, poate că firma va avea de profitat până la urmă de pe urma experienței pe care o vor trăi cei patru în aceste zile.

Îi privi surâzător pe Jennifer și Thomas, lângă care se aflau Anna și Florian, care fuseseră prinși într-o discuție aprinsă, iar acum zâmbeau stânjeniți.

— Cred că cel mai bine ar fi ca Jennifer König să-și prezinte singură

colegii. Te rog, Jenny, spuse Petermann, arătând spre ea.

De la cineva total necunoscut, la prenume și apoi, în nici două minute, la o scurtare a numelui. Asta semăna cu un record. Jennifer încuviință din cap, zâmbind.

— Cu plăcere! Acest bărbos pașnic de lângă mine este Thomas Strasser. Fără să fi împlinit încă treizeci de ani, el este unul dintre cei mai tineri programatori de sistem de la noi. Alături e Anna Simonis, tehnician în informatică și comunicare și apoi Florian Trappen, programator de sistem și responsabil pentru dezvoltarea aplicațiilor, la fel ca Thomas.

Jenny observă că David Weiss tresărise ușor la auzul numelui lui Florian. Acum se holba la el ca și cum s-ar fi gândit de unde îl știe. Nu-i mai dădu atenție și le zâmbi celor din jur.

— În următoarele zile, cei trei pot să vă povestească în amănunt ce înseamnă toate astea. Vom avea suficient timp, fără telefoane și Internet.

— Mulțumesc, Jenny! spuse Petermann, reluându-și rolul și bătând din palme. Apoi mai avem încă patru tovarăși de luptă care și-au rezervat aceste cinci zile, fără recomandarea angajatorilor, pentru că sunt de părere, pe bună dreptate, că le va face bine o vreme fără telefon mobil. Ei sunt Annika și Matthias Baustert, soț și soție, și au o mică firmă. Apoi, Sandra Weber, angajată la o firmă de asigurări, și, în final, David Weiss, care lucrează în Luxemburg, la un serviciu de administrare a bunurilor private.

— Asociat! strigă Weiss, luându-și privirea de la Florian. A trecut timpul. Sunt asociat la o societate elvețiană de administrare a bunurilor private, cu sediul în Luxemburg.

— Ăăă, da, sau așa. Petermann își împături foaia și o făcu dispărută în buzunarul hainei.

— Toate celelalte le veți afla cu siguranță în următoarele zile, direct de la fiecare. Bătu din nou din palme.

— Atunci… dați încoace mobilele. Și dacă mai aveți la voi tablete, laptopuri sau alte fleacuri dintr-astea electronice, deși v-ați rezervat cinci zile lipsite total de dispozitive digitale –, dați totul la mine, vă rog. Contez pe onestitatea voastră.

Ellen aștepta deja lângă cutia verde, cu o pungă mică în mână, și zâmbi când Jenny îi întinse prima telefonul mobil închis.

— Nu, bagă-l tu singură aici, scrie-ți numele pe pungă și sigileaz-o. Apoi poți s-o pui în cutie.

Îi dădu lui Jenny un pix și o pungă de hârtie albă, rezistentă, care avea aproximativ dimensiunile unei coli format A5. Pe ea era imprimat cuvântul *OFFLINE,* scris cu negru, și dedesubt era un chenar pentru nume. Pe marginea de jos era logo-ul de la *Triple-O-Journey,* trei „O”-uri verzi, legate între ele, în care erau scrise cu litere minuscule cuvintele *Out, Of* și *Ordinary.* Dedesubt scria *JOURNEY.*

Jenny își puse telefonul în pungă, își scrise numele în chenar și întoarse clapeta autocolantă a plicului. Își lăsă aparatul astfel ambalat în cutie și Petermann înclină capul mulțumit și arătă spre ponton.

— Minunat! Poftim!

În timp ce se îndepărta, Jenny își dădu seama că singurul căruia încă nu-i spunea pe nume în minte era coordonatorul grupului. Probabil că din cauza diferenței de vârstă. Își propuse să fie atentă când avea să i se adreseze.

Vaporașul alb, prevăzut cu o structură de lemn, care îi aștepta la pontonul doi avea la proră numele *Marktschellenberg.* Banchetele capitonate din interior ofereau locuri pentru poate șaptezeci sau optzeci de pasageri, dar acum erau toate rezervate pentru cei din grup și bagajele lor, ceea ce nu le-a plăcut deloc câtorva bărbați și femei care stăteau în fața pontonului, îmbrăcați de excursie, dorind să facă și ei turul de aproximativ patruzeci de minute pe Königssee, până la St. Bartholomä.

După ce trecu de intrare, prin golul deschis al ușii, Jenny simți căldura plăcută din interiorul micului vapor *Marktschellenberg.*

Își căută un loc la fereastră, în spate, își puse rucsacul alături și își lipi fruntea de geamul rece. Apa era atât de limpede, încât putea să vadă nestingherită fundul lacului; era o explicație, printre altele, și anume faptul că în Königssee nu se deversau ape reziduale. Aflase asta dintr-o relatare pe care o citise cu câteva zile în urmă. Știa și că în locul cel mai adânc erau 190 de metri între suprafața și fundul lacului.

— Ți-ai pus aici rucsacul ca să nu-i vină cuiva ideea să se așeze lângă tine?

Jenny ridică privirea, speriată. Nu observase că Florian era lângă ea.

— Ah, ce prostie! Doar ție poate să-ți treacă așa ceva prin minte.

Arătă spre locul de lângă ea și-l întrebă:

— Ce-i, vrei să mi te alături?

Florian ridică brațele.

— Poate că preferi să ai liniște pe ultimii metri petrecuți în civilizație.

Să te dedici meditației de șefă sau ceva de felul ăsta.

— Aiurea! Hai, așază-te odată, spuse, luând apoi rucsacul și punându-l pe bancheta din spatele ei.

Florian era un tip agreabil care și făcea treabă bună, dar uneori Jenny avea sentimentul că nu-i venea ușor să accepte că avea ca șef o femeie, care mai era și cu cinci ani mai tânără decât el, cu toate că avea o relație de camaraderie cu toți cei din echipa ei. Și cu Florian, cu care fusese oarecum dificil la început. Munca și-o făcuse foarte bine, încă din prima zi, nu asta era problema. Dar îi dăduse impresia unui om închis, care se purta ca și cum ar fi avut ceva pe suflet. Dar cu timpul devenise mai accesibil și un coleg de valoare pe care îl aprecia în multe privințe.

— David ăla a mai discutat afară cu Ellen și Johannes, întrebându-i de ce nu poate să dea câteva telefoane urgente, înainte să-și predea mobilul, povesti Florian, așezându-se pe bancă lângă Jenny. A renunțat abia când Johannes l-a amenințat că plecăm fără el, dacă nu-și pune telefonul în blestemata aia de pungă. Și imediat după aceea a început să se plângă că punga destinată sfântului său telefon mobil nu e căptușită.

Jenny izbucni în râs.

— Da, i se potrivește. Pare un om destul de dificil.

Florian se uita pe fereastră.

— Chiar sunt foarte curios cum o să se descurce fără telefon.

— În privința asta sunt curioasă cum am să mă descurc și *eu* fără. De necrezut, dar deja îmi lipsește.

Au stat o vreme în tăcere, privind pe fereastră și urmărind două rațe care înotau calm pe lângă vapor.

— Oare cum de nu le e frig?

Pe Jenny o treceau fiorii numai gândindu-se la temperatura apei care, cel puțin la suprafață, trebuie să fi fost abia cu puțin peste punctul de îngheț.

— Astea au groasă… continuă Florian, dar fu întrerupt de David, care își trânti cu zgomot rucsacul pe bancheta din fața lor și, înainte să se așeze și să privească și el afară, îi făcu lui Jenny cu ochiul și se uită ciudat la Florian.

Rămaseră astfel, fiecare cu gândurile lui, în vreme ce și restul grupului urcă, pe rând, pe *Marktschellenberg* și își căută un loc.

Jenny îl urmări pe Matthias care era spre prora vaporului și punea rucsacul soției pe jos, în fața ei. Tocmai se gândea că avea aceeași vârstă ca

și soția sau era poate chiar cu vreo doi, trei ani mai tânăr, când îl auzi pe David zicând:

— Florian Trappen…

Jenny și Florian îl priviră.

— Mă gândesc întruna de unde îți știu numele. Nu reușesc să-mi dau seama. Cel puțin pentru moment. Dar aflu eu, sunt sigur. Te știu de undeva…

2.

Jenny îl privi întrebătoare pe Florian, care ridică din umeri.

— Habar n-am ce vrei să spui. Sunt destul de sigur că nu ne-am mai întâlnit niciodată. De tine mi-aș aduce aminte cu siguranță. Oricum, o explicație poate fi și faptul că până acum încă nu ți-am văzut fața în întregime. E greu să recunoști pe cineva, când își ascunde ochii în spatele unor lentile cu oglindă, chiar și pe vreme înnorată și în interiorul unui vapor.

— Hm… nu, nu-i vorba de-o întâlnire, răspunse David, fără să reacționeze la aluzia lui Florian sau să-și scoată ochelarii. Cred mai curând că ți-am auzit sau citit undeva numele. Dar, cum ziceam, sigur îmi aduc aminte. Am o memorie de elefant, mai spuse el și întoarse capul.

Tema părea să fie epuizată pentru el – cel puțin pentru moment.

După un schimb de priviri grăitoare cu Florian, Jenny se dedică iar minunatei priveliști de dincolo de geam și abia în clipa aceea își dădu seama că între timp vaporașul pornise și se depărta încet de ponton.

Nu doar munții din fundal erau acoperiți cu zăpadă – și malul lacului și întreg ținutul era alb, aproape fără întrerupere. Acoperișurile puținelor cabane și case, care încă nu fuseseră eliberate de sub zăpadă, gemeau sub povara unui strat de aproape jumătate de metru. Pentru oamenii de aici nu era ceva neobișnuit la jumătatea lui februarie, așa aflase de la un cunoscător al locului.

Pentru ea, care venea din nordul Germaniei, priveliștea asta era o raritate, așa că nu se gândea la primejdii, ci savura frumusețea masei de zăpadă.

Gândurile i se întoarseră la David. Făcea parte din acea categorie de oameni care aveau să rămână mereu o taină pentru ea. Nu se poate să nu-i fi fost limpede că felul lui înfumurat de-a fi îi irita pe toți și că nu atrăgea prietenii. Poate că nici nu-i păsa deloc. Când îi aruncă o privire și văzu mulțumirea de sine care i se citea pe chip își zise că presupunerea ei era foarte probabilă.

Așa cum fuseseră anunțați, călătoria a durat patruzeci de minute, cu tot cu o oprire de cinci minute la jumătatea drumului, la *zidul ecoului*, unde

căpitanul ambarcațiunii a demonstrat cum suna vestitul ecou, suflând într-o trompetă, prin ușa deschisă.

Cu puțin înainte să alunece încet spre pontonul de la St. Bartholomä, care constă din doar câteva clădiri și o mică biserică, li s-a înfățișat în întregime, pentru prima oară, peretele estic al muntelui Watzmann, al cărui vârf dispărea într-un nor gros. Acolo drumul urca abrupt aproximativ două mii de metri, ceea ce atrăgea mereu, ca o vrajă, alpiniști din toată lumea.

— Așa, acum vă rog să fiți atenți la mine.

Glasul lui Nico, care suna direct deasupra lor printr-un difuzor prins de tavan, o smulse din gânduri.

— Vom părăsi acum vaporul și ne adunăm chiar lângă ponton. Vă rog să nu vă îndepărtați, timpul nu ne îngăduie. Dacă vrem să ajungem la țintă pe lumina zilei, trebuie s-o luăm repede din loc. Așa cum arată situația, urcușul nu va fi foarte simplu și vom avea nevoie de cel puțin cinci ore, poate chiar șase, depinde cât de dificil e drumul pe serpentinele din Saugasse. În plus, pentru seara asta s-au anunțat iarăși ninsori.

— Dificil? strigă Thomas de la mijlocul vaporului și îngrijorarea din glasul lui nu putea trece neobservată. Dar era vorba că până la hotel e un *drum de parcurs pe jos cu ușurință.*

Nico își arătă zâmbetul tineresc.

— Nu vă fie teamă, nu vom fi nevoiți să facem alpinism, dar sunt totuși niște serpentine care străbat Saugasse și ele urcă, din păcate. Fiindcă ultima ninsoare a fost deja cu câteva zile în urmă, presupun că între timp acolo s-a făcut deja o potecă, dar nu va fi chiar o plimbare.

— Grozav. Și ce anume înseamnă că *urcă*?

— Înseamnă că pe o distanță de circa șase sute de metri vom avea de urcat cam cu trei sute de metri. Și asta în treizeci și două de serpentine, cu o pantă de maximum patruzeci de grade.

— Hei, tinere! îi strigă Annika Baustert lui Thomas. Uită-te la mine. Am patruzeci și cinci de ani și voi urca fără nicio problemă. Să-mi spui dacă obosești pe drum, am să te car eu.

Ceilalți râseră, doar Thomas și Jenny nu li se alăturară. Nu-i plăceau ironiile la adresa înfățișării cuiva și cu atât mai puțin când era vorba despre unul dintre colegii ei.

— Mă îndoiesc că asta chiar îl ajută cu ceva, comentă cu glas tare Anna, care se afla lângă Thomas.

— Scuze, am vrut numai să-l încurajez puțin, n-am zis-o cu răutate, răspunse Annika.

— Deci, vorbi iarăși Nico, n-ai motive să-ți faci griji, Thomas. Acum am să împart paletele pentru zăpadă, cu ele se înaintează foarte bine chiar și când zăpada e foarte înaltă. Și cei care n-au antrenament pot să parcurgă drumul fără nicio problemă.

„Tocmai asta este problema lui", își spuse Jenny și se ridică de pe banchetă. Se vedea limpede că Thomas nu era un as într-ale sportului. Dar ce nu știau cei mai mulți din grup era că, pe lângă slăbiciunea lui pentru fast-food și dulciuri, el mai era și un mare fumător și începea să gâfâie după numai câteva trepte. Dorința lui ca tocmai excursia asta să fie prilejul să se lase de țigări sau, mai bine zis, să facă o nouă încercare, era lăudabilă, dar sigur n-avea cum să-i schimbe foarte repede respirația scurtă.

Părăsiră vaporul și se adunară la capătul pontonului, cum le spusese Nico. Jenny își trase până sus fermoarul de la haină și își înfășură șalul mai strâns în jurul gâtului. Vântul rece pătrundea și prin cea mai mică deschizătură și, din cauza lui, temperatura părea simțitor mai scăzută.

Era o nebunie, dar simți brusc nevoia să ia telefonul în mână și să-și verifice mailurile și apelurile. Spera că acasă era totul în ordine, că Hannes era bine și se gândi că peste patru luni va păși în fața altarului. Și, pentru a nu știu câta oară, pândi să vadă ce sentimente îi trezea gândul ăsta.

— Hei, nu-ți bate capul, spuse Florian, punând mâna pe umărul lui Thomas. Mai suntem și noi aici. Dacă va fi prea greu, ne ajutăm unii pe alții.

— Da, o să vedem, răspunse Thomas fără prea mult entuziasm și Jenny își dădu seama că în clipa aceea el nu-și dorea nimic mai mult ca o țigară.

— Așa. Petermann…

Johannes se postă în fața grupului și bătu de mai multe ori din palme.

— Bun venit în St. Bartholomä! Câteva cuvinte, încă, în timp ce Nico și Ellen vă vor da tuturor paletele pentru zăpadă, pe care vă rog să le prindeți de bagaj până când vom avea nevoie de ele. Acum predau smerit cârma călăuzei noastre și asta ar trebui să vă bucure, fiindcă dacă aș conduce eu grupul nostru, total necunoscător al ținutului montan Berchtesgaden, probabil că am umbla în cerc două ceasuri și am ajunge iarăși unde suntem.

Râseră cu toții.

— Recomandări optime pentru un coordonator de grup, strigă Matthias,

soțul Annikăi, stârnind râsetele celorlalți.

Jenny constată că la trup era cam ca Thomas, ceea ce nu observase până atunci, iar asta făcea și mai de neînțeles comentariul de mai devreme al soției lui.

Le-au trebuit cam cincisprezece minute până când au terminat cu îmbrăcatul, cu scosul sticlelor cu băutură din câte un rucsac, cu pusul lor la loc după băut și cu preluatul paletelor pentru zăpadă, care arătau cu totul altfel decât își imaginase Jenny.

Avea în amintire, din filme vechi, niște obiecte uriașe, plate, dintr-o împletitură de nuiele care făceau deplasarea să semene cu un fel de mers de rață. Ceea ce îi întindea Ellen nu prea avea de-a face cu așa ceva. Paletele aveau o lungime de cam cincizeci de centimetri, erau făcute din carbon și arătau ca scheletul unor mari papuci de plajă, cu niște legători complicate în partea de sus. După spusele lui Ellen, chestiile alea aveau niște înălțătoare, astfel că pasul era orizontal chiar și la o pantă de treizeci de grade.

După ce Nico și Ellen i-au ajutat pe toți să-și prindă de rucsacuri echipamentul acela de ultimă generație, au pornit.

În prima jumătate de oră au mers în lungul lacului, în formație lejeră, pe o cărare făcută în zăpada de pe mal de alți drumeți, înainte ca Nico să-i dirijeze spre dreapta, unde terenul începea să urce ușor.

Jenny rămase cu Florian la coada grupului, alături de Thomas, în timp ce, la câțiva metri în fața lor, Anna se străduia să-l asculte pe David, care îi vorbea fără întrerupere.

Nico se dovedea a fi o călăuză bună și grijulie. Din când în când își încetinea pasul, rămânând în urmă și se interesa dacă ritmul era convenabil, înainte să se avânte din nou, depășindu-i pe toți. Dacă făcea în continuare la fel, până când ajungeau la țintă, ar fi reușit să parcurgă de două ori distanța străbătută de ceilalți.

La fiecare jumătate de oră îi lăsa să se oprească și le îngăduia o pauză de câteva minute, înainte să pornească din nou la drum, printr-un peisaj bizar, pe lângă pereți abrupți de stâncă, la vederea cărora Jenny se simțea profund intimidată.

Pe alocuri erau nevoiți să se strecoare printre copaci sau bușteni prăbușiți ori să se cațere pe trunchiuri parțial putrezite, care se iveau din zăpadă.

După două ore, Jenny ajunsese deja în punctul în care nu mai era sigură

că ar mai fi găsit drumul de întoarcere, dacă ar fi fost singură.

Thomas se comporta destul de bine, deși era scăldat în sudoare și respira greu ori de câte ori trebuiau să învingă o porțiune mai abruptă.

Când au ajuns la serpentinele de la Saugasse, aveau deja trei ore de mers.

Nico se opri și așteptă să-l ajungă din urmă toți, apoi arătă spre terenul abrupt din spatele lui.

— Am ajuns la Saugasse și, după cum vedeți, drumul urcă și e foarte șerpuit, dar vom reuși. E clar că suntem primii, după ultimele căderi de zăpadă. Asta înseamnă că n-avem încă vreo cărare prin zăpadă, pe care s-o urmăm. Din cauza asta, Ellen și cu mine vă vom ajuta să vă puneți paletele pentru zăpadă. Veți vedea că înălțătoarele din sistemul de prindere ușurează enorm urcușul. De-acum înainte, vă rog să vă țineți unul după altul și aveți grijă unde puneți piciorul. E clar? Atunci gata, să punem paletele.

— Ei, ce părere ai? se întoarse Jenny spre Thomas.

El dădu din cap, uitându-se spre povârniș.

— O scot eu la capăt.

Apoi zâmbi strâmb.

— Doar sunt nefumător acum.

— Asta-i atitudinea corectă, zise un glas de femeie, în spatele lui Jenny.

Era Sandra, agentul de asigurări, cu care nu schimbase până atunci niciun cuvânt. Pe drumul de până aici o văzuse mergând când lângă Johannes, când lângă Annika și Matthias. Părea să fie ceva mai în vârstă decât Jenny, poate că avea treizeci și șapte sau treizeci și opt de ani. Părul ondulat, negru ca smoala, care i se revărsa de sub căciula de lână, deschisă la culoare, o făcea să pară și mai palidă decât era oricum.

— Exact, aprobă Jenny. Sigur nu ți-ai dori să fii cărat de Annika.

— Știu cum te simți într-o asemenea situație.

Sandra îl privea pe Thomas cu seriozitate.

— Și ai într-adevăr dreptate, când renunți la porcăriile alea, îți dai imediat seama că poți să respiri mai bine. Și eu am renunțat, nu de foarte mult timp. Nu e deloc simplu, dar după aceea, când ai reușit, ai să fii mândru de tine și ai să-ți dai seama că ai luat hotărârea cea bună.

— Așa sper, răspunse Thomas și îi zâmbi recunoscător, apoi se aplecă să-și pună paletele pentru zăpadă.

De patru ori s-au oprit și au făcut pauză. Spre bucuria lui Jenny, doar o singură dată din cauza lui Thomas, care a anunțat că nu mai putea.

După o oră și douăzeci de minute au reușit și au fost răsplătiți cu o priveliște impresionantă.

În vreme ce toți încă încercau să-și recapete suflul, gâfâind și gemând, Nico se proțăpi în fața lor, părând foarte vioi, ca și cum n-ar fi mers nici măcar un metru.

— Felicitări, ați reușit! Înainte să ne continuăm drumul, odihniți-vă o clipă și savurați priveliștea spre Hachelköpfe și Watzmann, care încă e învăluit de nori, din păcate. De aici, drumul urcă continuu prin Ofenloch și mica Saugasse, dar nu va mai fi la fel de abrupt ca porțiunea pe care tocmai am parcurs-o. După ce ați reușit să ajungeți aici, restul vi se va părea chiar ca o plimbare. Îi făcu încurajator cu ochiul lui Thomas, înainte să continue: punctul cel mai înalt al drumeției noastre se află la 1670 metri, înainte să ajungem la Kärlingerhaus, lângă lacul Funtensee. De acolo mai avem o oră bună până la hotelul nostru. Mai aveți întrebări?

— Da, eu! strigă Matthias și toți se întoarseră spre el. Azi dimineață am auzit la radio prognoza meteo și era vorba și despre niște căderi masive de zăpadă. Nu mă pricep la munți, dar am văzut odată un documentar în care niște excursioniști au fost surprinși de viscol. N-arăta deloc plăcut. Dacă înțeleg bine, noi am ajuns întrucâtva mai târziu decât fusese plănuit. Avem nevoie de mai mult timp decât se prevăzuse – îi aruncă o privire piezișă lui Thomas – și, în plus, am și pornit cu oarecare întârziere de la Schönau.

Acum privirea i se adresa lui David.

— Ce se întâmplă dacă începe să ningă, cât mai suntem pe drum?

David înțelesese aluzia la întârzierea lui și ridică din sprâncene, zâmbind.

— Chiar așa? Și din cauza celor zece minute faci fața asta, ca și cum ieri ți-ar fi pus cineva niște plutoniu în mâncarea de fasole?

Încă înainte ca Matthias să poată reacționa, Nico scutură din cap.

— Schimbarea vremii este prevăzută abia pentru seară, dar chiar și dacă începe să ningă cât suntem pe drum, ninsoarea nu va fi foarte puternică chiar așa repede, încât să creeze probleme. Dacă mi-ar fi fost cât de cât teamă, n-am fi pornit. OK?

— OK, dă Doamne să fie așa!

— Bine, s-o luăm din loc.

A mai durat trei ore până când au ajuns unde aveau să-și petreacă următoarele cinci zile fără *smartphone* și Internet și în timpul ăsta n-a nins.

Când Jenny, Thomas și Anna au învins împreună și ultima bucată de urcuș, se lăsa înserarea.

Hotelul era în fața lor, într-o mică adâncitură, ca un luminiș între stânci, care oricum ar fi arătat înspăimântător în lumina zilei care se tot împuțina. Imaginea clădirii o înfioră pe Jenny. Se pare că și Thomas se simțea la fel, fiindcă murmură:

— *Fuck*! A naibii casă a groazei.

3.

Clădirea o făcu pe Jenny să se gândească la cartea lui Stephen King, *Shining*. Nu pentru că ar fi semănat cu hotelul *Overlook* din film, ci fiindcă, în amurg, construcția aceea complicată era dezagreabilă, deloc atrăgătoare, ceea ce trezi în ea dorința să facă pe loc stânga-mprejur și să se îndepărteze cât putea de repede de hotelul acela.

Complexul, îmbrăcat în lemn închis la culoare, aproape negru, arăta ca și cum mai multe clădiri mici ar fi fost pur și simplu îndesate unele într-altele, fără să se țină seama de vreo simetrie. Hotelul era înconjurat de mai multe pâlcuri de copaci puși într-o ordine mult prea evidentă ca să fi crescut acolo din întâmplare.

Jenny nu-și putea da seama câte camere erau în conglomeratul acela de construcții, dar în orice caz erau semnificativ mai multe decât putuse să-și închipuie după descriere. Acum înțelegea și de ce în prospectul online erau doar imagini din interior.

— Acesta este hotelul nostru, explică Nico, fără să fi fost nevoie, vorbind tare ca să acopere murmurele înspăimântate stârnite în jurul lui. Viitorul *Mountain Paradise*. Vă rog să nu mă întrebați de ce i se dă un nume englezesc unui hotel din Alpii de la Berchtesgadener.

Dacă și voi simțiți ce am simțit eu cu două săptămâni în urmă, în turul făcut de probă, probabil că nu vreți decât să fugiți de aici.

— Aiurea, e-o ciudățenie, nu-i așa? îl întrerupse David. O coșmelie, și să se mai și cheme *Mountain Paradise*... exact genul meu de umor. Cine locuiește aici? Yeti?

Nico se abținu să mai facă vreun comentariu și continuă:

— Dar pot să vă asigur că veți fi foarte plăcut surprinși când veți vedea interiorul sau măcar partea renovată în care vom sta noi. Hotelul a fost construit la începutul secolului trecut și, cu trecerea anilor, a fost extins încontinuu, după cum se poate vedea. Înainte a servit drept bază pentru drumeți și alpiniști care plecau de aici pe traseele lor. Cam acum doi ani, fostul proprietar l-a închis și o vreme a stat gol, până cu scurt timp în urmă, când un investitor l-a cumpărat și a început să-l renoveze cu mare cheltuială.

Dacă sunt bine informat, urmează să devină o stațiune de lux, departe de stres și agitație. Conducerea de la *Triple-O-Journey* a aflat întâmplător de el și și-a dat seama imediat că tocmai acest loc este optim pentru a testa noul nostru concept *Digital-Detox*. Dacă excursia noastră va avea succesul de care suntem convinși cu toții, se va ajunge la o colaborare de durată între proprietari și *Triple-O-Journey*.

Cu un gest larg arătă spre munții din jur.

— Aici nu există chiar nimic. Nici Internet, nici rețea telefonică. Doar liniște absolută.

— Și dacă avem vreo situație de urgență? se interesă Matthias.

— Da, interveni și soția lui. Ce se întâmplă dacă avem nevoie de un medic?

— Pentru asemenea situații avem o stație radio prin care putem anunța salvamontiștii. Deci oricât de mare ar fi izolarea, nu suntem cu totul rupți de lume. Însă acum v-am povestit îndeajuns. Haideți să coborâm, să vă puteți convinge și singuri că prima impresie este înșelătoare și că ne vom petrece următoarele zile într-o adevărată bijuterie.

În timp ce se îndreptau spre hotel cu sentimente amestecate, care se citeau clar pe unele chipuri, murmurul se iscă iarăși.

Intrarea era ascunsă în spatele unui pâlc de copaci și, din păcate, din punctul în care se aflaseră n-avuseseră cum s-o vadă, fiindcă până și zona asta reuși să le schimbe prima impresie.

Se vedea lesne că acel complex aparținea părții renovate. Când Johannes a ajuns primul la vreo doi metri de uși – niște panouri de sticlă de dimensiuni generoase –, ele s-au retras lateral, alunecând cu un zumzet abia perceptibil și deschizând calea spre un vestibul mare, placat cu marmură de Carrara, deschisă la culoare. Viitoarea Recepție consta într-o tejghea lungă de aproximativ zece metri, de asemenea îmbrăcată în marmură. O sursă de lumină ascunsă sub suprafața de lucru arunca luciri albastre pe suprafața albă. Era clar că nu se făceau economii la renovare. Investitorul, oricine ar fi fost el, sigur n-avea probleme cu banii.

— *Wow*! exclamă Anna atât de tare, încât pereții goi întoarseră ecoul. Avea dreptate Nico. Sigur nu m-aș fi așteptat la așa ceva. E, e… minunat.

— Exact stilul meu, declară David. Am să mă întorc aici, când va fi gata.

Își scoase ochelarii pentru prima oară și se răsuci pe călcâie. Jenny își dădu seama atunci că avea ochii de un albastru închis.

Și ceilalți din grup se arătau încântați.

— Dragii mei, începu Johannes – firește, cu o bătaie din palme pe care marmura o întoarse ca pe-o plesnitură de bici. După cum puteți vedea, aici se face o stațiune minunată, iar noi avem marele noroc s-o putem testa într-o stare aproape neprelucrată. Însă pentru moment, lucrările de renovare sunt întrerupte, pentru că firma care preluase proiectul a dat faliment și noile anunțuri pentru licitație sunt încă în curs de publicare. De aceea tot complexul ne stă la dispoziție.

Un murmur o făcu pe Jenny să-și mute atenția de la Johannes la cei doi bărbați care intraseră în hol, venind dintr-o parte. Se opriră la câțiva metri de grup și îl priviră pe Johannes fără să scoată un cuvânt.

Cel mai în vârstă trebuie să fi avut cel puțin șaizeci de ani. Părul șaten, încă des, în care se vedeau uimitor de puține fire cărunte, contrasta cu ridurile adânci care îi brăzdau obrazul și fruntea. O burtă bombată umfla pânza salopetei albastre, gata-gata s-o crape.

Colegul lui, de asemenea în salopetă albastră, dar care atârna pe el ca pe un suport de haine făcut din sârmă, era vizibil mai tânăr, poate de cam patruzeci de ani. Când se uită la fața lui slabă, ascuțită, Jenny își imagină un dihor. Îi cântărea pe toți din priviri, pe rând, și ochii lui aveau ceva viclean.

— Ah, făcu Johannes, și Jenny își dădu seama că de data asta uitase să bată din palme. La țanc! Când am spus mai devreme că avem tot hotelul la dispoziție numai pentru noi, n-a fost chiar adevărat, pentru că mai există și acești doi domni. Ei sunt administratorii hotelului. Sau, ca să precizez, administratorii *fostului* hotel. Horst se va retrage curând la binemeritata lui pensie, așa că doar Timo va fi responsabil și pentru viitorul *Mountain Paradise.*

Timo, dihorul, îi trecu lui Jenny prin minte și în clipa următoare se rușină de felul în care gândea.

În timp ce Horst dădu scurt din cap, fără să i se clintească ceva pe față, Timo își strâmbă gura într-un rânjet care, după părerea lui Jenny, ascundea o porție bună de viclenie și scoase un „Salut!” scurt.

— Deci dacă e să aveți vreo problemă, adresați-vă cu încredere celor doi. Cunosc clădirea ca pe propriile buzunare.

Încredere nu era neapărat un cuvânt pe care Jenny să-l fi asociat celor doi, mai ales lui Timo.

— Aș avea eu una.

David. Bineînțeles.

— Nu-mi funcționează telefonul mobil.

Era clar că unii îi împărtășeau simțul umorului, fiindcă ici-colo se auzi câte un râs înăbușit.

După toate aparențele, celor doi administratori nu li se păru nimic amuzant, fiindcă se întoarseră și părăsiră vestibulul, timp în care Horst clătină de câteva ori din cap.

— Ellen vă va arăta îndată camerele.

Johannes atrăgea din nou atenția asupra lui.

— Sunt renovate, fără excepție, și sunteți primii clienți care vor locui în ele.

— Și cum e cu mâncarea? se interesă Florian. Sunt și bucătari aici? Trebuie să recunosc că mi se face foame.

Johannes zâmbi.

— De binele nostru trupesc se îngrijește cineva, dar nu niște bucătari, ci Ellen și Nico, care îndată se vor apuca de treabă în bucătărie. Cine dorește să le dea o mână de ajutor în următoarele zile e binevenit. În afară de cei doi administratori, doar noi mai suntem în clădire, dar sunt sigur că ne vom descurca bine.

— Hm, încă ceva, îl întrerupse David. Cum stă treaba cu curățenia? Vreau să spun, făcutul paturilor, schimbatul prosoapelor și altele?

Johannes era evident surprins de întrebare, părea că David începea treptat să-l enerveze.

— În descriere s-a spus că petrecem zilele astea într-un hotel parțial renovat, care încă nu este redeschis oficial. De aceea încă nu există aici un personal care să ne răsfețe cu servicii obișnuite într-un hotel. Vei putea avea parte de toate astea dacă mai vii odată aici, după ce se deschide oficial hotelul. Pentru timpul ședерii noastre, în fiecare cameră sunt două seturi de prosoape care ar trebui să ajungă pentru patru înnoptări. Iar patul să și-l facă, vă rog, fiecare, OK?

David ridică doar din umeri și spuse:

— Am înțeles. Voiam numai să știu.

— Minunat! Acum că ne-am lămurit cu asta, mai e o chestiune: diverse zone ale clădirii sunt închise. Vă rog să nu mergeți acolo! E și o problemă tehnică care vizează asigurările. Peste tot se renovează și se construiește,

iar pericolul de accidente e mare. Dacă vi se întâmplă ceva acolo, nu vi se plătește asigurarea. Deci vă rog să țineți seama de asta. Și acum vă doresc distracție plăcută la ocuparea camerelor, care se află în corpul principal. Ne întâlnim iarăși într-o oră, tot aici. Până atunci aveți timp să vă odihniți puțin după drumeție și să vă înviorați.

Toate camerele se aflau la primul etaj, unde au ajuns urcând o scară lată, curbă, aflată în partea din spate a holului.

Camera lui Jenny era între cea în care stăteau Annika și Matthias și cea a lui Ellen. Când a întrebat de ce colegii ei n-au primit camerele învecinate, Ellen i-a explicat că, la distribuirea lor, s-a considerat că era mai bine ca grupa să fie amestecată, ca să se cunoască mai bine între ei. Lui Jenny nu i se părea că niște camere alăturate îi ajutau neapărat să se cunoască mai bine, dar nu mai insistă.

Camera avea cam treizeci de metri pătrați, fereastra panoramică de pe peretele exterior făcea ca zidul de stâncă din față să semene cu un tablou supradimensionat.

Amenajările erau moderne și totuși aveau farmecul specific unui hotel de munte, datorită combinației elegante de piele și lemn deschis la culoare. Jenny n-ar fi luat niciodată mochetă albastră pentru locuința ei, dar pentru o cameră de hotel era foarte potrivită. Baia spațioasă, cu cadă și duș mare, era placată cu marmură albă, la fel ca vestibulul.

Când a început să-și golească rucsacul și să-și pună hainele în dulap, Jenny era convinsă că în următoarele zile va putea să se simtă bine. Măcar în ceea ce privea camera.

Se întrebă dacă și-l dorea pe Hannes lângă ea, dar își aminti de reacția lui, când îi povestise că *Triple-O-Journey* făcuse o ofertă șefului ei, Peter Fuchs, și anume să trimită patru dintre programatorii lui în excursia asta, la un preț ridicol de mic, fără telefoane mobile și fără Internet.

— Cum de oferă așa ceva atât de ieftin? întrebase Hannes. Și, mai ales, cum de vrei tu să participi?

Ea îi explicase că, fiind angajați la o întreprindere care se ocupa toată ziua cu telefoane mobile și cu programarea de aplicații, ei erau cele mai potrivite persoane care să fie testate în ideea unei dezintoxicări digitale. Și că, după părerea ei, așa îi răspunsese la ambele întrebări.

— Eu sigur aș lua un mobil pe ascuns, răspunsese Hannes. Și dacă n-ar fi semnal, n-aș sta acolo mai mult de o oră și aș pleca.

4.

Când s-au strâns iar în vestibul, la ora stabilită, începuse deja să ningă intens.

— Ooo, ia uitați-vă afară! izbucni Thomas, primul care observă viscolul, și arătă cu mâna spre panourile mari de sticlă de la intrare. Ia priviți! Fulgii sunt cât niște mingi de ping-pong.

Poate că era puțin exagerat, dar, într-adevăr, luminile exterioare ale hotelului făceau să scânteieze un covor gros de zăpadă.

— Dacă ne-ar fi prins pe drum încoace…

Matthias nu-și duse vorba până la capăt, în schimb clătină din cap ca un cățel-jucărie.

— Dar nu s-a întâmplat așa, fiindcă știam când începe ninsoarea, zise Johannes. Și acum, n-ați vrea să mă urmați? Nu știu ce părere aveți voi, dar mie mi-e foame.

Îi conduse printr-un coridor din partea stângă, care îi scoase din vestibul, cotind apoi spre dreapta, unde, după câțiva pași, era o bandă care le oprea înaintarea. Dincolo de ea, coridorul nu era luminat și, după aproximativ 15 metri, se pierdea în întuneric. Deci acolo începea partea nerenovată a hotelului.

Chiar înainte de barieră era o ușă care dădea într-o sufragerie provizorie, o încăpere de cam 40 de metri pătrați, proaspăt renovată, care ulterior avea să fie folosită în *Mountain Paradise* ca bibliotecă, conform explicațiilor lui Johannes. Trei dintre pereți fuseseră prevăzuți cu niște rafturi încă goale; erau făcute din lemn deschis la culoare și ajungeau până la tavan, mocheta albastră era la fel ca aceea din camera lui Jenny. Pentru grup fusese montată o masă lungă, masivă, acoperită cu o față de masă albă, de-a lungul căreia erau înșirate scaune, câte cinci de fiecare parte. Un al unsprezecelea scaun era pus în capătul din spate al mesei.

Pe o masă mai mică, erau două teancuri de farfurii și două cutii de lemn cu tacâmuri. Lângă ele ardeau niște lumânări-pastilă sub patru recipiente cu luciri de crom, care țineau mâncarea caldă.

— Poftim!

Johannes arătă spre masa mai mică.

— Serviți-vă și luați loc. E doar o sală de mese provizorie, dar o găsesc confortabilă – și, mult mai important decât asta, știu din vizita de testare făcută aici că Nico și Ellen știu să gătească extraordinar. Vă doresc poftă bună!

Era gulaș de vânat în sos de bere neagră, cu găluște și varză roșie și, după ce s-au servit cu toții, Jenny s-a îndreptat spre locul liber de lângă Sandra, urmând invitația de a se cunoaște mai bine între ei. Poate că femeia aceea tăcută și retrasă avea să se bucure dacă lua cineva inițiativa.

Într-adevăr, ea îi zâmbi lui Jenny și încuviință din cap la întrebarea dacă îi îngăduia să se așeze lângă ea.

Johannes nu exagerase cu promisiunile, mâncarea era într-adevăr extraordinară.

— Mă întreb cum are de gând conducerea hotelului să aducă aici alimentele, mai târziu, gândi Jenny cu glas tare, în timp ce-i privea pe Anna și David, așezându-se în fața lor.

— E o întrebare interesantă, răspunse Sandra. Încă nu m-am gândit la așa ceva.

— Cu un elicopter, bineînțeles, se amestecă David, în timp ce-și despăturea șervetul pe genunchi. Dacă tot e să devină o chestie așa grozavă, sigur că și mâncarea și băuturile vor fi extraordinare. Caviar, șampanie, tot ce-și dorește inima iubitoare de lux. Și asta pentru… să zicem două sute de omeni? Așa ceva nu se poate aduce sus cu rucsacul.

— Da, zise Anna, dându-i dreptate, și eu cred că vor aduce totul cu elicopterul.

Privirea pe care i-o aruncă apoi lui David era foarte grăitoare și o făcu pe Jenny să presupună că nu mai rămăsese prea mult din aversiunea Annei față de el. După admirația din privirile ei, părea să fie exact invers.

Restul timpului și l-au petrecut cu discuții fără importanță și schimbând impresii despre cum se simțeau fără telefoane mobile și fără posibilitatea de a arunca o privire în cutia poștală sau pe Messenger. Surprinzător era că David nu lua parte la discuție, preferând să vorbească nimicuri cu Anna.

Oricum, toți erau de părere că trăiau o senzație ciudată și că se simțeau cumva despuiați, dar că era totuși suportabil. Cel puțin până în momentul acela.

După ce au mâncat, au strâns masa împreună și au dus vesela folosită în bucătăria cu mese și aparate cu sclipiri de crom, care fusese de asemenea

reamenajată. Jenny știa la ce foloseau doar aproximativ jumătate din mașinăriile acelea.

Apoi Johannes i-a condus în salonul cu șemineu, unde aveau să-și petreacă timpul în următoarele zile. Încăperea era despărțită de vestibul printr-o ușă de lemn cu două canaturi. Când a deschis-o Johannes și s-a dat deoparte cu un pas, din toate părțile s-au auzit exclamații și nici măcar Jenny n-a reușit să-și înăbușe un „Ooo” admirativ.

Încăperea de cel puțin șaptezeci sau optzeci de metri pătrați avea aproape dimensiunile întregii ei locuințe din Oldenburg.

Era dominată de un șemineu mare, de piatră de culoarea nisipului, în care ardea focul. În restul spațiului erau patru grupuri de fotolii grele, de un roșu închis, puse în jurul unor mese joase de lemn, așa cum văzuse Jenny în fotografiile unor cluburi englezești din secolul trecut, destinate domnilor. Pereții îmbrăcați în mahon făceau ca atmosfera de club să fie perfectă. Lui Jenny i se păru că simte până și mirosul de whisky și de țigări de foi.

— Toată admirația, are stil, spuse vizibil impresionat David, care intră primul.

După ce făcu câțiva pași în cameră, Jenny observă paharele umplute pe jumătate cu șampanie, cât și mai multe sticle pline cu felurite băuturi alcoolice, cu paharele potrivite puse alături, toate pregătite pe o masă dintr-un colț. Recunoscu Campari, vodcă și câteva sticle de whisky pe care îl găsea groaznic.

Johannes arătă spre băuturi:

— Vă rog să vă serviți! Un pahar de bun venit din partea casei și un bar provizoriu. În seara asta sunteți invitați.

Și-a luat fiecare câte un pahar, au ciocnit și apoi s-au cufundat în fotoliile comode.

Doar Ellen rămase în picioare.

Așteptă până când se așezară cu toții, apoi ciocăni cu un pix în paharul ei și discuțiile încetară.

— Așa, deci… ăăă…

„Biata de ea”, își zise Jenny care ședea împreună cu Florian, lângă Annika și Matthias. „E îngrozitor de nervoasă. Va trebui să scape de meteahna asta, dacă va vrea să rămână într-o slujbă în care este mereu nevoită să aibă de-a face cu lume”.

Și ea condusese deja o mulțime de întâlniri și știa prea bine cum te

simțeai la început, când trebuia să prezinți un proiect unui grup și se presupunea că nu toți îl vor accepta fără obiecții.

— Deci, aș vrea să vă spun pe scurt câte ceva despre modul în care am plănuit să se desfășoare lucrurile.

Se legăna nervoasă de pe un picior pe altul.

— Ziua de azi a fost obositoare și o vom încheia aici, împreună și cu voie bună. Ar fi frumos să putem începe o scurtă rundă de discuții în care să spuneți cum vă simțiți offline și fără vreun alt aparat electronic. Mâine dimineață, după micul dejun, facem o mică plimbare cu paletele de zăpadă. La întoarcere ne va aștepta o supă gustoasă, după aceea veți avea după-amiaza la dispoziție să faceți ce doriți. Ce nu v-am spus încă e că sectorul *wellness* de aici e de asemenea gata renovat. Începând cu ora 17 saunele vor fi încălzite, așa că le veți putea folosi. Este una normală, una cu temperaturi scăzute și una cu abur. Ei, și de la ora 18 începem să gătim. Cine are chef să ajute este binevenit la bucătărie.

Dădu să se întoarcă însă uitase ceva și ridică mâna din nou.

— Ah, și încă ceva. Pe birourile din camerele voastre veți găsi o mapă cu chestionare. E vorba despre aceleași lucru ca la discuțiile pe care le vom avea. Despre cum percepeți zilele *Digital-Detox,* cum vă simțiți, ce vă lipsește cel mai mult și altele asemenea. Ar fi grozav să completați câte unul în fiecare seară. Așa, și cu asta am terminat. Mulțumesc!

Cineva din spatele lui Jenny începu să bată din palme, dar apoi renunță, când își dădu seama că era singurul.

Ellen se așeză lângă Nico și Thomas, unde mai erau două fotolii libere.

— Deci, atunci am să încep eu, dacă se poate, porni Johannes, ca să spargă gheața și să-i încurajeze pe ceilalți să-i urmeze exemplul.

Sandra, care ședea în fața lui, îl privea cu interes.

— Pe vapor, după ce depuseserăm mobilele de numai un sfert de oră, am băgat mâna în buzunar pentru prima oară, fiindcă voiam să fac o fotografie. Când n-am dat de nimic și m-am gândit că nu voi mai avea în St. Bartholomä puțina frică s-a transformat în puțină panică. Sincer…

Făcu o pauză.

— M-am gândit dacă n-ar trebui să am un telefon măcar eu. Pentru situații de urgență. Asta și pentru că eu n-am făcut o rezervare pentru această excursie *Digital-Detox*, ci sunt însoțitor, la solicitarea organizatorului. La urma urmei, eu port răspunderea.

Urmă o nouă pauză pe care o folosi de data asta ca să se aplece în fotoliu, să-și sprijine coatele pe genunchi și să-și împreuneze mâinile, ca și cum ar fi vrut să se roage.

— Înțelegeți ce s-a petrecut aici? Am început să mă gândesc la niște motive pentru care ar trebui să am la mine blestematul ăla de telefon mobil și apoi am încercat să mă conving că motivele acelea sunt plauzibile. Astea sunt simptome clasice de sevraj pe care le au dependenții de alcool sau droguri.

— Și acum? interveni Nico când pauza care a urmat începea să devină neplăcut de lungă. Acum cum te simți?

— Pe drum încoace, când am văzut primul subiect fotografic frumos, n-am mai făcut gestul automat de a-mi scoate telefonul, ci pur și simplu m-am gândit doar că era păcat că nu pot să fac o fotografie. Apoi, când drumul a devenit mai anevoios, m-am concentrat pe dorința de a face față până la capăt. Sunt totuși ceva mai în vârstă decât voi toți. Și așa am uitat cu totul de telefon. De când suntem aici, nu i-am dus lipsa deloc. Și senzația e grozavă.

— Cred că este un exemplu de condiționare pavloviană, gândi Jenny cu glas tare, iar lângă ea Annika ridică din sprâncene.

— Am mai auzit de numele ăsta, dar nu mai știu în ce împrejurări. Despre ce-i vorba?

— Despre condiționare, explică Jenny, în timp ce toți o ascultau.

Asta nu-i prea plăcea, fiindcă nu se simțea confortabil într-un rol de atotștiutoare, dar acum nu mai putea să scape, fără să dea lămuriri.

— Pe scurt, un om de știință rus, pe nume Pavlov, a dovedit, pe baza unor experimente făcute pe câini, că se poate crea o legătură între un stimul și o anumită reacție, chiar dacă nu e conștientă. Pavlov a constatat că salivația câinilor este stimulată la vederea mâncării. În schimb, dacă acționa un clopot, secreția de salivă rămânea normală. Apoi, de fiecare dată când suna din clopot, a început să le pună câinilor și mâncare și, ce să vezi, după un timp, câinii au început să saliveze doar la sunetul clopotului. Ceea ce a povestit Pet… ce a povestit *Johannes* acum e ceva asemănător. Când a ajuns în situația de a vedea ceva frumos, și-a căutat telefonul, fără să conștientizeze, ca să facă o fotografie. La fel cum făcea întotdeauna când dorea să rețină o imagine. Cred că după ce trece fără telefon prin aceeași situație, de două-trei ori, lanțul de asocieri se rupe și nu va mai simți lipsa

obiectului.

— Cling, cling, bale, bale, comentă David, care ședea cu Anna în celălalt capăt al încăperii și vorbele lui stârniră râsete înfundate. Sau, în cazul nostru: poză, poză, mobil, mobil. Mi se pare lămuritor. Și ca să adaug direct propria-mi experiență: chiar de la Schönau m-am gândit că n-am să rezist nici două ore fără *smartphone.* În mod normal îl folosesc continuu, fac aproape totul cu ajutorul lui. La naiba, și la dormit îl am cu mine. Dar știți ceva – nu mai pot eu! De când am pornit la drum, chestia asta mă lasă cu totul rece…

Îi făcu Annei semn cu ochiul și plescăi din limbă.

După aceea vorbi Sandra, spunând că, da, duce lipsa mobilului, dar că până în clipa aceea nu fusese încă într-o situație în care să fi simțit ceva care să semene a disconfort sau panică. Apoi veni rândul Annikăi. Până la urmă toate relatările s-au dovedit destul de asemănătoare. Da, duceau lipsa telefoanelor mobile, uneori chiar foarte tare, dar presupuneau că în următoarele zile lucrurile se vor liniști.

Thomas era ultimul, iar spusele lui au fost cât se poate de succinte însă foarte clare:

— Aproape că înnebunesc fără el.

— E de-nțeles, în cazul unui programator de sistem pentru funcții de telefonie mobilă, care numai de asta se ocupă de dimineață până seara, spuse Sandra îngăduitoare.

— Așa-i, făcu Johannes, apoi se ridică și se duse la măsuță ca să-și mai toarne un pahar, acesta și este motivul pentru care am dorit să participe echipa voastră. Fiindcă pentru voi este o situație extremă. Thomas, te rog să completezi neapărat în fiecare zi chestionarul. Sunt foarte curios cât de mult se va deosebi cel din seara asta de cel din ultima zi.

După ce Thomas promisese să răspundă zilnic la întrebări, trecură o vreme la discuții fără importanță, pe grupuri, până când David se ridică și propuse să întoarcă și să mute fotoliile în așa fel încât să poată discuta cu toții împreună. Propunerea fu acceptată cu entuziasm de toată lumea și, după câteva minute, fotoliile grele alcătuiau un semicerc în fața șemineului, pentru ca toți să poată urmări flăcările cuprinzând bușteni ca într-un joc de vâlvătăi al iubirii.

— Ah, Florian, făcu David de cum se așezară și se aplecă în față ca să-l poată vedea, uitându-se pe lângă Jenny. Ia spune, tatăl tău are bani?

Florian îl privi pe David, de parcă l-ar fi invitat la dans.

— Cum?

— Dacă tatăl tău are grăunțe. Avere.

— Ăăă… nu. Ce-ți veni?

— Numele tău… ți-am mai spus că mi se pare cunoscut de undeva și cred că acum îmi aduc aminte și că era ceva în legătură cu o avere.

— Cu siguranță nu. Nimeni din familia mea nu e bogat, eu chiar cel mai puțin.

David ridică degetul arătător.

— O, ba da, dragul meu. Te știu dintr-un caz care are de-a face cu banii. Mulți bani. În treburi dintr-astea nu mă înșel. E jobul meu.

5.

Florian scutură din cap și râse fără veselie, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că David o lua de la capăt.

— Am mai discutat pe tema asta și sunt foarte sigur că nu ne cunoaștem. N-am putea să punem punct, în sfârșit?

David zâmbi larg și arătă spre Florian într-un fel ca și cum ar fi vrut să spună: „Las că te prind eu”.

— Te-ai gândit vreodată că s-ar putea să existe mai mulți oameni cu același nume? întrebă Sandra.

— O, cu siguranță că există, o aprobă David vesel și schimbă o privire cu Florian, înainte să i se adreseze din nou. Dar serviciul, vârsta… nu, nu. Am încredere în simțurile mele.

Enervat, Florian dădu ochii peste cap și trase aer în piept, de parcă s-ar fi silit să rămână calm.

— Deci, încă o dată: nici familia mea, nici eu și nici altcineva cu care am eu de-a face nu e bogat. Sunt întru totul neinteresant pentru tine. Un angajat mărunt care își câștigă banii prin muncă cinstită. Niciun fel de avere, nimic. Și pe tine asta te interesează, nu? După părerea mea, tu te afli mereu în căutare de potențiali clienți ai căror bani să-i administrezi în schimbul unor comisioane înspăimântătoare.

— Cam multe păreri pentru atât de puțină pricepere, comentă David netulburat.

— Ia mai lasă-l în pace pe Florian, spuse Johannes neobișnuit de direct, poate pentru că tocmai se întorcea pentru a treia oară de la masa cu băuturi, cu paharul iarăși umplut cu whisky. Și-n afară de asta, e total lipsit de importanță dacă i-ai citit sau nu numele undeva.

Împleticea puțin cuvintele.

— Fii bucuros că n-ai probleme mai mari de-atât, spuse el, și o privi lung pe Sandra, probabil fiindcă adusese în discuție posibilitatea unei confuzii cu o persoană având același nume.

— Și eu sunt de părere c-ar fi mai bine să vorbim despre unde va fi plimbarea de mâine dimineață, se amestecă Annika. Propun să facem ceva mai solicitant din punct de vedere sportiv. O ascensiune frumoasă, de

exemplu, atunci poți să-ți consumi energia. Nico, noi doi am putea ataca chiar și una dintre stânci. Dintotdeauna am vrut să încerc să fac cățărări și sigur mai există niște echipament într-un fost hotel pentru alpiniști.

— Mă îndoiesc, o contrazise Nico zâmbind. În plus, nici măcar un profesionist nu s-ar încumeta pe peretele stâncii pe o vreme ca asta. Și e cu totul de neînchipuit pentru cineva fără antrenament.

Annika dădu din mână.

— De aceea am și spus *noi doi*. Sunt bine antrenată în chestiuni de bază, asta înseamnă mult. Nu mă subestima. Așa au făcut acum câteva săptămâni niște tineri, la schi. Să fi avut, poate, vreo douăzeci de ani și au coborât din lift chiar în spatele meu, pe o pistă marcată cu negru. Extrem de abruptă, ți se părea verticală. Și ei m-au privit de parcă își spuneau că bătrâna asta ar fi făcut mai bine să rămână sus. Au fost destul de surprinși când am trecut pe lângă ei în viteză și am mai făcut și o pauză jos, înainte să ajungă, în sfârșit, și ei.

— Da, soția mea e foarte în formă, confirmă Matthias și sorbi o gură de whisky.

„Și e clar că are mare importanță pentru ea s-o știe toată lumea”, completă Jenny în gând.

— Whisky-ul ăsta… chiar e minunat, murmură Johannes, privind gânditor paharul gol pe care îl ținea și îl tot răsucea în mână.

Apoi se ridică și mai făcu o vizită măsuței cu băuturi.

— Din fericire avem provizii suficiente aici.

Lui Jenny i se păru din nou că alcoolul pe care îl savurase Johannes până atunci nu rămăsese fără efecte. Se întrebă dacă seara aceea era o excepție sau asta era regula.

— Trebuie să recunosc că mi se pare destul de enervant că n-am nicio posibilitate să-mi verific mailurile sau să văd dacă a încercat cineva să mă sune, recunoscu Anna, iar Thomas reacționă cu disperare sinceră în glas:

— Nu mă-ntreba…

— Ah, hai, gata, eu ce să mai zic?

David. Firește.

— Adică voi vă plângeți că nu puteți vedea ce a comentat pe Facebook Lisa P. la postarea făcută de Susa Ne. Sau că nu puteți să jucați cel mai recent joc de tras la țintă. Aveți voi habar ce se întâmplă pe *smartphone*-ul meu? E un cronometru pentru acțiuni. Cursuri bursiere în timp real. Nici nu

vreau să știu ce sume le scapă acum printre degete clienților mei, fiindcă cu nu văd ce se întâmplă pe piață și nu pot să reacționez imediat. Chiar e vorba de sume grase. Și? Mă auziți cumva jeluindu-mă? Nu. Și de ce? Fiindcă am știut dinainte în ce mă bag și am făcut-o în mod conștient. Ca și voi. Așa că faceți bine și stați cuminți și bucurați-vă că aici aveți liniște.

— Eu nu-mi folosesc mobilul ca să mă uit la comentarii stupide pe Facebook, se apără Anna, ofensată de spusele lui David, pe care îl admirase cu puțin timp în urmă.

„Trouble in paradise”, își zise Jenny, gata să sară de partea colegei ei, dar Anna încă nu terminase.

— N-o să-ți vină să crezi, dar și noi ne folosim mobilele în interes de serviciu. Chestiile astea *sunt* meseria noastră, dacă vrei să știi.

— Iar eu cred, se amestecă Thomas, care se simțea vizat din cauza comentariilor lui David despre jocurile pe computer, că ești un fanfaron care nu ratează niciun prilej să le arate tuturor cât de important se crede.

— Eu *sunt* important, dragă Thomas, ripostă David cu obișnuitul lui rânjet larg. Întreabă-mi clienții.

Thomas avea dreptate, David era un fanfaron total lipsit de empatie sau de competență socială, dar Jenny trebuia să recunoască un lucru: se pricepea să dea în alții, dar știa și cum să pareze. Critica nu se lipea nicicum de el. Totuși nu voia să lase fără comentarii spusele lui.

— Găsesc că e greu să judeci motivele pentru care alții duc lipsa telefonului sau a laptopului. Sau dacă fac sau nu un anumit lucru. Ceea ce pare lipsit de importanță pentru tine, David, poate fi enorm de important pentru altcineva. Nu ne aflăm aici tocmai din cauza asta? Să descoperim ce face din noi abstinența față de aparate – fiecare pentru sine și nu pentru ceilalți.

Chiar în clipa următoare își dori să-și fi ținut gura. Cum reușea ea mereu, fir-ar să fie, să sune atât de… profesoral, chiar dacă nu dorea decât să-și spună părerea? Adesea până și banalitățile sunau la ea de parcă le-ar fi rostit cu un deget ridicat.

Își primi pe loc răsplata de la David.

— Hei! Mulțumiri că ne-ai lămurit. De-acum știm care-i treaba.

Urmă semnul făcut cu ochiul, tipic lui David.

— Și totuși îmi placi.

— Să ciocnim pentru asta, propuse Johannes și ridică paharul, dar își

dădu seama că iarăși era aproape gol. Un moment.

Reuși să se ridice din fotoliu abia la a doua încercare, apoi se duse, clătinându-se, la masa cu băuturi și-și umplu iar paharul.

— Ăsta nu ratează nimic, comentă Florian în șoaptă.

Jenny încuviință din cap.

— Nu-l credeam așa. Mult nu mai rezistă.

Când se întoarse la locul lui și dădu să se așeze, Johannes își pierdu echilibrul și căzu pe spate. Pernele de piele ale fotoliului îl prinseră, dar din cauza șocului, whisky-ul se vărsă și i se împrăștie pe pantaloni și pulover.

— Poate că n-ar fi o idee rea să te duci în pat, zise Sandra cu glas tare ceea ce gândea și Jenny și îi întinse un pachet cu batiste de hârtie, pe care îl scosese din buzunar.

Johannes îi aruncă o privire neprietenoasă.

— Chestia asta încă o mai hotărăsc eu.

Îi luă pachetul din mână cu o mișcare bruscă, scoase o batistă și mormăi ceva neinteligibil.

Jenny îl urmărea fascinată cum își freca pantalonii și puloverul cu neîndemânare. Ce repede se schimbau oamenii sub influența alcoolului.

Toți cei de față priveau surprinși și în tăcere cum încercările lui să îndepărteze petele de whisky de pe haine nu făceau decât ca locurile acelea să rămână la fel de ude, dar să mai fie și presărate cu mici scame albe de hârtie. Până la urmă, Nico fu cel care reuși să abată atenția celorlalți de la trebăluiala penibilă a lui Johannes.

— Sunt foarte curios câtă zăpadă va cădea în noaptea asta. E posibil ca plimbarea cu paletele de zăpadă pe care am plănuit-o pentru mâine dimineață să fie dificilă sau chiar să fie nevoie s-o anulăm.

— Orice-ar fi, eu particip, confirmă Annika din nou, în timp ce lângă ea Matthias își dădu ochii peste cap, fără ca ea să-l vadă.

Johannes renunță, aruncă pe masă ce rămăsese din batistă și bău și restul de whisky dintr-o sorbitură. Lăsă paharul, râgâi și o privi pe Sandra.

— Acum mă duc în pat. Și asta pentru că așa vreau *eu*.

— Nu știu de ce te uiți la mine. Nu-ți voiam decât binele.

— Ha! făcu Johannes și îi privi pe cei din jur. Nu-mi voia decât binele. De două ori „Ha!”

Nico se ridică, pregătindu-se să-l ajute, dar Johannes îi dădu mâna la o parte și îl privi în ochi.

— N-o cunoașteți. Nimeni dintre voi n-o cunoaște.

Apoi se întoarse și, trecând pe lângă Florian și Jenny, se îndreptă spre ușă. Când ajunse în dreptul lor încă murmura ceva ce Jenny nu reuși să înțeleagă exact, dar se auzea ca un:

„De-ar ști ăștia cine ești…" Jenny era sigură că, în afară de ea, nu auzise nimeni. Apoi Johannes dispăru pe ușă.

— Îmi cer scuze pentru Johannes, zise Ellen după câteva secunde de tăcere, uluită. Nu știu ce-i cu el, nu-l cunosc așa. De obicei, aproape că nu bea deloc alcool. Chiar și de ziua lui trebuie silit, un pahar… oricum, îmi cer scuze pentru el. Știu că mâine se va simți extrem de penibil. Nu suportă așa ceva.

— Ai idee de ce a sărit așa la tine? o întrebă Jenny pe Sandra.

Ea ridică din umeri și scutură din cap.

— Și eu m-am întrebat. Nu știu să-i fi făcut ceva. În afară de sugestia că poate ar fi mai bine să se ducă la culcare.

Jenny încuviință din cap. Păstră pentru ea ceea ce i se păruse că a auzit, când Johannes era în drum spre ieșire.

— Cred că mâine omul n-o să știe nici el ce-a zis sau ce-a vrut să zică, presupuse David. Poate că lipsa telefonului mobil îi dă mai mult de furcă decât vrea să recunoască?

Jenny se îndoia că acesta era motivul pentru care coordonatorul grupului se purta așa. Însă oricum n-avea nicio idee ce altceva să fi declanșat purtarea asta.

— Mda…

David își ridică paharul și-i privi gânditor conținutul, ca și cum ar fi putut să vadă în el viitorul.

— Deci cam atât pentru prima seară fără mobil și cu făgăduințele de la *World Wide Web*. Poate să devină palpitant. Ne și văd peste trei, patru zile, în plin sevraj – scene incredibile, unele după altele, atât de neprefăcute și de stranii, încât să te crezi în locul unde e sigur că-n orice clipă se poate auzi chemarea de sirenă a surorii Monika care îmbie la împărțirea medicamentelor.

Jenny își stăpâni un hohot de râs și recunoscu față de sine că umorul lui David îi plăcea din ce în ce mai mult.

În jumătatea de oră care a urmat s-au despărțit și s-au dus pe rând la culcare. Când le ură noapte bună celor rămași, Thomas dădu ochii peste

cap.

— Sunt curios dacă pot să dorm fără telefon.

Ceilalți n-aveau să afle asta niciodată.

6.

O vreme nu și-au dat seama, fiindcă toți erau preocupați de furtuna de zăpada dezlănțuită de la primele ore ale dimineții.

Jenny fusese trezită la cinci și jumătate de un vâjâit și un șuierat atât de puternic, încât nici ferestrele noi, cu trei straturi, nu reușeau să înăbușe zgomotul. Se ridicase din pat și, privind afară, își acoperise gura cu palma, când reuși să vadă ce se întâmpla, în lumina slabă a lămpilor din spate.

Fulgii de zăpadă goneau aproape orizontal pe lângă fereastră, învârtejindu-se ca într-un dans nebunesc.

Vârfurile celor doi copaci care încadrau fereastra se înclinau atât de tare, încât Jenny se aștepta să fie frânți și smulși din loc în orice clipă. Nu mai văzuse niciodată o asemenea furtună. După ce se strecurase înapoi în pat și își trăsese plapuma până deasupra urechilor, mai stătu trează o vreme și cugetă dacă să se ridice și să vadă dacă zgomotul nu mai trezise pe careva din grup.

N-o înspăimântase gândul că va fi nevoită să umble singură prin hotelul aproape gol, pe un asemenea șuierat și vâjâit – nu era un om peste măsură de sperios –, dar nici nu fusese foarte ademenitor. Așa că se ghemuise și mai bine în plapumă și se gândise că deja petrecuseră aproape 24 de ore fără telefon mobil. La un moment dat căzuse iarăși într-un somn neliniștit.

Pe la ora nouă, când a pășit în vestibulul hotelului și a aruncat o privire afară, s-a oprit speriată. Un strat de zăpadă de vreun un metru apăsa ușile de sticlă de la ieșire. Și continua să ningă neîntrerupt. Furtuna se mai potolise puțin, dar vântul încă era destul de puternic ca să învârtejească fulgii deși, înainte să se lase pe stratul de zăpadă și să-l sporească încontinuu.

Bineînțeles că vremea a fost și tema principală de discuție la micul-dejun, așa că la început nimeni n-a observat că Thomas lipsea.

Toți își dădeau cu părerea dacă mai era cumva posibil să părăsească hotelul și cât timp avea să mai ningă. Nico spuse că ninsoarea era mai puternică decât prevăzuse prognoza meteo și că asemenea cantități de zăpadă erau mai curând neobișnuite pentru sfârșitul lunii februarie.

— Pentru moment putem fi bucuroși că stăm comod aici, în hotel,

declară Johannes care tocmai intra în încăpere.

Înainte să se așeze, spuse, adresându-se tuturor:

— Aș vrea să-mi cer scuze pentru ieri seară. Cred că m-am purtat cam aiurea. De fapt, de felul meu nu beau atât de mult; și chiar deloc, când sunt la drum cu clienții, dar… coborî privirile jenat. Ei da, în viață lucrurile nu merg uneori cum ți-ai dori, și atunci se poate întâmpla să fie altfel decât e normal…

— Hei, Johannes, îl întrerupse David, care purta niște pantaloni gri, simpli, de jogging și un tricou alb. Mai scoate-ți coada de mătură înghițită și stai calm. Da, OK, ai tras mai mult decât te țin balamalele, iar la urmă semănai cu un măgar c-o bubă-n cap. Ei și ce? N-ai omorât pe nimeni. Nici măcar cine știe ce scandal n-ai făcut. Așa că, ce mai contează? Așază-te și fă ceva împotriva mahmurelii și totul va fi bine.

Johannes încuviință recunoscător și se așeză pe locul liber de lângă David. Tare ar fi vrut Jenny să știe ce voise el să spună cu aluziile în ceea ce-o privea pe Sandra. Dar poate că avea să afle mai târziu.

— Ce-ați zice de o frumoasă plimbare de dimineață, după micul dejun? întrebă Annika, întoarsă spre Nico.

El scutură din cap.

— Nicio șansă. Afară îți pierzi orientarea după numai câțiva metri, fiindcă ești imediat înconjurat de ziduri groase, albe. Lăsând la o parte faptul că la nici zece metri de hotel te cufunzi în zăpadă până la șold.

— Înzăpeziți într-un hotel izolat din munți.

Anna oftă și-i aruncă o privire grăitoare lui David. Ce romantic! Era limpede că-i iertase vorbele de cu o seară înainte.

Când Jenny se miră că Thomas nu era încă la masă și-l întrebă de el pe Florian, el îi răspunse ridicând din umeri.

— Habar n-am, încă nu l-am văzut azi. Sunt sigur că încă nu s-a trezit.

Un sfert de oră mai târziu, când Thomas tot nu apăruse, Jenny îl rugă pe Florian să meargă să-i bată la ușă și să-l trezească.

Când Florian se întoarse după două minute, spunând că ușa de la camera colegului lor era deschisă, dar că Thomas nu era în pat, Jenny găsi că era ciudat, dar presupuse, ca și ceilalți, că sigur avea să apară curând. Poate făcea o mică plimbare de recunoaștere prin hotel.

La zece fără un sfert Jenny i se adresă lui Johannes, spunându-i că începea să-și facă griji pentru colegul ei.

— Hm, mormăi Johannes, fără să-i dea impresia lui Jenny că ar avea vreo idee cum să procedeze în situația asta. Să mai așteptăm puțin, poate? Sigur apare curând.

— Ce s-a întâmplat cu geniul în computere? întrebă David peste masă. Poate că s-o fi ascuns într-un ungher și se joacă cu mobilul adus pe ascuns?

— Aiurea, ripostă Matthias, care ședea lângă Johannes. Doar n-avem rețea aici.

David ridică din umeri și-i făcu conspirativ cu ochiul.

— Ca să joci jocuri sau să te uiți la fotografiile stocate, n-ai nevoie de rețea. Dar, serios…

Se întoarse din nou spre Jenny.

— După tot ce a spus aseară e posibil să stea pe undeva cu un telefon de rezervă.

Jenny chibzui, însă considera că Thomas era mult prea inteligent pentru o înșelătorie atât de grosolană. În afară de asta, știa că urmau să se întâlnească pe la ora nouă pentru micul dejun. Îi cunoștea marea poftă pentru micul dejun. Nu s-ar fi jucat el trei sferturi de oră pe telefon, știind că era rost de mâncare.

— Nu, nu cred așa ceva.

— Dar a folosit patul? întrebă Sandra.

Jenny nu se gândise încă la asta. Îl privi întrebător pe Florian și el chibzui o clipă.

— Da, patul e în dezordine. Sigur a stat în el.

— Te-ai uitat pe fereastră?

Florian scutură din cap.

— Nu, de ce? Doar nu crezi că a sărit pe fereastră? Doar îl cunoști…

— Nu, cu siguranță că n-a sărit, dar poate că a căzut?

— Așa, pur și simplu? Chiar crezi serios că Thomas Strasser deschide de bunăvoie o fereastră, ca să tragă aer proaspăt în piept? Thomas?

— Nu, dar poate ca să fumeze o țigară pe ascuns?

Jenny văzu după expresia de pe fața lui Florian că nu se gândise la o asemenea posibilitate. Fără alt comentariu, Florian se răsuci pe călcâie și porni spre primul etaj, însă de data asta Jenny îl urmă.

Spre ușurarea lor, zăpada de sub fereastra camerei lui Thomas era neatinsă, dar asta tot nu explica unde dispăruse. Jenny bănuia că trebuia să existe un motiv serios pentru dispariția lui. Și un glas din sinea ei îi șoptea

că motivul acela n-avea să le placă.

Când se întoarseră în sala pentru micul dejun, toți îi priviră, așteptând un răspuns.

— Nimic, zise Jenny. E de negăsit.

David se ridică de la locul lui.

— OK, cred că ar cam trebui să vedem unde e.

— Vin și eu, se anunță Nico. Trebuie să fie undeva în clădire. Oricum afară nu s-a dus. S-ar vedea. În plus, n-ar fi făcut mai mult de șase metri.

Se duse la ușă și se întoarse spre ceilalți.

— Vom face cinci grupe de câte doi, apoi ne împrăștiem și controlăm tot hotelul.

— Sper că n-a trecut peste vreo barieră, ca să umble prin zona nerenovată, zise Johannes, ridicându-se și el. E foarte ușor să te rănești acolo. Dacă zace pe undeva, poate să dureze mult până ce-l găsim.

— Să sperăm că nu, comentă Florian și-i făcu semn din cap lui Jenny. Să pornim atunci. Merg cu tine și propun să luăm partea din spatele sufrageriei.

Jenny n-avea nimic împotrivă. Părăsiră vestibulul, mergând pe coridorul care trecea pe lângă sufragerie și ducea spre aripa nerenovată încă.

Se opriră înainte de banda care bloca trecerea și priviră partea de coridor care se întindea în fața lor și care – spre deosebire de seara anterioară – nu mai era cufundată în beznă. Prin niște uși deschise în zona din spate pătrundea suficientă lumină, ca să-l scalde într-un fel de crepuscul vag.

După numai câțiva metri, imaginea se schimba cu desăvârșire. Căptușeala deschisă la culoare, montată pe perete până la înălțimea șoldului, care crea iluzia că zidurile erau făcute din bolovani mari, înceta brusc și se vedea zidăria veche pe care rămăseseră câteva insule de tencuială, cu forme neregulate și de un cenușiu murdar. Aici se termina și covorul roșu închis, care îmbrăca holul.

Puțin mai departe vedeai risipite tot felul de mașinării și pe jos erau materiale de construcții.

— Ei, atunci…

Florian trecu primul peste banda care bloca trecerea și apoi o împinse mai jos, ca să treacă și Jenny.

În timp ce își continuau drumul pe coridor, aruncau câte o privire în fiecare încăpere și așa constatară că mai era mult de renovat, înainte ca și

această aripă să devină locuibilă.

Coridorul se termina cu o ușă verde, de oțel, deasupra căreia o plăcuță îngălbenită anunța că accesul era permis doar personalului. Între clanțele de pe cele două părți era fixată cu bandă adezivă o bucată murdară de burete, pentru ca ușa să nu se poată închide.

Jenny trase de ea și privi scara de beton care începea să coboare spre întuneric, la un metru mai încolo.

— Cred că putem renunța să coborâm aici, zise Florian, după ce aruncase o privire scării. Thomas sigur ar fi aprins lumina, dacă ar fi acolo jos.

Apăsă comutatorul care se afla pe perete, în dreapta, în spatele ușii, și etajul de dedesubt se lumină. Jenny privi pardoseala de beton simplu care se vedea după ultima treaptă a scării.

— Ai dreptate! fu și ea de părere.

Cheful lor să coboare în beci sau ce-o mai fi fost acolo, era moderat.

— De unde ai știut că funcționează lumina? întrebă Jenny și se întoarse, lăsând ușa să revină pe perna de burete.

— Cum?

Florian o privi atât de surprins, încât ei îi veni să zâmbească. Doar îi știa felul de a fi, modul ei de a da atenție amănuntelor și de a pune întrebări.

— Înainte să apeși pe șalter ai zis că dacă Thomas ar fi acolo jos, ar fi aprins lumina. De aceea am întrebat de unde știai că…

Florian o întrerupse, ridicând mâna.

— Să întrebi așa o prostie e iar o chestie din aia tipică Jennifer-König. Doamne, am presupus că dacă tot e un șalter aici, înseamnă că vor fi pe undeva și niște lămpi care să se aprindă, e normal, nu?

Poate că era adevărat și nu era pentru prima oară când un partener de discuție reacționa enervat de asemenea întrebări. Numai că ea nu se putea abține să nu… observe *lucruri* care pentru alții ar fi trecut adesea neobservate. Poate că era nevoie să se străduiască să nu spună imediat ce gândea.

— Da, bineînțeles, *sorry*! îl calmă ea. Știi doar că uneori îmi sar în ochi și cele mai neînsemnate mărunțișuri. Chiar dacă sunt prosteși.

Un zâmbet se ivi pe fața lui Florian.

— Da, știu, dar uneori tot reușești să mă iei prin surprindere cu întrebările tale.

— Atunci hai să-l căutăm mai departe pe colegul nostru bărbos.

S-au întors în vestibul și, printr-o ușă aflată de cealaltă parte, au intrat într-un adevărat labirint de coridoare cu multe camere goale; în cele din urmă au ajuns într-o altă aripă a hotelului, de asemenea nerenovată, foarte asemănătoare cu cea dinainte, numai că acolo nu exista o scară spre subsol. Sau cel puțin n-au descoperit-o ei.

— Oho!

Impresionată, Jenny cercetă cu privirea sala mare, cu multe uși, în care intraseră. Abia reușeau să distingă prin viscol stâncile care se zăreau printr-un șir de ferestre din peretele din față.

— Hotelul ăsta e uriaș, aici chiar că poți să te rătăcești cu ușurință.

— Așa e, o aprobă Florian.

În clipa următoare rămase nemișcat și ascultă încordat.

— E cineva aici, șopti el.

Imediat după aceea auzi și Jenny. Sunetele indefinibile veneau din dreapta, dintr-o încăpere adiacentă. Se auzeau niște bufnituri. Și apoi glasul cuiva care scotea o înjurătură.

— Sună a Thomas, șopti Florian și se puse în mișcare, dar nu făcu nici doi pași că una dintre uși se și deschise și în sală intră Matthias, urmat de soția lui.

Când îi văzu, ridică o mână.

— Salut! Acolo în spate nu-i, am cercetat tot. Doar în subsol n-am fost. Lumina nu funcționează, așa că acolo n-are cum să fie.

Jenny îi aruncă lui Florian o privire triumfătoare.

— Nu, ce să facă acolo jos, fără lumină? Nici în partea cealaltă nu era nimic.

— Atunci să ne întoarcem, propuse Annika. Poate c-o fi apărut între timp.

N-a fost așa.

Când au intrat în vestibul unde se adunaseră deja toți ceilalți, discuțiile au amuțit.

— Ce-i? O senzație tulbure puse stăpânire pe Jenny, când le privi fețele.

— Am găsit asta la primul etaj, spuse David serios, apoi se apropie de ei și le întinse ceva. Anna zicea că… uită-te și tu.

Jenny se uită lung la crăpătura fină care se întindea în diagonală pe ecranul telefonului, apoi privirea îi căzu pe eticheta rotundă care ținea

colțul sărit al apărătorii, sus, în dreapta, și senzația tulbure se transformă într-un pumn înfipt în stomac.

— Da, zise ea și glasul îi suna răgușit, e telefonul lui Thomas, de la firmă.

7.

Ellen scutură capul.

— Dar l-a predat la Schönau. Cu ochii mei l-am văzut, punându-l în pungă și apoi în cutie.

— Atunci trebuie să fi fost telefonul lui, lămuri Anna. Ăsta de-aici e telefonul pe care l-a primit de la firmă. Am și eu unul la fel.

După un moment de surpriză pricinuit de evenimentele neașteptate, judecata lui Jenny funcționa iarăși, mergând pe căile obișnuite. În primul rând, găsirea telefonului nu zicea absolut nimic, decât că David avusese dreptate, presupunând că Thomas luase aparatul pe ascuns.

— Unde l-ați găsit mai exact? o întrebă Jenny pe Anna, fiindcă pornea firesc de la premisa că cei doi îl căutaseră împreună pe Thomas.

— David l-a găsit. Ne-am despărțit, fiindcă era de părere că putem face economie de timp, dacă se ocupă el de primul etaj în timp ce eu mă uit la al doilea.

— Era pe jos, în mijlocul holului, explică David. De partea cealaltă, după camerele noastre. Sigur că am cercetat toate camerele goale de sus, dar nu-i nicăieri.

— De ce să se fi dus în direcția aceea? murmură Annika, uitându-se la pardoseală, ca și cum ar fi vorbit cu sine. Doar nu-i nimic acolo.

— Se vede treaba că într-adevăr a făcut un tur de recunoaștere prin hotel, își dădu cu părerea Johannes.

— Ar trebui să pornim o nouă căutare, dar mai bine organizați de data asta, propuse Sandra, care era lângă Johannes.

Jenny observase încă de la micul dejun că era puțin și mai palidă decât cu o zi înainte. Văzută de aproape, îi atraseră atenția umbrele întunecate de sub ochii Sandrei.

— Da, așa să facem. Spune, te simți bine? Pari obosită.

Sandra dădu din mână.

— Nu-i nimic. Mereu dorm prost în paturile de hotel. Și apoi, viscolul ăsta…

Și poate și vorbele ciudate ale lui Johannes, completă Jenny în gând. Indiferent ce ar fi vrut să însemne ele.

— Bine atunci, iar Nico arătă spre vestibul. Dacă estimez corect mărimea acestui hotel, poate că e mai bine să nu mai mergem câte doi, ci să pornim separat și să stabilim dinainte ce zonă preia fiecare. Johannes, cum dăm de administratori?

— Poftim? Ah, da… Acolo, în față, prin ușa de lângă Recepție. Au la subsol un birou și atelierul.

— Bine, așteptați aici un moment, mă întorc îndată.

În timp ce Nico părăsea vestibulul, Jenny îl privi gânditoare pe coordonatorul lor. Johannes era un tip de treabă, care își îngăduise o mică scăpare cu o sticlă de whisky. Nu era o tragedie. Dar oricum, în general nu dădea impresia că era stăpân pe situație. I se părea mai curând derutat și bucuros că Nico prelua inițiativa.

Bătător la ochi era faptul că mai tot timpul se afla în preajma Sandrei. Se punea întrebarea care dintre ei impunea asta.

Jenny își șterse gândul din minte. Pentru moment, alte lucruri erau mai importante. Trebuia să-și găsească colegul, care reușise să se piardă într-un hotel, ca un copil mic.

La întoarcerea lui Nico, cei doi administratori veneau în urma lui.

— E clar că numai firma de construcții are un plan rezonabil al hotelului, zise el și arătă spre cei doi care se opriseră în spatele lui. Însă Horst spunea că…

Se întoarse.

— Ah, mai bine povestește-le tu.

Dură un timp până ce Horst începu să vorbească, părea nevoit să-și potrivească cuvintele.

— Ei, da, deci hotelul a tot fost mărit în mai multe rânduri.

Probabil că Horst provenea de prin zona orașului Stuttgart. Jenny cunoștea dialectul ăsta ciudat de la șeful și proprietarul firmei ei, Peter Fuchs, care se născuse și crescuse la Stuttgart și vorbea asemănător.

— Habar n-am câte planuri de construcție există și care este cel actual. Oricum, totul e al naibii de încurcat și dacă se ascunde cineva aici… deci, dacă cineva nu vrea să fie găsit, atunci e greu.

— Dar de ce să vrea Thomas să se ascundă de noi? întrebă Sandra, întorcându-se spre Jenny, ca și cum ea ar fi trebuit să aibă un răspuns.

— Haideți, oameni buni!

David bătu din palme și automat Jenny îi aruncă o privire lui Johannes.

— Ia mai încetați! *De ce să vrea…* și *poate că a…* Doar nu există decât trei posibilități care pot fi luate în considerare. Unu: dragul de Tommi chiar se joacă de-a v-ați ascunselea cu noi și nu vrea să fie găsit, indiferent care ar fi motivul. Doi: chiar este rănit și zace pe undeva, neajutorat. Și trei: dintr-un motiv oarecare, altcineva nu vrea ca el să fie găsit. Sfârșit. E logic, nu? Și dacă tot suntem la capitolul logică: cred întru totul ce ne-a spus Horsti, cel îmbrăcat în salopeta șic. Căsoiul ăsta nu e doar mare, ci și încurcat ca un labirint. Așa că astea-s faptele: toți ne dorim, firește, ca prima posibilitate să fie cea adevărată, chiar dacă Tommi va încasa de la mine un pumn în gură, de cum apare, fiindcă ne-a supus la stresul ăsta. Cea mai mare șansă să-l găsim în acțiunea asta de căutare e valabilă pentru posibilitatea numărul doi, dacă zace rănit pe undeva și poate să mai scoată vreun sunet, în eventualitatea că unul dintre noi ajunge în preajma lui. Însă dacă se potrivește a treia… ei, atunci, oameni buni, atunci avem o problemă adevărată.

Liniștea care s-a lăsat a durat probabil doar câteva secunde, dar s-a simțit cât o veșnicie în care toți au pălit. Capăt i-a pus Matthias, care se răsti:

— Și tu te crezi Hercule Poirot care, în seara asta, o să ne strângă pe toți în sufragerie și o să dezlege cazul în felul lui genial, nu-i așa?

— Ar trebui să chemăm salvamontul, interveni Annika.

Era clar că vorbele soțului ei i se păreau penibile.

David, în schimb, răspunse cu un rânjet larg și-i făcu lui Matthias cu ochiul; Jenny îi era recunoscătoare. Destul că situația nu era simplă, nu folosea nimănui dacă se încolțeau. Și cel mai puțin lui Thomas.

În plus – și trebuia s-o recunoască, deși nu aprecia fandoseala arogantă a lui David –, el spusese până la urmă ceea ce gândise și ea, doar că poate ar fi formulat totul altfel.

— Încă nu s-a întâmplat nimic, replică Nico în felul lui tineresc. Putem chema salvamontul dacă avem un rănit sau suntem într-o situație de urgență. Slavă Domnului, n-am ajuns aici și sunt sigur că nici nu se va întâmpla. Propun să facem așa cum am discutat.

Se întoarse din nou spre administratori.

— Horst, Timo, puteți să ne ajutați să distribuim fiecăruia o zonă? Suntem un… *sorry,* suntem zece.

— Desigur, spuse Timo și afișă un zâmbet obraznic, care n-avea cum să

fie mai nepotrivit. Și dacă vreuneia dintre doamne îi e teamă singură – nicio problemă.

Zâmbetul i se lăți.

Horst clătină abia vizibil din cap și-i aruncă colegului o privire sumbră, la care Timo își drese glasul și tăcu. Spre mirarea lui Jenny, David se abținu să facă vreun comentariu acid.

— Deci…

Horst trase o foaie groasă din buzunarul uniformei și o despături tacticos. Erau două coli format A3.

— Am aici niște schițe pe care le-am făcut cândva, pentru uz intern. Nu sunt trecute detalii și nici dimensiunile nu corespund, dar figurează majoritatea încăperilor. Oricum, numai cele de la parter și subsol.

Se duse la ceea ce urma să fie Recepția și întinse cele două planuri pe blat. Îl urmară cu toții. Timo îi făcu cu ochiul lui Jenny, când trecu pe lângă el.

Horst așteptă să se adune toți, dar înainte să se dedice desenelor lui, i se adresă lui David:

— Există două etape în viață în care numele Horsti e OK. Pe una am depășit-o de multă vreme, era vârsta grădiniței. Cealaltă va veni cândva, poate, când am să stau în vreun azil ieftin, salivând și uitându-mă pe fereastra în fața căreia am fost împins în cărucior. Atunci n-o să-mi pese. Dar în intervalul dintre etape, căruia îi aparține și prezentul, pretind să mi se spună Horst.

S-au privit în ochi o vreme și cei din jur așteptau să vadă cum va reacționa David. El scoase un hohot de râs ca un lătrat și îi întinse mâna administratorului.

— Cuvinte clare, așa îmi place. Îmi cer scuze, Horst! N-o să se mai întâmple.

Administratorul ignoră gestul, în schimb încuviință din cap și își văzu de planurile lui, care, după părerea lui Jenny, arătau de-a dreptul profesioniste, dacă nu țineai seama de lipsa informațiilor referitoare la dimensiuni.

Își dădea seama că ea și Florian nu verificaseră nici măcar jumătate din încăperile de la parter.

— Propun să faceți în felul următor…

Cu un creion, Horst marca pe planuri, pe rând, diferite zone, îl întreba

direct pe fiecare dacă putea să preia porțiunea distribuită și îi explica fiecăruia cum se putea ajunge acolo.

După câteva minute, toate zonele de căutare erau delimitate. Administratorul organizase în așa fel treburile, încât Nico, David, Anna, Timo și el să meargă la subsol. Erau cinci, pentru că acolo căutarea era cea mai dificilă.

Jenny, Ellen și Sandra cercetau parterul, Johannes și Florian răspundeau de primul etaj, iar Matthias și Annika, de al doilea și al treilea, ceea ce, după Horst, era cel mai simplu, pentru că acolo nu erau decât camere pentru turiști.

Când au pornit, trecuse puțin de ora 12:30.

Întâmplător, Jenny fusese deja cu Florian în cea mai mare parte din zona pe care trebuiau s-o cerceteze. Totuși aripa aceea goală îi apărea acum cu totul altfel, când era nevoită să străbată singură coridoarele și camerele părăsite, insuficient luminate de lumina tulbure a zilei, care pătrundea anevoie prin ferestre mici sau uși deschise, în timp ce afară continua să ningă fără întrerupere.

Când intră într-o încăpere unde o ușă care dădea afară, pe terasă, avea neacoperită de zăpadă doar partea de sus, cam o treime, fascinația pe care o simțise dimineață la vederea maselor uriașe de zăpadă făcu loc pentru prima oară unei spaime nedefinite.

În momentul acela, deja ar fi fost aproape imposibil de învins zidul de zăpadă care arăta ca și cum pe ușă ar fi fost prinsă o pânză albă, opacă. Ca să nu mai vorbim despre ce te aștepta acolo afară, când te cufundai până la piept în zăpadă și nu mai vedeai în jur și deasupra nimic altceva decât albul acela amenințător. Acela a fost și momentul în care s-a întrebat pentru prima oară cum ar putea salvamontul să ajungă la hotel, pe o asemenea vreme, dacă era nevoie. Și dacă ar fi avut vreo șansă să reușească.

După un timp cât stătuse așa pe gânduri, privind cum sporea zidul de zăpadă milimetru cu milimetru – nu-și dădea seama dacă fuseseră zece secunde sau două minute se scutură și își desprinse privirea de la ușă. În primul rând trebuia să fie găsit Thomas, față de care se simțea responsabilă, ca șefă. La urma urmei, se aflau aici la inițiativa și pe cheltuiala firmei și asta transforma șederea lor acolo într-o chestiune oarecum de serviciu.

Părăsi încăperea și porni pe următorul culoar, care ducea spre alte camere. Clădirea asta i se părea un fel de vrăjitorie arhitectonică,

semnificativ mai mare în interior decât te lăsau să presupui contururile exterioare.

Culoarul cotea și se termina de asemenea la o ușă deschisă, dincolo de care se afla o încăpere întunecoasă. Ferestrele păreau să fi fost acoperite cu draperii sau cu scânduri. Doar niște dâre palide de lumină care mai pătrundeau în cameră, te lăsau să distingi contururile unor mașini și, în spatele lor, o folie de plastic, atârnată de tavan, care despărțea partea din față a încăperii uriașe de rest, unde întunericul era deplin. Ba nu, de partea în care întunericul era *aproape* deplin, fiindcă la oarecare distanță, undeva, în partea stângă, distingea o pâlpâire slabă, ca flacăra unei lumânări.

Pipăi zidul de ambele părți ale ușii, la nivelul clanței, în cele din urmă găsi un șalter și apăsă. Tot întuneric. „La naiba", făcu ea încet și încercă, cu ochi mijiți, să vadă cât putea de bine din locul în care se afla; atunci auzi un zgomot ușor, venind de undeva, de dincolo de folie. Ca și cum ar fi căzut un obiect mic. Totodată dispăruse și pâlpâirea, iar în spatele foliei întunericul era perfect.

Jenny nu se mișcă, își ținu respirația și ascultă atent. Din nou niște zgomote, înfundate, de data asta un târșâit…

— Thomas?

Rostise numele în șoaptă și ascultă atent spre întunericul de după folie. Fiindcă nu se auzea nicio reacție, strigă, în ciuda fricii care sporea în ea.

— Thomas, tu ești? Spune ceva!

Nimic. Însă era sigură că era cineva acolo. Poate că Thomas nu putea să răspundă, cine știe de ce.

Inima îi bătea mai repede și se lovea cu atâta zgomot de coaste, încât credea că se aude până în cel mai îndepărtat ungher.

Mai făcu un pas în încăpere, tremurând, și încă un pas, se opri, ascultă atent.

— Thomas!

Nu știa de ce vorbea în șoaptă în timp ce înainta. Acum mai avea trei-patru pași până la folia de plastic, ar fi atins-o dacă ar fi întins brațul. Brusc începu să respire atât de nefiresc de zgomotos, încât probabil că gâfâitul ei se putea auzi în toată încăperea.

Deschise iar gura ca să-l strige pe Thomas și atunci, cu o plesnitură, pe folie apăru o pată mai deschisă la culoare, care se transformă într-o palmă care împingea plasticul lăptos la nivelul pieptului. Încă în timp ce Jenny

scotea un țipăt ascuțit, apăru și a doua mână. Făcu un pas înapoi, pregătită să se întoarcă și s-o ia la goană, dacă acele mâini îi aparțineau altcuiva decât Thomas. Folia se desfăcu foșnind și apăru o siluetă. Nu era Thomas și trecură câteva clipe petrecute la hotarul panicii până când Jenny își dădu seama în sfârșit cine era.

— Timo?

— Dap! făcu administratorul și își înfundă mâinile în buzunarele salopetei.

— La naiba, ce faci aici? Ar fi trebuit să cauți jos, împreună cu ceilalți. M-ai speriat de moarte.

— Îmi terminasem treaba jos, bâigui el rânjind șiret. Și atunci m-am gândit să continui să caut aici sus.

— Și ce a însemnat porcăria aia cu mâinile puse pe folia de plastic?

— Nu știu ce vrei să spui. Eu doar căutam deschizătura.

Nu credea o iotă din ce spunea.

— Și? făcu Jenny arătând spre folie.

El ridică din umeri.

— Nu, nu-i nimic acolo. Am să caut mai departe.

Înainte să poată răspunde în vreun fel, el și trecuse pe lângă ea, făcându-se nevăzut în câteva secunde.

Jenny se întoarse din nou și privi folia de plastic. Ceva făcuse Timo acolo, în spate, și folosise ca sursă de lumină o lumânare sau o lanternă mică. Înainte să se poată hotărî dacă să controleze sau nu, auzi un țipăt atenuat de beton, dar totuși strident. Venea de undeva de dedesubt și era atât de pătrunzător, încât îi îngheță sângele în vene.

Cineva îl găsise pe Thomas, de asta era sigură.

8.

În momentul în care îl văzu pe Thomas, Jenny știu că imaginea asta avea să i se întipărească în minte pentru totdeauna. Așa cum ședea în colțul spălătoriei, complet dezbrăcat, alb ca brânza, sprijinit de Nico, care se așezase ca reazem în spatele lui și îi petrecuse un braț peste piept, ca să-l poată ține drept. Burta uriașă se revărsa peste coapsele buretoase, acoperind, milostivă, zona păroasă de dedesubt.

În fața celor doi, cu fața scăldată în lacrimi, îngenunchea Ellen. Își acoperise gura cu palma și murmura întruna, ca pe o mantră: „O, Doamne, ce groaznic, o Doamne, Doamne…” Lângă ea era Anna, ca paralizată, și îi privea mută pe Thomas și Nico.

Jenny nu-și dădea seama dacă Thomas era conștient sau nu. Respirația îi era sacadată, capul îi zvâcnea întruna, ca într-un coșmar teribil. Și din gura lui închisă se auzea un geamăt care creștea și descreștea și care suna atât de îngrozitor, încât o speria pe Jenny mai mult decât orice altceva auzise vreodată.

În ciuda frigului din încăperea îmbrăcată în faianță, fața lui Thomas era udă de sudoare, pe ochi și în jurul gurii, pe barbă, avea cruste de murdărie. Brațele îi atârnau fără vlagă pe lângă trup, ca și cum ar fi fost niște corpuri străine, lipsite de oase.

Jenny se lăsă în genunchi lângă Ellen, șovăi puțin și puse o mână pe fruntea lucioasă a lui Thomas. Gemetele sporiră, dar capul nu i se mai mișca – poate în semn că simțise atingerea. În momentul acela, Jenny își dădu seama că ochii nu-i erau încleiați de murdărie, ci de sânge, că aveau cruste și erau foarte umflați.

— Cerule! exclamă ea și își retrase mâna instinctiv. Ochii lui. Ce-i cu ei?

— Nu știu exact, spuse Nico cu glas înăbușit. Dar arată ca și cum…

Înghiți în sec și o privi pe Jenny în așa fel, încât ea putu să-și dea seama de groaza întipărită pe fața lui.

— Arată ca și cum ar fi fost cumva… arși, nu-i așa?

— O, Doamne, Doamne, gemu Ellen și începu să plângă, în vreme ce

Jenny avea în fața ochilor o scenă dintr-un film în care unui prizonier i se scoseseră ochii cu lama incandescentă a unei săbii.

Privi din nou rănile înfricoșătoare, se gândi că trebuia să facă ceva, că trebuia să-l ajute pe Thomas. Da, că *ea* trebuia să-l ajute pe Thomas, fiindcă cel puțin în momentul acela nimeni altcineva nu era în stare, în afară de Nico, însă el era preocupat să împiedice trupul acela greu să cadă.

Se concentră, își porunci să deconecteze orice sentimente și să ajungă la acea capacitate de a acționa după cum îi cerea situația, care deja îi îngăduise să funcționeze și să dea ajutor până la sosirea ambulanțelor și a sanitarilor, fără să se gândească la ce făcea, într-un mare carambolaj de pe autostradă, în care fuseseră câțiva morți și mulți grav răniți. Abia când se lăsase în iarba de lângă autostradă, după ce o jumătate de oră bandajase ca o mașină brațe și picioare mutilate și dăduse primul ajutor în cazul unor răni deschise, i se făcuse brusc rău și vărsase din ea toată groaza celor treizeci de minute care trecuseră.

— Ce naiba…

David intrase în încăpere, în spatele ei, și în secunda următoare se auzi un *fuck* mult mai încet.

Și Johannes, care intrase în spălătorie odată cu el exclamă:

— Cerule milostiv!

Jenny se ridică și văzu că între timp ajunsese și Florian și se holba la Thomas, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Prin minte îi trecu un gând care era atât de monstruos, încât aproape că simți pământul fugindu-i de sub picioare. Dacă în hotelul acela nu mai era nimeni în afară de ei… Se strădui să nu-și ducă gândul până la capăt, ca să n-o paralizeze concluziile care rezultau din el.

— Trebuie să-l cărăm pe Thomas sus, comandă ea. Sigur suferă de hipotermie. Și avem nevoie de o trusă de prim-ajutor, de unguent și de fețe, ca să ne ocupăm de rănile lui.

Privirea ei îi căuta pe administratori și se opri asupra lui Timo care se sprijinea de ușă și căruia nu părea să-i pese peste măsură de starea lui Thomas. Momentul din încăperea cu folie de plastic îi fulgeră prin fața ochilor, însă Jenny dădu și gândul ăsta deoparte.

— Timo, sigur există un cabinet de prim-ajutor cu o targă și cu o trusă pentru urgențe, nu-i așa?

— Camera nu mai există, răspunse Timo, desprinzându-se totuși de

tocul ușii. Se renovează. Dar targa, da, mai este. Și sunt și pansamente, unguent și altele asemenea. Dar sigur sunt expirate.

— Și ce? N-ai vrea să le aduci? Și să te și grăbești puțin?

Jenny n-avea răbdare cu tândăleala.

— Dar trebuie să mai vină cineva. E cam greu să le duci pe toate – chestia aia, plus restul.

— Vin eu, zise Florian.

— Grăbiți-vă, strigă Jenny după el, când ieși împreună cu Timo, apoi se lăsă din nou în genunchi lângă Thomas și întrebă:

— Ce-i cu gura lui?

— Nu știu, răspunse Nico. Încă nu m-am ocupat de asta.

— OK, o să ne uităm când ajungem sus. Mai întâi trebuie scos de aici și pus la căldură.

Privirea i se îndreptă spre chipul asudat, schimonosit, care iar începuse să se miște încoace și-ncolo. Puse o mână pe brațul drept care atârna fără vlagă.

— Thomas?

Nimic nu arăta că o auzise rostindu-i numele.

— Thomas, mă auzi? repetă ea mai tare. Poți să-mi arăți cumva că înțelegi ce-ți spun?

Nicio reacție.

— Cred că are niște dureri îngrozitoare, murmură David în spatele ei. Probabil că e atât de buimăcit, că nici nu înțelege ce se petrece în jurul lui. Fir-ar să fie, ce animal i-a făcut asta?

— Mai e ceva, zise Nico cu glas chinuit. Când l-am ridicat și l-am sprijinit de mine, trupul lui era total inert, chiar dacă era conștient. N-a făcut nicio încercare să se ridice măcar puțin. Nu era… nimic.

— Uite targa!

Florian puse pe jos, lângă Thomas, două bare de lemn învelite într-o pânză verde și le depărtă.

— Nu poate fi dusă de-un singur om, izbucni el furios și începu să monteze targa și s-o stabilizeze cu două bare transversale îndoite.

Dintr-o privire, Jenny observă că Timo era din nou la ușă, ținând în mână o valiză portocalie. Horst tot nu apăruse, cel puțin Jenny nu-l văzuse încă.

— David și Matthias, ajutați-i pe Florian și pe Nico să-l pună pe targă,

comandă Jenny, și ei se lăsară pe vine lângă Thomas, fără comentarii, și îl apucară de brațe.

Acceptau fără îndoială faptul că Jenny preluase comanda. Poate le și părea bine că era așa.

Florian împinse targa mai aproape de ei și apoi îi ajută să împingă corpul acela greu pe pânză. Se dovedi a fi extrem de dificil, chiar și pentru cei patru bărbați, fiindcă la ridicat, trupul masiv al lui Thomas atârna inert ca un sac ud.

Jenny așteptă împreună cu ceilalți până când cei patru reușiră să scoată targa din încăpere și rămase pe loc și cât timp Sandra, Johannes, Anna, Ellen și Annika o luară în urma lor, ca într-o procesiune.

Apoi, după ce ieșiseră cu toții din spălătorie, privi în jur. Deschiderile rotunde, întunecate, ale mașinilor de spălat puse pe un rând, presărate cu pete de rugină, i se păreau ochii bulbucați ai unor monștri care se holbau la ea, desfătându-se cu groaza ei.

Locul unde zăcuse Thomas pe pardoseală avea un luciu de umezeală, alături descoperi o pată neregulată, parțial ștearsă, cu un diametru de aproximativ 10 centimetri. Când se lăsă pe vine, își dădu seama că probabil era sânge. Se îndreptă iarăși și se întrebă din care parte a corpului lui Thomas putea să fie. Părăsi încăperea și, chibzuind puțin, o luă spre stânga.

Spera că acel culoar sumbru, pe al cărui tavan erau țevi izolate de felurite grosimi, se va termina cu o scară care să ducă sus. Nu mai știa dacă ăsta era drumul pe care mersese când alergase jos, cuprinsă de panică, luându-se după țipăt. Își mai amintea doar că strigase de mai multe ori „Alo!” la capătul unei scări, până când îi răspunsese un glas după care se luase apoi.

Îi prinse din urmă pe ceilalți, când ajunseseră cu Thomas la primul etaj și urmau să-l ducă în camera lui. Două minute mai târziu, Nico, Florian, David și Matthias puseră, gâfâind, targa pe pat și își traseră sufletul.

În timp ce Ellen întindea cuvertura albă peste trupul gol, Thomas începu iarăși să-și arunce capul încoace și-ncolo, gemând. Cu timpul, lui Jenny i se păru că gemetele astea sunau aproape ca un strigăt deznădăjduit. Probabil că avea dureri insuportabile.

— Unde e trusa de prim-ajutor? Am nevoie de medicamente și de pansamente.

Timo nu era în cameră, dar de afară se auzi un „Aici!”. Puțin după aceea

apăru și-i întinse trusa lui Jenny. Ei i se păru că îi rânjește și în aceeași clipă speră că se înșela. Atât de cinic nu putea fi nimeni.

Deschise capacul cu mișcări repezi, în timp ce în spatele ei intrară și ceilalți și începură să vorbească în șoaptă. Cineva plângea cu suspine. Cu degete iuți cercetă setul de pachete cu medicamente care, surprinzător, părea complet și în bună stare. Celelalte ustensile, precum foarfece, plasturi și pansamente, nu o preocupau încă.

A găsit picături de ibuprofen și pastile de paracetamol împotriva durerilor, asta pentru început. Se hotărî pentru picături, poate că aveau să fie mai simplu de administrat.

— Ai găsit ceva? se interesă Florian, în spatele ei.

Ea încuviință din cap, îi arătă sticluța și se așeză pe marginea îngustă a patului, care rămăsese liberă. Apoi cercetă buzele cu cruste de sânge. Capul lui Thomas nu se mai mișca și gemetele încetaseră. Probabil că își pierduse cunoștința.

— Thomas? făcu ea și, văzând că nu reacționează, repetă numele mai tare și îl apucă de braț, dar rezultatul fu același.

Abia când îi atinse fruntea, Thomas răspunse scoțând un sunet pătrunzător și mișcând capul. „Simte ceva doar când îi ating fața”, își zise ea sperând că se înșela în concluzii.

Dădu ascultare unui gând spontan, îi apăsă din nou brațul și văzând că tot nu reacționează, prinse o cută de piele între degetul mare și cel arătător și strânse până ce ar fi *trebuit* să doară. Nimic.

— Și? întrebă cu glas scăzut Sandra care, între timp, ocupase locul de lângă Jenny și se apleca spre ea. Nu simte nimic sau cum?

Când Jenny o privi deznădăjduită, dădu din cap și continuă să vorbească în șoaptă.

— Încă din subsol m-am gândit că nu mai simte nimic, când am văzut cât de inert îi era trupul când l-au ridicat.

Glasul ei avea un sunet binefăcător de calm.

— Și am mai observat ceva.

— Nu reacționează nici când îi strig numele, replică Jenny. Numai când îi ating fața. Asta voiai să spui?

— Da, asta voiam, dar oricum nu eram foarte sigură. Dar dă-i mai întâi analgezicul.

Jenny încuviință din cap și deșurubă capacul flaconului.

— Să văd cum pot să-i torn ceva din asta.

— Thomas, încercă ea din nou, deși între timp era aproape sigură că nu va reacționa la glasul ei. Poți să deschizi gura? Thomas!

Cu coada ochiului o văzu pe Sandra îndreptându-și spatele. În momentul următor lângă Jenny apăru David, mâna lui se puse brusc pe fața lui Thomas, apoi pe gura lui și, cu degetul mare și cel arătător, îi desfăcu buzele cu cruste, până când i se văzură dinții în întregime.

— Așa, și acum toarnă-i blestematul de analgezic printre dinți.

Gemetele lui Thomas se întețiră, se auzeau și mai pătrunzător printre buze, dar, surprinzător, el nu încercă să se ferească, întorcând capul, ci, dimpotrivă, deschise gura și scoase un sunet care o înfioră pe Jenny. O izbi o respirație mirosind a putregai și își simți stomacul revoltându-se. Dar adevărata groază puse stăpânire pe ea abia în momentul în care se aplecă și mai mult, cu dezgust, deasupra lui Thomas. Ridicase deja sticluța, dar mâna îi încremeni brusc și Jenny rămase cu privirea pironită la gura deschisă.

— Limba lui… șopti ea. A dispărut.

9.

În cameră se făcu liniște fulgerător, totuși doar un moment, apoi David fu primul care își veni în fire.

— Cum adică, a dispărut? Ce aiureală! O limbă n-are cum să dispară. Probabil că e într-o poziție în care tu n-o vezi…

— A dispărut, îl întrerupse Jenny tăios.

Simțea că ajunsese la capătul puterilor și că nu-i mai lipsea mult să iasă urlând din cameră.

— Văd *rana.*

— Îmi dai voie?

Era Sandra, care îi pusese lui Jenny o mâna pe umăr și o privea într-un fel ca și cum ar fi știut exact ce simțea.

— Odihnește-te o clipă.

Fără să răspundă, Jenny mai aruncă o privire la chipul lucind de sudoare al lui Thomas și se ridică. Trecu pe lângă David și Florian, apoi pe lângă ceilalți, care îi făcură loc, se rezemă de peretele camerei și se lăsă în jos. Nevoia de a-și acoperi ochii și urechile, de a se retrage pentru un timp din lumea exterioară, punea stăpânire pe ea, însă un gând o opri s-o facă, o revelație atât de înspăimântătoare, încât alungă fulgerător orice altceva.

Ochii lui Thomas erau răniți, distruși pentru totdeauna, poate. Îi lipsea limba și nu reacționa când i te adresai. Dacă îi controlau urechile, aveau să găsească răni și acolo? Avusese cineva grijă să fie orb, surd și să nu mai fie în stare să vorbească? Și dacă se adeverea că trupul lui era cu totul lipsit de simțuri… atunci însemna că el nu mai putea să vadă, să audă, să simtă nimic de la gât în jos și nici să mai spună ceva. Se auzi gemând, când încercă să înțeleagă ce însemna asta pentru Thomas. Era cu totul deconectat de la lumea exterioară și de la toate senzațiile. Captiv în lăuntrul lui, într-un iad negru, lipsit de zgomote și de simțuri. Închipuirea asta dezlănțui în ea o panică teribilă care o strângea de gât. Dacă ea… Niște bufnituri o smulseră pe Jenny din gândurile îngrozitoare. Ridică privirea, dezorientată, și văzu fața roșie a lui Johannes, care se ținea de tocul ușii.

— Stația radio, gâfâi el.

Părea să fi urcat treptele în goană.

— E de nefolosit. Cineva a distrus-o.

Jenny auzea ca de la mare depărtare reacțiile îngrozite ale celorlalți la această veste, dar fără să înțeleagă totuși ce ziceau. Înregistră aproape ca un observator extern că se ridică și că părăsește camera, trecând pe lângă Johannes, timp în care el îi spuse ceva ce nu ajunse până la ea.

Văzu în fața ei holul care se clătina într-un fel ciudat. Cineva îi venea în întâmpinare în același ritm. Un bărbat. Purta o salopetă de lucru. Mișcările se amplificară și, încălcând toate regulile fizicii și orice fel de judecată, holul se răsturnă pe-o parte. Brusc, văzu fața bărbatului foarte aproape, deasupra ei, văzu niște ochi larg deschiși, auzi un zgomot ca un strigăt venit de sub apă, apoi se prăbuși într-o mare de vată neagră.

•

Când deschise ochii, lui Jenny îi apăru o imagine aproape identică cu aceea de dinaintea momentului când își pierduse cunoștința. Doar că erau mai multe chipuri îngrijorate care pluteau deasupra ei, ca și cum ar fi putut să cadă oricând peste ea. Erau trei și Jenny le cunoștea, deși mintea încă îi era greoaie și ezita să mai dea și numele. Florian și Anna îngenuncheau lângă ea; alături era… administratorul mai vârstnic, oare cum îl chema… Horst! Acum își amintea și că fața lui fusese cea pe care o văzuse la urmă.

— Ți-ai revenit.

Florian schiță un zâmbet, dar parcă era desenat.

— Ce s-a întâmplat?

— Pur și simplu mi-ai căzut în brațe pe hol, o lămuri Horst. Nu mi-a rămas altceva de făcut decât să te prind în ultimul moment și să te întind pe jos. Te-ai mai uitat o dată la mine și ai dat ochii peste cap.

— Cât timp am fost… plecată?

— Câteva minute, zise Florian.

Jenny dădu să se ridice, dar căzu imediat înapoi.

— Încet, o sfătui Anna cu glas vlăguit. Mai așteaptă.

Privirea lui Jenny îi căută ochii și zări în ei o deznădejde mută și în clipa următoare îl văzu pe Thomas. Rănile lui grave.

După o scurtă ezitare, Anna o luă de mână și o trase în sus. Privi în lungul holului. Prin ușa deschisă a camerei lui Thomas, la o distanță de cam zece metri, se auzeau glasuri înăbușite, fără ca Jenny să poată înțelege ce se vorbea.

— Ce-i cu Thomas? îi întrebă ea pe Anna și pe Florian, care se ridicaseră și ei.

Florian înălță ostenit din umeri.

— Nu știu, în ultimele minute am fost aici cu tine.

— Atunci să mergem să vedem.

Abia ajunsese la ușă când apăru Ellen cu ochii înroșiți. Jenny se opri.

— Ce-i?

— Are…

Lacrimile șiroiau pe obrazul lui Ellen.

— Are și alte răni. Îi curge sânge din urechi, iar la ceafa… E…

Coborî capul, umerii îi zvâcniră de câteva ori, apoi ridică iar privirea.

— Arată ca o tăietură sau o împunsătură. Nico spunea că din cauza asta nu poate să se miște.

Deci cineva avusese grijă ca Thomas să fie surd, orb, mut și incapabil să se miște. Cineva care sigur era o bestie dementă. Și care se afla împreună cu ei în hotelul acela.

Din cameră ieșiră pe rând David, Matthias și Annika.

— Ești OK? întrebă David, și pe chipul lui se citea groaza.

Jenny încuviință din cap, dădu să intre în cameră trecând pe lângă ei, dar Matthias i se puse în cale și spuse serios:

— În momentul ăsta nu mai putem face nimic pentru el. Nico rămâne deocamdată cu el, apoi vom face cu schimbul. Eu mă duc în locul lui peste o oră, după mine e rândul lui David. Am hotărât să ne întâlnim cu toții jos. Trebuie să discutăm ce avem de făcut. Acum mai bine vii cu noi.

— Ce avem de făcut… repetă Johannes pe un ton sarcastic, ieși din cameră și trecu pe lângă ei, clătinând din cap.

Jenny privi scurt în urma lui și dădu din cap spre ceilalți.

— Vin imediat. Întâi vreau să mă mai uit o dată la Thomas.

Când văzu că Matthias nu dădea niciun semn că vrea să i se dea din cale, puse mâna pe brațul lui și îl împinse la o parte.

Locul pe care stătuse Jenny pe patul lui Thomas era ocupat de Nico, Sandra era lângă el.

Când intră în cameră, el se întoarse scurt, apoi luă cârpa de pe fruntea lui Thomas, o clăti într-un lighean de plastic, probabil adus între timp de la bucătărie, și o puse în același loc. Apoi șterse cu alt prosop sângele de la urechile lui Thomas.

— Te simți mai bine?

— Da. El cum e?

— E absent, spuse Sandra încet, îi puse mâna pe braț cu un gest matern și ieși din cameră.

— Absent?

Jenny se întoarse din nou spre Nico.

— De la analgezice?

— Poate, poate însă și din cauza durerilor. Și are febră mare. Ai aflat că sângerează întruna pe urechi? Și că i-am mai găsit o rană în ceafa?

— Da, o tăietură.

— Cred că mai curând a fost o înțepătură bine țintită, cu care cineva i-a rănit intenționat măduva spinării, așa că este paralizat de la gât în jos.

Jenny privi ochii răniți și nu-și putu opri lacrimile care îi curgeau pe obraji. Își șterse ochii cu dosul palmei.

— Toate rănile astea pe care le are… știi ce înseamnă astea toate pentru el?

— Da, și după câteva secunde, Nico adăugă: chiar dacă n-aș putea și nici n-aș vrea să-mi imaginez.

— Ce fel de monstru e în stare de așa ceva?

Nico îi rămase dator cu răspunsul. După ce înmuiase iarăși cârpa în lighean și o storsese, se întoarse din nou spre ea.

— Ar trebui să cobori și tu. Nu poți să-l ajuți pe Thomas. Nu putem face nimic pentru el, decât să clătim nenorocita asta de cârpă și să-i turnăm atâtea analgezice, încât să nu priceapă deloc situația în care e. Asta voi face în ora următoare. Apoi vine Matthias în locul meu. Cred că e important să fii de față acolo jos și să moderezi puțin treburile. Emoțiile clocotesc acum și Johannes nu dă impresia că ar fi în stare să conducă discuția.

Jenny încuviință din cap și se întoarse fără să-l mai privească pe Thomas. Ieși pe hol, dar reuși să facă numai câțiva pași și fu scuturată de un hohot de plâns.

Puțin după aceea, când intră în salonul cu șemineu, între Annika și Johannes se desfășura deja o discuție aprinsă.

— Nu putem așa ceva, înțelege! tocmai zicea Johannes și se întoarse spre Jenny în căutarea unui ajutor.

Annika făcu o mișcare disprețuitoare cu mâna.

— Ah, mai taci. Poate că *tu* nu poți, pentru că n-ai făcut sport niciodată

și gâfâi după trei pași. Dar nu despre tine e vorba. Mă refer numai la mine.

Ori nu sesiza privirea pieziș a lui Matthias, ori o ignora intenționat.

— În fiecare an petrec măcar două săptămâni în nămeți, ca să schiez, n-o să mă las eu oprită de puțină vreme rea. Dar dacă ai o idee mai bună despre cum să aducem ajutoare, poftim!

— N-am, cel puțin în clipa asta. În schimb am răspunderea pentru grupul ăsta și nu pot să îngădui ca cineva să se omoare.

— Adică înainte ca un nebun să rezolve chestiunea asta aici, în hotel? ripostă Matthias supărat.

— Scuze, se amestecă Jenny, oprindu-se în spatele fotoliului în care ședea Johannes. E cumva vorba despre posibilitatea de a părăsi hotelul?

— Nu, se stropși Annika la ea. E vorba despre *dacă eu,* împreună cu soțul meu să am pleca din hotel să aducem ajutoare, după ce domnul coordonator al călătoriei n-a putut să împiedice distrugerea stației radio, iar acum evident că n-are habar ce să facem. Nu vreau deloc să mai vină și altcineva. Dacă nu-mi iese, voi, isteții, veți continua să stați aici în hotel, ca și până acum. Însă dacă reușesc, sunteți salvați.

Jenny trase aer în piept, dar înainte să poată răspunde că pentru o asemenea acțiune persoana potrivită ar fi mai curând Nico, David se ridică din fotoliu.

— N-ar trebui să ne ocupăm întâi și-ntâi de întrebarea ce ticălos pervers i-a făcut asta lui Thomas? Și să ne dăm seama că nu există decât două posibilități: ori mai este cineva în afară de noi în hotelul ăsta, ori…

Își plimbă privirea de la unul la altul.

— Ori cel care l-a nenorocit în halul ăsta pe Thomas e unul dintre noi.

— Să nu uităm de administratori, adăugă Florian.

— E absurd, zise Ellen. Care dintre noi ar fi în stare de ceva atât de oribil? Și, mai ales, cine știe ce trebuie să faci ca să… ca să…

Se întrerupse, plângând cu sughițuri.

— Problema e că psihopaților rareori le stau fanteziile scrise pe frunte, observă Florian.

— Zise unicul adevărat urmaș al lui Sherlock Holmes, comentă cu dispreț Matthias, în timp ce Jenny se văzu nevoită să-i dea dreptate lui Florian. Cine era în stare să vadă ce-i în capetele celorlalți?

Cu coada ochiului o zări pe Sandra ridicându-se și părăsind încăperea.

— Deci, rămân la părerea mea.

Annika se ridică și ea de la locul ei și își puse mâinile în șold.

— Singurul lucru rațional este să încerc, împreună cu Matthias, să ajungem măcar până la coliba de pe lac. Cum să se numește lacul? Funten? Era la puțin mai mult de o oră de aici.

Florian ridică mâinile.

— Și la ce folosește? Cabana e închisă, doar ați văzut. Acum nu-i nimeni acolo. Și, pe vremea asta, de acolo n-ajungeți nici într-un caz până jos la St. Bartholomä.

— Asta nu se poate ști de aici, oricum, atunci înseamnă că tot am făcut măcar o bucată de drum.

— O întrebare, Annika, interveni David pe un ton calm, neutru. E cumva posibil să conteze pentru tine în primul rând să dispari din hotelul ăsta, după ce ai văzut ce s-a întâmplat cu Thomas? Și poate că făptașul încă mai e aici?

— Ce? izbucni Annika, și toți avură impresia că David lovise la țintă cu întrebarea lui. Cum adică?

— Adică mă întreb dacă curajul tău de a dori să părăsești hotelul, pe așa o vreme, ne are în vedere și pe noi sau doar salvarea ta.

10.

— Asta e o neruşinare, se dezlănţui Matthias.

David ridică mâinile cu palmele întoarse spre Matthias şi spuse:

— Era doar un gând, care îmi trecuse prin minte şi de care voiam să scap.

— Puteţi să încheiaţi discuţia asta, zise Sandra din uşă şi toţi se întoarseră. Tocmai am fost în vestibul. Între timp zăpada blochează uşa în întregime. Chiar dacă ai coborî pe o fereastră de la primul etaj, continuă ea, uitându-se la Annika, te-ai cufunda până la gât şi n-ai înainta niciun metru.

— Mai bine mă uit eu singură, ripostă Annika stoic şi ieşi din cameră, trecând pe lângă Sandra.

— Johannes, îi zise Anna coordonatorului de grup care se uita în gol, crezi că e posibil să mai fie cineva în hotel, în afară de noi?

El ridică din umeri.

— Asta trebuie să-i întrebăm pe administratori, dar, Dumnezeule, asta e o clădire imensă. Dacă cineva şi-a asigurat accesul aici, înaintea noastră, n-ar avea nicio problemă să se ascundă în aşa fel, încât să nu-l găsim. Presupun că v-aţi dat seama, căutându-l pe Thomas.

— Cum aşa? Doar l-am găsit, îl contrazise Matthias.

— Dar numai fiindcă a fost pus într-o încăpere peste care oricum am fi dat cândva, răspunse Jenny.

— Vrei să spui că făptaşul a *vrut* să-l găsim pe Thomas? interveni şi David.

— Da, asta cred. Şi cine zice că e vorba de o singură persoană? Thomas nu-i chiar din categoria uşoară. Ceea ce i s-a făcut trebuie să se fi întâmplat în altă parte. Aşa ceva nu s-a rezolvat în două minute şi, în plus, a fost nevoie de aparate şi instrumente medicale. Înseamnă că la urmă a fost adus cumva în spălătorie.

— Şi cine zice că toţi cei de faţă chiar sunt cei care pretind că sunt? întrebă Annika, din uşă.

— Adică? i-o întoarse Sandra pe un ton puţin agresiv, pe care Jenny îl sesiza pentru prima oară la ea, care altminteri părea un om foarte echilibrat. Mi-ai verificat datele şi te-ai convins cu ochii tăi?

Annika ridică din umeri și se întoarse la locul ei.

— Pentru moment pare într-adevăr dificil să părăsești hotelul.

Johannes dădu ochii peste cap, dar se abținu să facă vreun comentariu. În schimb se auzi glasul lui David.

— După ce s-a lămurit și treaba asta, propun să-i chemăm pe administratori și pe Nico, să fim prezenți toți cei care ne aflăm în hotel la ora asta, după știința noastră.

— Nico? făcu Jenny mirată. Credeam că mai rămâne lângă Thomas până când îi vine rândul lui Matthias.

— Consider că e important să fie de față. Thomas poate fi lăsat puțin și singur, dacă doarme.

Jenny era de altă părere.

— Și dacă se trezește? Și își dă seama că nu e nimeni cu el? Fără să știe unde e și ce se petrece în jurul lui? Fără posibilitatea să se miște sau să strige după ajutor?

— Ai dreptate, la asta nu m-am gândit.

— Ce gând înfiorător, spuse Ellen încet, ca pentru sine, dar apoi înălță capul și îi privi pe toți pe rând. Dacă pornim de la premisa că suntem într-adevăr singuri aici în hotel și ne adunăm cu toții… Oare numai eu simt fiori de gheață pe spate, închipuindu-mi că acela care i-a făcut asta lui Thomas șade aici cu noi?

— N-a fost nimeni dintre noi, spuse Anna cu o convingere care nu îngăduia nicio îndoială. Annika râse cu cinism.

— Ah, da? Și ce te face să fii atât de sigură?

— Logica. Acela ar fi blocat împreună cu noi, fără vreo șansă să poată fugi.

Annika șuieră printre dinți.

— Și deci tu crezi că asta l-ar reține de la ceva pe unul în stare de treburi dintr-astea, spuse ea, arătând în sus.

— Sunt convins că Anna are dreptate, spuse Johannes. Ar fi nebunie curată, cercul suspecților potențiali e foarte ușor de stabilit, fiindcă grupul e mic, așa că poliția l-ar descoperi rapid pe făptaș.

— Presupunând că ar veni cândva încoace sau că noi am pleca de aici, se amestecă Matthias.

Johannes respinse obiecția.

— Asta se va întâmpla cel mai târziu în două-trei zile. Viscolul nu poate

să dureze o veșnicie.

— În două sau trei zile se pot întâmpla multe, observă Jenny. Și eu sunt înclinată să cred că avem de-a face cu un străin care se ascunde undeva în hotel. Însă nici el nu poate să plece de aici, adică suntem totuși încuiați aici împreună cu el – sau cu ei – și ar trebui să ne gândim la o strategie cum să ne comportăm în timpul ăsta. Deci sunt de acord cu propunerea lui David să-i implicăm și pe administratori și să ne gândim împreună ce putem să facem.

Se străduia din răsputeri să înlăture cât de cât oroarea care însoțea gândul la Thomas și să abordeze situația asta îngrozitoare cu cât mai mult calm posibil. Însă simțea totodată că realismul ăsta îi făcea bine.

— OK, mă duc să văd dacă pot să-i găsesc pe administratori.

Florian se ridică și se pregăti să părăsească încăperea.

— Așteaptă! Se ridică și Johannes. Vin și eu. E drept că am fost o singură dată aici, dar măcar mă descurc puțin.

Nu trecură nici cinci minute și cei doi se întoarseră, urmați de Horst și Timo. După ce se așezară toți, în afară de el, Johannes bătu din palme, după cum îi era obiceiul, oricum mai puțin dinamic decât în prima zi.

— Noi toți…

— Aș avea o întrebare, îl întrerupse Timo, ridicând o mână ca la școală. Noi ce căutăm aici?

— Dacă îl lași să vorbească, poate că ai să afli, îl mustră David și se uită din nou la Johannes, care îi mulțumi printr-o înclinare a capului și începu din nou.

— Deci, vreau să rezum. Știm cu toții că lui Thomas i s-a întâmplat ceva îngrozitor. Iar noi suntem închiși aici pentru cel puțin următoarele una, două zile și…

— Cum spuneam, asta știm cu toții deja, îl întrerupse Timo din nou. Și atunci de ce stăm noi aici? Vreau să zic, Horst și cu mine.

— Fiindcă și voi sunteți la fel de primejduiți ca oricare altul de aici, spuse Jenny tăios, peste măsură de enervată de purtarea lipsită de respect a lui Timo.

— Și la fel de suspecți, completă David, la care administratorul, roșu la față, sări de pe scaun.

— Aha, deci așa stă treaba. Fiindcă purtăm salopete albastre și nu umblăm în țoale elegante suntem automat și suspecți, nu-i așa?

David nu se lăsă impresionat.

— Am zis: la fel ca oricare altul de aici. N-ai auzit partea asta sau n-ai înțeles-o? Și trebuie să recunosc că acum purtarea ta e totuși puțin suspectă.

— Ei, na, făcu Timo cu dispreț și se lăsă din nou în fotoliu.

Jenny înregistră privirea mustrătoare pe care Horst i-o aruncă colegului său și chibzui dacă să aducă vorba despre ciudata ei întâlnire cu el, din timpul căutării lui Thomas, dar se hotărî să n-o facă. Măcar pentru moment și nu în acel cadru. Orice ar fi făcut el acolo sus, poate că era mai bine să-l lase să creadă că ea uitase deja.

Și o mai sfredelea o întrebare, dar și pe aceea avea s-o pună la un moment potrivit și între patru ochi.

— Credeam că avem de gând să vorbim despre ce putem face concret, zise Annika.

— Sunt de părere ca de acum înainte să stăm mereu împreună, propuse Ellen. Indiferent dacă mai e cineva în hotel în afară de noi, dacă rămânem împreună, niciunuia dintre noi nu i se poate întâmpla ceva.

— Așa mi se pare și mie, i se alătură Anna.

— Și cu noi cum rămâne? se interesă Horst.

Ellen își încreți fruntea, ca și cum n-ar fi înțeles întrebarea.

— Firește că și voi.

— Din păcate, asta nu se poate. Sunt multe treburi aici care se cer rezolvate în fiecare zi, nu putem să neglijăm totul, pur și simplu.

— Nici având în vedere cele petrecute? se interesă Jenny.

Vedea pe fața lui Horst că era nemulțumit de situație. Dar până la urmă, gândul la ce i se întâmplase lui Thomas păru să fie decisiv.

— Păi…

Se uită la colegul lui care părea să se fi calmat, dar care îi evită privirea.

— Bine atunci, în mare va fi posibil.

— Și eu cred că e o idee bună, încuviință David. Deci, până la ora de culcare.

— Dar tocmai despre noapte e vorba, gândi Ellen cu glas tare. Thomas a dispărut în timpul nopții.

— *Sorry,* dar aici nu contați pe mine. N-o să dorm în aceeași cameră cu nouă… cu alți unsprezece adulți și să le ascult sforăitul și pârțurile. Și, uitându-se la Annika și Matthias, David adăugă: și cine mai știe ce alte cele. Nu, nu se pune problema. Peste zi, da, seara, OK, dar noaptea – *no*

way. Fiecare poate să-și încuie ușa. N-aveți decât și să împingeți un dulap în fața ei, dar Mr. David Weiss doarme cu cel mult două femei în pat.

— Mi-e silă, comentă Annika, se aplecă în față și băgă un deget în gura larg deschisă.

— Și eu cred că ar fi suficient să rămânem împreună până când ne ducem la culcare, zise și Florian, dar Matthias se împotrivi:

— Asta nu prea i-a folosit lui Thomas, nu-i așa?

— Deosebirea e că Thomas n-avea habar de primejdia în care ne aflăm, spuse Jenny. Acum ne putem pregăti în privința asta. De exemplu, asigurându-ne bine ușile.

— Nu știu dacă o ușă încuiată îl poate opri într-adevăr pe omul ăsta, zise Sandra, dar și eu am nevoie de o oarecare sferă privată. Măcar la somn.

— Mai e ceva la care trebuie să ne gândim, zise David și făcu o pauză în care, evident, aștepta să fie întrebat la ce anume.

Jenny îi făcu pe plac:

— Și anume?!

— La întrebarea „de ce?”. De ce îi face cineva altcuiva așa ceva? A fost vizat în mod clar Thomas? Și de ce făptașul nu l-a omorât pur și simplu, ci s-a străduit…

— Asta sună ca și cum ți-ai dori să fi murit, comentă Matthias, la care David își pierdu puțin controlul pentru prima oară, fiindcă timp de două, trei secunde o umbră stacojie îi trecu pe față și ochii lui părură să arunce fulgere spre Matthias. Dar în clipa următoare, deja i se zări în colțul gurii zâmbetul înfumurat.

— Dragă Matthias, dacă îți înțep creierul cu un ac încins, într-un loc anume, ai putea fi fericit pentru totdeauna. Ce părere ai?

— Eu n-am o părere prea bună, având în vedere faptul că acolo, sus, zace cineva care a fost chinuit într-un fel inimaginabil cu înțepături, poate chiar cu ace încinse, răspunse Jenny în locul lui Matthias, deși considera comentariul lui măcar la fel de idiot ca și reacția necugetată a lui David.

— Bineînțeles că ai dreptate, a fost o prostie, scuzați-mă, recunoscu David, dar apoi îi aruncă imediat o privire rea lui Matthias. Dacă mai îndrăznești vreodată să susții așa ceva despre mine, voi reacționa altfel. Promit.

11.

S-a creat o pauză în care toți se uitau în gol, până când Timo se ridică și spuse:

— Deci n-aveți decât să stați aici cu toții, nu-mi pasă. Dar eu nu mă bag. Unul dintre voi l-a nenorocit pe bietul păcătos de sus și eu n-am să dorm în aceeași cameră cu perversul ăsta. Cine știe ce-i trece prin minte în timpul nopții.

Spunând asta, se întoarse și dădu să plece, dar Annika zise:

— Și cine ne spune că nu ești tu acela?

Timo se opri și se întoarse spre Annika. Pe fața lui se lățea un rânjet.

— Nimeni.

Apoi părăsi încăperea.

— Dacă nici asta nu-i suspect, atunci nu știu, comentă Matthias.

Anna scutură din cap.

— Nu, asta *e prea* suspect. Dacă el ar fi într-adevăr cel care i-a făcut asta lui Thomas, atunci cu siguranță că s-ar purta cât se poate de puțin bătător la ochi, nu-i așa? E clar că știe ce impresie lasă purtarea lui.

— Nu știu.

Florian își freca gânditor bărbia.

— Să nu uităm că unul care face așa ceva gândește după cu totul alte criterii. Iar un hărțuitor crede că are dreptul să-și urmărească victima pas cu pas.

Cu coada ochiului Jenny sesiză o mișcare și întoarse capul. David își pusese o mână pe frunte și-l privea pe Florian, parcă nevenindu-i să creadă.

— Acum știu! izbucni el. Bineînțeles, Florian Trappen! Ți-am citit numele într-o revistă de economie. A trecut deja o vreme de atunci, cel puțin un an și jumătate sau doi, de aceea nu mi-am amintit imediat.

Aruncând o privire spre Florian, Jenny constată că pălise vizibil.

— Era vorba despre moștenitoarea unui fabricant a cărui avere era administrată de firma noastră, de aceea am și citit articolul.

Scutură din cap ca și cum nu-i venea să creadă ce-i readucea memoria în fața ochilor.

— O poveste trăsnită de-a binelea. Femeia aceea a înnebunit, împinsă de prietenul ei care i-a umblat cumva la telefonul mobil, *smart-speaker* și alte aparate, făcându-le să îi șoptească în timpul nopții că va fi ucisă. Un joc foarte perfid. La un moment dat, ea a încercat să se sinucidă și a ajuns la balamuc.

David făcu o pauză în timpul căreia îl privi intens în ochi pe Florian.

— Numele prietenului ei era Florian Trappen.

Cineva scoase un geamăt, apoi fu liniște timp de câteva secunde și ochii tuturor erau îndreptați asupra lui Florian. Și Jenny îl privea buimăcită și aștepta cu încordare o reacție – că era o confuzie, că mai exista cineva cu numele Florian Trappen.

— *Bullshit,* izbucni Florian în cele din urmă.

David se încruntă.

— Ce anume e *bullshit*? Articolul? Nu era vorba despre tine?

— Toate articolele alea-s o mizerie. Eram absolut nevinovat, a confirmat și poliția.

— Înseamnă că e adevărat? întrebă Jenny încet. Pur și simplu nu-i venea să creadă.

— Nu, la naiba! Florian se trânti pe spătarul fotoliului și își trecu mâna peste față. Tocmai am spus că eram nevinovat. Ea *m-a hărțuit* și nu invers. Investigațiile împotriva mea au fost sistate. Am fost și sunt nevinovat. Sfârșit. Toată povestea e veche de aproape doi ani și până la urmă s-a încheiat. M-a urmărit destulă vreme și acum n-am să mai scot niciun cuvânt pe tema asta.

Apoi se răsuci pe călcâie și ieși din cameră.

O vreme domni din nou liniștea care fu întreruptă de Annika, după ceea ce li se păruse tuturor o veșnicie.

— E incredibil cu ce fel de oameni suntem încuiați aici.

Privirea i se îndreptă spre Johannes.

— Cum e posibil ca în grupul nostru să fie cineva cu un asemenea trecut? Fără telefon mobil și fără nicio legătură cu lumea exterioară? Nu pot să cred!

Johannes o privi ca și cum n-ar fi înțeles ce zisese.

— Ce înseamnă „cum e posibil ca el să fie în grupul nostru?”. Doar nu le cerem clienților noștri un certificat de bună purtare semnat de poliție, atunci când fac rezervări pentru o călătorie.

Annika scoase un sunet ca un șuierat.

— După cum se vede, n-ar fi chiar o idee rea.

— Exact! aprobă David. Și în plus, înainte de călătorie, fiecare să fie conectat la un detector de minciuni și să fie pus să-și spună poveștile despre performanțele sportive, ca să se verifice dacă e ceva adevărat în ele.

Annika îi aruncă o privire otrăvită și zise încet „Idiotule”, iar David îi răspunse cu un rânjet.

Jenny avea senzația că nu mai putea să suporte toate astea nicio secundă în plus. Gândurile îi roiau în jurul lui Thomas și a primejdiei în care se aflau; în jurul lui Florian care, cică, ar fi fost un hărțuitor; în jurul dușmăniilor care se iscau.

Nu, avea nevoie de liniște, trebuia să chibzuiască. Se ridică și părăsi încăperea fără niciun comentariu.

În timp ce traversa vestibulul, aruncă o privire spre intrare, în fața căreia se înălța un zid alb. Și ningea, ningea și ningea. Se gândi dacă era potrivit să se ducă în cameră, apoi se hotărî s-o facă. Totuși, era singura încăpere pe care putea s-o încuie, ceea ce îi dădea măcar un oarecare sentiment de securitate. Ajunsă la primul etaj, se hotărî să mai arunce o privire în camera lui Thomas și să vadă cum îi mai merge.

Nico stătea la fereastra întredeschisă și se întoarse când intră ea în cameră.

— A, salut!

Suna ostenit.

— Salut! Ce face?

Nico îl privi pe Thomas care zăcea nemișcat, culcat pe spate.

— A fost absent tot timpul. Nu-s medic, dar aș zice că se simte foarte rău. Are febră mare și pulsul îi gonește. E posibil ca rănile să i se fi infectat. Dar, cum ziceam, sunt doar niște presupuneri.

Jenny nu reușea să-și oprească lacrimile care i se strângeau în ochi la vederea lui Thomas. Și le șterse.

— Va mai dura o vreme până când să-l poată vedea un medic.

— Sper că nu va fi prea târziu.

— Da, la fel sper și eu.

Jenny se duse la pat și-și puse palma pe fruntea lui Thomas. Era udă și atât de înspăimântător de fierbinte, încât primul impuls fu să-și retragă mâna. Avea buzele crăpate, rănile de la ochi arătau îngrozitor. Pielea se

desprinsese în jurul pleoapelor arse, dedesubt se vedea carne înnegrită. Nu voia să-și închipuie cum îi arăta gura. Mirosul dulceag de putrefacție pe care îl răspândea Thomas era probabil și motivul pentru care Nico stătuse la fereastră.

Făcu doi pași înapoi.

— Când vine să te schimbe cineva?

— Cam într-un sfert de oră, așa cred. Ce fac ceilalți?

Jenny ridică din umeri într-un fel care trăda disperare.

— Starea de spirit e jalnică. Situația e dificilă pentru toți. Încep să se atace și să se învinovățească unii pe alții.

— Să sperăm că viscolul ăsta va trece curând și că vom putea atrage atenția asupra noastră.

— Da, și eu sper la fel. Ne vedem mai încolo.

După o ultimă privire aruncată lui Thomas, Jenny părăsi încăperea și intră în camera ei, cu doar trei uși mai departe.

A încuiat și a tras zăvorul, a privit ușa o vreme, apoi s-a hotărât să fie sigură de tot și, icnind și gâfâind, a împins până în fața ușii comoda masivă de lemn de lângă ea. Abia după aceea s-a îndreptat spre pat și s-a lăsat pe saltea, oftând epuizată.

A privit tavanul alb de deasupra și lampa modernă, plată și a încercat să-și pună gândurile în ordine.

Hannes voia să-și facă loc în mintea ei, la fel și întrebarea dacă va mai avea parte de nunta care urma să fie peste patru luni, dar refuză să se gândească la așa ceva. Toate astea erau atât de departe și țineau de altă lume, în care nu existau mutilări și nici teama pentru propria viață. Cele două lumi n-aveau voie să se intersecteze. Nu voia să facă legături între ele, nici într-un caz, fiindcă se temea ca nu cumva ceva din teama pe care o simțea să se reverse cumva în viața ei normală.

Dar asta se întâmplase deja când David spusese povestea aceea incredibilă în care se pare că fusese amestecat Florian. Găsea că reacția lui fusese ciudată și de neînțeles. De ce sugrumase tema atât de repede? Era sigură că nu era nici hărțuitor și niciun om care să amenințe o femeie că o va omorî. Nu putea să se fi înșelat atât de mult în privința lui.

Avea să-l întrebe, când nu erau ceilalți pe-aproape. Chiar dacă refuza să mai audă ceva despre povestea asta. La urma urmei era șefa lui, de când își începuse el serviciul, cu un an în urmă, la Fuchs Telecom.

Se analiză, întrebându-se dacă în situația asta i-ar fi teamă să fie singură cu Florian și ajunse la concluzia că sigur nu era cazul.

Teamă îi fusese în împrejurarea cu Timo, în încăperea unde era folia de plastic. Gândul o făcu să se scuture și în clipa următoare îi apăru în fața ochilor fața mutilată a lui Thomas, îi veniră în minte rănile lui și tot ce puteau să însemne pentru el. Simți că îngheață și frisonul o făcu să-și maseze brațele. Thomas era prizonier în lăuntrul lui. Orb, surd, fără simțuri și fără posibilitatea de a comunica ceva. Poate că pentru el era mai bine să fie inconștient. Și brusc apăru gândul că poate cel mai bine pentru el era într-adevăr să moară. Se sperie atât de tare de judecata ei, încât se ridică brusc și se dădu jos din pat. Nu, nu fusese o idee bună să se retragă în cameră unde era singură cu gândurile ei. Parcă tot era mai bine să asculte trăncăneala agresivă a celorlalți, măcar nu-i dădea voie să se gândească la altele.

I se păru mai greu să împingă comoda înapoi la locul ei, dar până la urmă reuși, după mai multe încercări.

Când intră în salonul cu șemineu, nu mai erau acolo decât Ellen și Nico.

Jenny arătă spre fotoliile goale.

— Unde sunt ceilalți?

— S-au dus în camerele lor, zise Ellen. E cam mult pentru toți.

— Matthias e la Thomas, adăugă Nico. A venit să mă schimbe acum cinci minute.

Jenny li se alătură celor doi și i se adresă lui Ellen.

— Și Johannes s-a dus în camera lui? Totuși el răspunde de excursia asta. „Excursie de groază”, adăugă ea în gând.

Ellen dădu din cap.

— Da, e cam terminat. Ai și tu dreptate, de fapt el ar trebui să ia frâiele în mână, dar… ei bine, pare să aibă probleme în ultima vreme. Firma i-a fost vândută unui investitor secret. Oricum, de atunci se poartă Johannes atât de bizar. Nu vorbește despre asta, dar am senzația că e ceva la mijloc.

— Hm, făcu Jenny.

— Eu n-am nimic de zis, fiindcă sunt încă foarte nou aici, spuse Nico, dar Jenny era sigură că nici el n-ar face comentarii despre Johannes, chiar dacă ar ști ceva. Pur și simplu nu vorbea despre alții, de felul lui.

— Poate… începu Jenny, dar fu întreruptă de Annika și Matthias, care apăruseră brusc în ușă și îi priveau cu fețe împietrite.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Nico. Matthias, de ce nu ești la Thomas?
— Nu mai e nevoie, șopti Matthias. E mort.

12.

— O, nu!

Jenny coborî fruntea, închise ochii pentru un moment și își aminti de cumplitul gând pe care îl avusese în cameră. Era o nebunie, dar simțea că într-un fel purta și ea vina morții unui coleg, ceea ce era o mare prostie, firește.

— La naiba, dar mă temeam de asta, zise Nico. Ceilalți știu?

— Nu, când am observat că nu mai respiră, m-am dus la soția mea și imediat am venit cu ea aici. Ne-am gândit că s-a hotărât să rămânem cu toții împreună.

Jenny vedea aici o nepotrivire, dacă mai întâi se dusese la soția lui, care se afla *singură* în camera lor.

— Atunci mă duc să-i adun pe toți, hotărî Nico și porni, în timp ce Annika și Matthias se prăbușiră în două fotolii, ca și cum ar fi fost sleiți de puteri.

— Când a… întrebă Jenny.

Matthias scutură din cap.

— Nu știu. M-am dus în locul lui Nico și întâi am stat la fereastră. Duhoarea era insuportabilă înăuntru. Apoi, când m-am apropiat de patul lui, am constatat că nu i se mai mișca pieptul. Adică, el nu putea să se miște, dar când respira… oricum, i-am luat pulsul, la gât și la încheietura mâinii, dar nu se mai simțea nimic.

— Tot mai e cineva aici.

David intră în cameră, se așeză lângă Jenny și întrebă:

— Nu trebuia să fii la Thomas?

— Nu mai e nevoie, spuse Matthias, scuturând din cap.

— Cum nu, David se opri puțin, ah, la naiba! A…?

— Da.

— Înseamnă că nu mai avem de-a face cu un ticălos pervers, ci cu un ucigaș pervers. Deși cele două variante nu se exclud.

Nico veni însoțit de Florian. Anna și Sandra îi urmau. Se vedea pe fețele lor că știau deja ce se întâmplase.

Jenny îi privi scurt pe cei prezenți.

— Unde e Johannes?

— Îi caută pe administratori, o lămuri Nico.

— În calitate de coordonator de grup, locul lui n-ar fi aici, cu noi, într-o asemenea situație? întrebă Annika, dar nimeni nu păru interesat să-i răspundă.

— Cine a fost… începu Anna și apoi făcu o pauză în care trase aer în piept, înainte să continue. Cine a fost cu el când a murit?

Era evident că-i venea greu să vorbească pe tema asta.

— Eu, făcu Matthias. Am stat un timp la fereastră. Când m-am apropiat de pat, nu mai respira.

— Ai stat un timp la fereastră? repetă Florian. Când trebuia să ai grijă de Thomas?

— Ei, da, și ce? Știi cum putea acolo? Era de nesuportat.

Florian scutură din cap.

— Asta înseamnă că Thomas a pierit jalnic, în vreme ce tu priveai pe fereastră și savurai aerul proaspăt?

— Cum? izbucni Matthias. Ia pune punct! Ce contează cum sau de ce a murit, oricum eu n-aveam ce să fac. Să-mi reproșezi acum mie…

— Dacă, de exemplu, s-a sufocat cu propria limbă, mai bine zis cu ce i-a mai rămas din ea? Doar am văzut cu toții cât de umflată și de inflamată era. Dacă i-a blocat traheea, s-a sufocat și nici n-a avut cum să se facă auzit. Iar ție nu ți-a atras atenția nimic, fiindcă nu-ți mirosea suficient de plăcut în cameră.

— Gata, ajunge! sări Annika în apărarea soțului. Matthias s-a dus la fereastră când l-a înlocuit pe Nico… oferindu-se voluntar, ca să se știe! Cine zice că Thomas mai trăia când a ajuns soțul meu în cameră? Poate că *Nico* nu și-a dat seama că nefericitul își dăduse duhul?

Jenny privi spre Nico, care tresări, dar totuși răspunse calm:

— O vreme i-am controlat pulsul la fiecare trei-patru minute. Ultima oară, înainte să părăsesc camera și atunci sigur trăia încă. Cred că acum n-ar trebui să discutăm despre cine și ce a făcut sau n-a făcut când a murit bietul om, ci despre ce facem acum când știm că în hotelul ăsta se află un ucigaș bolnav. Fiindcă un lucru e limpede: oricine i-a făcut asta lui Thomas, tot aici e blocat, ca și noi.

Annika nu se lăsă calmată decât parțial și i se adresă din nou lui Florian.

— Ca să nu mai spun că mi se pare al naibii de impertinent din partea

cuiva care are trecutul *tău* să-i critice sau chiar să-i suspecteze pe alții. Poate că ar fi mai bine să chibzuim cine ar fi capabil să-i facă așa ceva lui Thomas.

— Tu vorbești despre *noi* și despre *el*.

Jenny ignora atacul grosolan al Annikăi asupra lui Florian și spuse – întoarsă spre Nico – exact ce-i trecuse atunci prin minte:

— Asta înseamnă că pornești de la premisa că n-a fost nimeni dintre noi?

— Da, de aici pornesc, absolut. Așa îmi spune instinctul.

— Și ce îți spune instinctul, când e vorba de Horst și de mine? întrebă Timo, care acum se afla în cadrul ușii de la salonul cu șemineu. Ești la fel de sigur și în cazul ăsta?

Însoțit de colegul lui și de Johannes se îndreptă spre Jenny, strâmbându-se ca și cum ar fi mușcat dintr-o lămâie.

— *Eu* nu sunt sigur, oricum, spuse David, încă înainte ca Nico să poată răspunde. Dar înainte să-ți faci numărul de eu-biet-administrator-bănuit-pe-nedrept, bagă-ți complexele la loc. Pot să te asigur că asta e valabil nu doar pentru tine, ci pentru toți cei de față.

— Și eu sunt de părere că trebuie să luăm în considerare toate posibilitățile, interveni Sandra, uitându-se de la unul la altul. Nu pot să-mi imaginez că cineva dintre noi ar fi în stare de așa ceva, dar nu putem să excludem varianta asta, atâta timp cât nu știm dacă suntem sau nu singuri în hotel.

Jenny aproape că simți apăsarea fizică a liniștii care se lăsă. Era ca și cum acel vacuum acustic ar fi încercat să pătrundă în ea, în timp ce frica cobora tot mai clar și mai amenințător asupra lor, ca un clopot întunecat.

După un timp, care li se păruse o veșnicie, Ellen sparse tăcerea cu glasul ei subțire.

— Și acum ce facem cu Thomas?

— Ce mare lucru avem de făcut cu el? răspunse Annika. Nimic. Doar nu putem să-l retrezim la viață.

— Poate îl pui pe bărbatul tău să-ți explice ce vrea să însemne asta, propuse David, și ea îi aruncă o privire otrăvită, înainte să-l privească întrebător pe Matthias.

— E vorba de duhoare, explică el. Și când încă trăia ajunsese să pută în așa hal, că ajunsese de nesuportat. Acum că a murit…

— Trebuie să-l ducem într-o încăpere rece, zise Anna. Sigur există o cameră frigorifică aici, nu?

Ellen încuviință din cap.

— Da, dar până acum e gata doar cea mică și acolo sunt alimentele noastre.

— Spuneți, oameni buni…

David se ridică și clătină din cap.

— Șocul v-a blocat creierele? Ce tot vorbiți? Avem afară un congelator imens.

— Adevărat, încuviință Nico. Dacă deschidem una dintre ușile din spate și dăm zăpada deoparte vreo doi, trei metri, e de ajuns ca să-l punem acolo.

Jenny asculta doar cu o ureche discuția, fiindcă mintea ei refuza să accepte că asta nu era o conversație din vreun roman polițist al lui Klaus-Peter Wolf sau dintr-un psiho-thriller de-al lui Sebastian Fitzek, ci o discuție din viața reală și că era vorba despre cadavrul colegului ei, Thomas Strasser, care urma să fie pus acolo afară, în zăpadă.

— Spuneți… îi privi pe rând pe cei prezenți. Nu vi se întâmplă și vouă să nu vă vină a crede că toate astea se întâmplă cu adevărat? Am senzația că am să mă trezesc cândva și că am să fiu infinit de ușurată că totul a fost doar un vis cumplit.

Florian ridică din umeri.

— Cred că e un mecanism de apărare firesc…

Jenny observă cu coada ochiului că Annika se pregătea să zică ceva, dar soțul ei o opri, punându-i o mână pe braț.

— Mai bine să ne lămurim toți, cât mai repede cu putință, dacă Thomas e într-adevăr mort, spuse Matthias. Și că fiecare dintre noi poate fi următorul.

— Crezi că s-ar putea întâmpla din nou?

Fața lui Ellen era cenușie.

Matthias izbucni într-un râs lătrat.

— Chiar ești atât de naivă sau numai te prefaci? Dacă treaba asta ar fi fost îndreptată împotriva lui Thomas personal, ar trebui să ne punem întrebarea de ce s-ar strădui cineva să-l urmeze tocmai până aici ca să-l mutileze. Mai ales acum, când e clar că nici el nu mai poate să dispară de aici așa, pur și simplu, și că există pericolul să fie descoperit de noi. Nu, nu, eu cred că pentru nebunul ăsta nu contează o persoană anume, ci putința

de a chinui pe cineva și că Thomas a avut ghinionul să fie primul care i-a căzut în mâini.

— Ce idee îngrozitoare! zise Anna, frecându-se pe brațe.

— Ar putea cineva să se ascundă în clădirea asta în așa fel, încât să nu fie găsit nici la o căutare minuțioasă? întrebă Johannes, întorcându-se spre Horst și participând pentru prima oară la discuție, de când intraseră administratorii.

— Cum să nu? răspunse Horst. Aș putea să-mi închipui că există încăperi de care nici eu nu știu nimic, deși mi-am petrecut aici o parte din viață.

— Asta înseamnă că n-am face mare lucru, dacă am începe o acțiune de căutare? întrebă David.

— O acțiune de căutare a unui ucigaș nebun cu totul?

Annika clătină din cap.

— Scoateți-vă asta din minte. Pentru așa ceva ar trebui să ne despărțim și am ajunge vânatul ideal pentru dementul ăsta.

— N-ai decât să pornești singur în căutare, zise Matthias arătând spre ușă, în timp ce-l privea pe David și batjocoritor, și supărat. După părerea mea…

— Lasă, îl întrerupse David. Când o să vreau să-ți aud părerea, am s-o întreb pe nevasta ta.

— Mai terminați cu gâlceava asta copilărească, interveni Anna. Aș vrea să știu ce facem de-acum înainte.

Când se uită la Johannes, sperând că își va onora rolul de coordonator al grupului și că va lua cuvântul, Jenny îl surprinse aruncându-i Sandrei o privire greu de descifrat, dar ea nu păru impresionată. Îi veni iarăși în minte cuvintele lui Johannes: „De-ar ști ăștia cine ești”.

Jenny trebuia să afle ce se afla în spatele acestui comentariu, fiindcă bănuia că nu-l făcuse doar fiindcă era beat.

13.

Nu numai Jenny se miră când, pe lângă Florian și David, se oferi și Timo să-l ajute pe Nico să scoată afară cadavrul lui Thomas. Surpriza se citea și pe fețele celorlalți.

După ce au înfășurat trupul greu într-un cearșaf, l-au scos pe targă din cameră și l-au cărat icnind și gemând pe scară în jos. Ceilalți stăteau în vestibul, ca la o înmormântare, și îi priveau cu chipuri serioase.

Când una dintre ușile din partea din spate a vestibulului s-a închis în spatele grupului, cei rămași s-au întors și au mers în salonul cu șemineu. Doar suspinele abia auzite ale lui Ellen întrerupeau din când în când liniștea de plumb.

Jenny încercă să alunge imaginile groaznice ale mutilărilor, care îi tot apăreau ca niște fulgere în fața ochilor. Rănile cumplite de la ochi, limba, rănile de la urechi… orb, surd, incapabil să se miște. Cu niște dureri inimaginabile și nefiind în stare să perceapă ceva din jur sau să poată atrage atenția în vreun fel.

Căuta o ancoră pentru gândurile ei, ceva care s-o preocupe, dincolo de întâmplările legate de Thomas, și o găsi în istoria aceea citită de David despre Florian. Chibzuia la ce avea de făcut în situația asta, dar nu se îndoi nicio secundă că Florian spunea adevărul.

Și totuși se întreba de ce nu-i povestise nimic despre cele întâmplate. Nici măcar atunci când ajunseseră să aibă o relație cu adevărat bună, bazată pe încredere. Va trebui să vorbească cu el despre asta, dar mai era timp. Întâi și-ntâi trebuiau să aibă grijă ca toți să facă față situației în care se aflau. Să supraviețuiască.

Chiar și fără posibilitatea să informeze pe cineva sau să poată cere ajutor.

Era o nebunie, dar se gândea la telefonul ei și la cât de util era totuși – în ciuda aspectelor negative – să poți fi găsit mereu și peste tot și, mai ales, să-i poți găsi oricând pe alții. Ce n-ar fi dat să poată chema acum ajutoare! Însă în regiunea asta izolată, fără rețea, n-ar fi putut să ia legătura cu cineva nici prin mobil.

A durat aproape o oră până când s-au întors cei patru.

— E după una dintre uși, ceva mai departe, spuse Nico, după ce se așezară epuizați. A fost greu, iar la început a trebuit să dăm zăpada în cameră.

— Ce crezi, cât mai are de gând să ningă? întrebă Anna.

Nico ridică mâinile.

— Nu-mi pot aminti să mai fi trăit așa ceva.

— Asta înseamnă că e posibil să mai treacă zile până când ne caută careva?

— Să sperăm că nu, dar, da, teoretic este posibil.

Matthias scoase un șuierat.

— Și psihopatul ăsta e blocat aici ca și noi. Frumoase perspective!

— Ce-i cu stația radio? întrebă Florian, adresându-i-se lui Johannes și smulgându-l din letargie. Johannes ridică privirea, speriat.

— Ce? Cum?

— Stația radio. Poate reușim s-o reparăm.

— Nu, uită de ea, e zob. Cine s-a ocupat de ea și-a făcut treaba până la capăt.

— Hm… mormăi Horst.

— Ce-i? se interesă David, pierzându-și răbdarea, când văzu că administratorul nu dădea semne că are de gând să spună ceva.

— Ah, era doar o idee.

— Și? Ne-o împărtășești și nouă?

— Tocmai mă gândeam că stația radio se află într-o încăpere care nu-ți stă chiar în drum, dacă umbli pe aici, prin hotel, ca turist. E destul de ascunsă. Așa că cel care a distrus-o, ori a căutat-o anume, ori știa deja unde se află încăperea asta.

— Ceea ce este valabil pentru tine și Timo, constată Annika.

— Da, dar și pentru alții, ripostă Timo iritat. De exemplu, tu și bărbatul tău ați fost foarte aproape de încăperea asta, când l-am căutat pe Thomas.

Îl privi apoi insistent pe Horst:

— Nu-i așa?

Horst dădu din cap.

— Așa-i.

Annika sări furioasă.

— Ați luat-o razna. Habar n-am unde e stația asta radio. Când l-am

întâlnit pe Horst îl căutam pe gras, ca toți ceilalți. E o pură întâmplare că aparatul se afla undeva în apropiere. Cu totul altfel stau lucrurile în cazul lui Horst. Arătă cu degetul spre administrator. Tu știi unde se află chestia aia și tu îți făceai de lucru pe acolo. Care dintre noi e suspect?

— Bineînțeles că iarăși fraierii în salopete.

Chipul lui Timo se făcu roșu.

— Niște fâțe bogate ca tine cred mereu că pot să ne zvârle de colo-colo, după placul lor, și că, indiferent ce faceți voi, tot noi suntem proștii crezuți în stare de orice.

— Hei, încercă Nico să-l calmeze, nu e niciun motiv să faci gălăgie.

Timo se întoarse spre el.

— Să nu-mi spui tu ce să fac și ce nu.

Apoi din nou, adresându-se Annikăi: „Așa merg treburile, nu-i așa? Și unde mai pui că, de exemplu, nimănui nu-i pasă că ai stat la balamuc”.

Brusc se făcu liniște. Annika își pierdu toată culoarea din obraji și ceilalți îi aruncară priviri uimite. Numai David afișa un zâmbet strâmb în care era mai mult amărăciune decât veselie.

— Din ce în ce mai bine.

— E adevărat? Vreau să zic…

Anna privi în jur, căutând ajutor.

Abia atunci reacționă și Matthias. Sări în sus și, clocotind de mânie, se înfipse în fața lui Timo.

— De unde știi?

— Deci e adevărat, constată Anna cu glas pierit.

— De necrezut, așa-i? Timo scuipa pur și simplu vorbele la picioarele lui Matthias. Prostul de administrator știe să citească și să umble cu Internetul. Și s-a străduit să se informeze dinainte despre oamenii care vin aici cu aprobare specială, deși hotelul este încă închis.

Jenny se întrebă cum de nu știa Timo nimic despre trecutul lui Florian. Sau dacă știa și nu spusese nimic până atunci. Și își dădu seama că Timo nu putea să fi fost în hotel când își făcuse cercetările, fiindcă nu exista rețea pe o rază de mai mulți kilometri.

— Soția mea a fost bolnavă și s-a refăcut într-o clinică, izbucni Matthias. Ei și? Asta nu te privește deloc, și apoi către ceilalți: nici pe voi. Vedeți mai bine ce-i cu nebunul ăsta care l-a omorât pe Thomas. Fiindcă el mai e aici și pariez că se află în camera asta.

Vorbele lui Matthias, îi stârniră lui Jenny fiori de gheață pe spate. Fără să-și dea seama, privirea îi rătăcea de la unul la altul și se gândea care dintre cei de față ar putea fi în stare de asemenea cruzimi cum era ceea ce i se făcuse lui Thomas.

— Eram depresivă, explică Annika cu glas ferm, după ce îi făcu semn soțului ei să se așeze la loc.

Însă el nici nu se gândea s-o asculte.

— Asta nu privește pe nimeni, la naiba!

Annika reacționă, aruncându-i lui Matthias o privire cum până atunci îi rezervase doar lui David.

— E viața mea și povestesc despre a ce cred eu că e bine. Așa că așază-te.

După ce Matthias se așeză morocănos, ea își coborî privirea și continuă:

— S-a întâmplat acum doi ani. Tocmai murise mama. Tata e mort de cinci ani deja. Brusc m-am simțit atât de singură, atât de… inutilă. Și atunci mi-a fost limpede că următoarea voi fi eu. Ridică privirea. Înțelegeți ce vreau să spun? Atât timp cât mai ai părinții în viață, propria vârstă e undeva departe. Ei sunt generația căreia îi vine rândul, înaintea ta. Și apoi, brusc aparții exact acelei generații care urmează să îmbătrânească și să moară.

Annika făcu o pauză pe care Matthias o folosi.

— Ajunge acum striptease-ul ăsta sufletesc?

— Gândurile astea nu mă mai lăsau în pace, continuă Annika netulburată. Totul mi se părea atât de lipsit de sens, era ca și cum, odată cu moartea mamei, și viața mea era brusc ca și terminată. Am încercat să mă scot din starea asta, dar… Apoi, deodată, n-am mai avut ciclu.

— Annika! Asta chiar e prea…

— Nu! îl întrerupse ea. Vor să știe, așa că am să le spun. La câteva luni după moartea mamei, la patruzeci și cinci de ani am intrat deja la menopauză. Asta a umplut paharul.

— Annika s-a oferit *de bunăvoie* să facă tratament psihiatric în spital, completă Matthias, cu ochii pe Timo, care ascultase la fel ca ceilalți. De bunăvoie! Și după câteva săptămâni s-a simțit mai bine și s-a întors acasă. Asta a fost. Și? Mulțumit? Ce-ai obținut, mă rog, cu teribila dezvăluire pe care ai făcut-o?

— N-am vrut să obțin nimic, replică Timo. Doar că mă calcă pe nervi că voi, niște filfizoni, ne tratați mereu de parcă am fi ultimul gunoi. Și asta

când fiecare dintre voi are mai multe de ascuns decât Horst și cu mine împreună.

Jenny se întrebă ce mai știa Timo despre ceilalți din grup. Și despre ea.

— E cumva o amenințare? Florian îl privea pe Timo cu aversiune nedisimulată, la care Timo își arătă din nou zâmbetul obraznic.

— Cum așa? Ce-ar putea fi amenințător pentru tine din ce am descoperit?

— Știu că e poate nepotrivit, interveni David, înainte ca Florian să poată răspunde și Jenny îi fu recunoscătoare, nu pentru prima oară, că întrerupea o ceartă. Dar eu n-am mai mâncat nimic de la micul dejun și stomacul îmi face scandal. Vouă nu?

Răspunsul a fost un murmur aprobator și, după ce Ellen a găsit voluntari la gătit, pe Anna, Sandra, Nico și Johannes, au dispărut toți în bucătărie, iar cei rămași s-au apucat zeloși să pună masa. Se putea simți că preocuparea pentru ceva din viața obișnuită li se părea tuturor o binevenită schimbare. Au avut legume gratinate și curry cu banane și șuncă, totul foarte bun, dar nu s-a mâncat decât pe jumătate. Era clar că nu doar lui Jenny îi trecuse senzația de foame de la început, după doar câteva îmbucături.

După ce s-a strâns și s-a pus vesela în mașina de spălat vase, s-au adunat din nou în salonul cu șemineu. Lipseau numai administratorii. Trebuiau să aibă grijă de instalația de încălzire, așa explicase Horst după masă. Zicea că exista o defecțiune care nu fusese încă înlăturată și care necesita zilnic niște intervenții manuale.

În timp ce Nico aprindea focul în șemineu, Ellen și Sandra le dădură tuturor băuturi, apoi șezură în fotoliile lor și urmăriră flăcările. Ședereа Annikăi în clinica de psihiatrie a fost la fel de puțin pomenită ca și ieșirea lui Timo.

— Ce facem în noaptea asta? întrerupse Anna tăcerea, la un moment dat.

— Dormim?

David. Bineînțeles!

— Am putea să aducem saltele din camerele neocupate de la etajul nostru și să le întindem aici jos, propuse Nico. Atunci suntem cu toții împreună.

— *No way,* făcu David. N-aveți decât să vă jucați de-a „dormitorul din hotelul pentru tineret”, dar fără mine.

Și Matthias scutură energic din cap, după ce Annika îi șoptise ceva.

— Și dacă dementul ăsta nu e un străin care stă ascuns undeva în hotel, ci unul dintre noi? Să adormim fără nicio grijă, în timp ce el stă lângă noi și n-așteptă decât să ne poată tăia limba sau scoate ochii cu ceva?

— Asta e o prostie, încercă Johannes, fără convingere, să susțină propunerea lui Nico, la care Matthias ridică batjocoritor din sprâncene.

— Da? Nenorocitul care zace acum țeapăn afară, în gheață, sigur n-a știut că e o prostie.

Johannes tăcu și nici vreunul dintre ceilalți nu păru să mai aibă chef să spună ceva. Ceea ce nu era de mirare, constată Jenny, privind în jur. Fețe palide, umbre întunecate sub ochi înroșiți, adânciți în orbite, priviri în gol. Toți erau cu nervii la pământ și osteniți – ea, de asemenea.

— Bine atunci, zise ea și se ridică. Acum am să mă duc în camera mea, am s-o încui bine și am să împing în fața ușii toată mobila pe care pot s-o mișc din loc. Apoi mă bag în pat și încerc să dorm. Pur și simplu nu mai rezist.

Nimeni nu încercă s-o rețină.

— Noapte bună! Ne vedem mâine.

Când ajunse aproape de ușă, David spuse:

— Să sperăm că vom fi toți.

14.

Se trezește de la un fulger dogoritor care îi străpunge capul. De îndată ce starea de conștientă își face loc prin buimăceală, simte că nu mai vrea decât un singur lucru. Trebuie să găsească un ventil pentru durerea asta de neînțeles, de nesuportat, înainte ca judecata săi piară în flăcări. Trebuie să deschidă gura, trebuie să strige din tot ce dau plămânii ei. Acum, imediat.

Dar buzele abia i se mișcă, ceva le ține împreunate, ceva care cedează doar extrem de puțin și care în clipa următoare amenință să-i rupă pielea de pe obraji. Strigătul i se izbește de gura închisă și pentru o clipă înțelește atât de mult smulgerea aceea cumplită a buzelor, încât până și durerile din ochi par să nu mai conteze.

Ochii ei… întunericul ăsta… încearcă să deschidă pleoapele, dar renunță imediat, când sub frunte se iscă o furtună de fulgere și i se pare că prin cap îi curge lavă incandescentă. Simte că starea ei de conștientă ar vrea să dea înapoi în fața acestei orori, însă ea luptă să nu se întâmple așa. Trebuie să știe ce se întâmplă cu ea. Un glas lăuntric vrea să-i spună, dar în mintea ei e ceva care se împotrivește cunoașterii. Simțurile ei amenință să dispară din nou, dar ea ar vrea să mai reziste. Însă poate că este exact invers. Poate că mintea ei ar vrea s-o elibereze din coșmarul ăsta îngrozitor și s-o încredințeze trezirii binefăcătoare. Așa trebuie să fie. Doar așa poate fi. Cedează, ignoră focul care arde cu vâlvătăi în ochii ei și se lasă să cadă în gol.

•

Când își revine, durerile infernale sunt iarăși acolo, odată cu prima respirație conștientă, și știe că orice speranță este inutilă. Ce trăiește acum nu e un vis, ci realitate. Și glasul din ea devine tot mai puternic. Mai limpede: atât de limpede, încât trebuie să înțeleagă ce îi spune, oricât s-ar împotrivi.

„Gândește-te la Thomas! E ca la el”.

Panica vuiește, apropiindu-se ca un val fierbinte, o umple într-o fracțiune de secundă și îi înlocuiește gândurile cu dorința instinctivă de a supraviețui. Se împotrivește, încordându-se, la tot ce o ține pe loc, încearcă cu toată forța să-și miște brațele și picioarele, dar e încătușată și își dă seama că este întinsă pe spate. Însă trebuie să facă ceva, dacă vrea să

trăiască. Încearcă să deschidă gura și ochii, cumva, cu de-a sila, și cade din nou într-un lac de durere, care devine întuneric atotcuprinzător.

•

Se trezește iarăși din milostiva pierdere a cunoștinței, de data asta cu certitudinea că își pierde mințile din cauza durerii și că apoi moare.

„Trebuie să… Da, ăsta e un început bun", se îndeamnă ea. Bun ca să nu înnebunească. Ca să trebuiască ceva. Trebuie, trebuie, trebuie. Să cugete. Exact. Să se asculte pe sine. Oare tocmai înnebunește? Atât de repede? Nu, mai departe. Trebuie. Trebuie să fie atentă la ce se întâmplă în jurul ei. Asta trebuie. De asta depinde viața ei, știe asta instinctiv.

Un nou tăvălug de foc e mânat prin capul ei și durerile sunt atât de insuportabile, încât conținutul stomacului țâșnește. Varsă și totul se lovește de gura închisă, ceva îi curge din nas, se îneacă, trage aer pe nas ca un condamnat la înec și așa aspiră lichid în trahee. Îi vine să tușească, dar nu poate. Se va sufoca… Acum.

Cu puțin înainte să-și piardă din nou cunoștința – definitiv, de data asta –, simte ceva pe față, apoi o smucitură, o durere puternică, altfel de data asta, venind dinspre obraji, apoi gura îi este liberă. O deschide, scuipă, respiră cum n-a mai respirat niciodată în viața ei. Pompează aer în plămâni, în ritmul secundelor, scuipă întruna fiere, continuă să respire. Respiră și trăiește. Oricine ar fi cel care îi face asta, tocmai a salvat-o de la moarte.

„Ca să-ți pregătească ceva și mai rău", șușotește răutăcios glasul din ea. Totuși deocamdată a supraviețuit.

Încearcă să vorbească, să-și întrebe călăul de ce face asta, dar primul cuvânt, care nu-i decât un croncănit jalnic, îi pricinuiește o nouă criză de tuse. Când se mai domolește, în sfârșit, ceva rece i se așază pe buze și pe obraji și este apăsat… Gata. Gura îi este lipită din nou. O voce spune: „Stai liniștită!"

În clipa aceea știe cine îi face asta. „Tu?" Nu-i vine să creadă, cuvântul dă să iasă din ea, în ciuda chinurilor, dar devine doar un „Mmm?".

Panica se apropie iar în galop, dar de data asta reușește s-o oprească, concentrându-se asupra locului în care se află cu toate simțurile care i-au mai rămas.

Și pentru prima oară sesizează duhoarea. Miroase a umezeală și mucegai. Mult mai penetrant este însă mirosul de carne arsă. Bănuiește de unde vine. Ba nu, știe. Îl percepe atât de limpede, fiindcă ea însăși îl

răspândește. Ceea ce simte este mirosul cărnii ei arse, a ochilor ei. A văzut ochii lui Thomas. Și celelalte răni ale lui.

Știe ce o așteaptă. Și cine îi face asta. E posibil? E într-adevăr posibil ca… Nu! Se împotrivește să accepte ceea ce tocmai credea că știe. Fiindcă pur și simplu nu se poate. Probabil că s-a înșelat. De-ar mai putea auzi vocea aceea o dată!

„Înainte să nu mai poți auzi nimic”, șoptește glasul din ea.

Simte ceva cald între picioare. O căldură umedă. Se întinde până la partea interioară a coapselor și se răcește imediat.

Plânge cu sughițuri în spatele buzelor închise, plânge. Se poate plânge fără ochi? Fără ochi… oarbă. Nu se poate opri să nu încerce din nou să strige.

Cândva se liniștește. Judecata ei își reia lucrul și în sfârșit dă formă unui gând clar. O întrebare.

Cum a ajuns în situația asta? Își mai aduce aminte că s-a băgat în pat frântă de oboseală. Că gândurile ei fuseseră la Thomas, dar pentru puțin timp, apoi probabil că a adormit. S-a trezit aici.

O mână rece i se așază pe frunte, îi apasă capul, ținându-l nemișcat. Încearcă să scape din strânsoare cu o smucitură a capului, pentru un moment și reușește, apoi mâna e din nou pe fruntea ei.

Ceva îi atinge gâtul, simte o împunsătură și imediat după aceea o durere infernală, care o întrece chiar și pe aceea de la ochi. Își aude în cap strigătul înfundat, din spatele gurii. Durerea devine insuportabilă, se împânzește, strigătul din gura ei se frânge, ca și cum n-ar reuși să treacă peste locul dureros. Apoi totul se face negru.

15.

Jenny tresări iarăși din somn, se orientă scurt, sperând că era acasă, în patul ei și gemu îngrozită dându-și seama unde și în ce situație se afla.

Nu mai știa de câte ori se trezise în noaptea asta. De patru ori? De cinci ori?

Avea vreo importanță? Se îndrepta spre dimineață în ritmul orelor și spera că atunci va fi ceva pozitiv: că a încetat să ningă și să viscolească, de exemplu, că salvamontul observa că ceva nu era în ordine, fiindcă nu mai puteau fi contactați prin stația radio și că porneau să vadă ce-i cu ei.

Cât de neînchipuit de frumoasă trebuia să fie certitudinea că ești salvat, că scapi de oroarea asta, că nu mai erai nevoit să te temi pentru viața ta. Că poți lua oricând în mână telefonul mobil și să-i suni pe cei cu care dorești să vorbești.

Jenny aprinse lampa și aruncă o privire la ceasul-brățară de pe noptieră. Ora șase, îndată.

Stinse din nou lumina și se lăsă la loc în perne. Afară era încă întuneric, doar strălucirea slabă a luminației exterioare pătrundea în cameră prin ferestre, dând contur mobilei. Intenționat nu trăsese de tot draperiile, ca să nu stea în întuneric deplin.

Jenny își aminti că auzise un zgomot în timpul nopții. Asta se întâmplase când se trezise pentru prima oară, seara târziu. Nu-și putea aminti nici ce anume fusese, nici dacă auzise când era deja trează sau dacă zgomotul o trezise. Apoi avusese nevoie de mult timp ca să poată adormi la loc, fiindcă își amintise de întâlnirea cu Timo, în încăperea aceea întunecoasă, cu folia de plastic. Și acolo auzise zgomote. Se acoperise și mai bine cu plapuma, încercând să se gândească la altceva. În cele din urmă reușise să se concentreze asupra lui Florian și a întrebării privind cele întâmplate cu doi ani în urmă. Meditase dacă era într-adevăr posibil ca el să fi amenințat cu moartea o femeie, prin telefon și *smart-speaker.* Sigur ar fi avut la dispoziție mijloacele tehnice, dar pur și simplu nu-l credea în stare de așa ceva. Nu pe Florian. Pe de altă parte… Cine ar putea să vadă ce e în mintea unui alt om?

Cândva adormise totuși din nou. Măcar pentru scurt timp.

Ora șase. Oare să se *trezească*? Poate că ceilalți erau deja treji? Posibil să se fi simțit și ei ca ea.

Trase plapuma până la bărbie. Nu, va mai încerca o dată. Cine știe ce aducea ziua, poate că era important să fi dormit, cât de cât.

Ultimul gând, înainte de a readormi, se îndrepta spre Thomas și ceea ce i se făcuse.

La 7:10 făcuse deja duș, se îmbrăcase și părăsise camera. Nici măcar nu încercase să se fardeze, ca să alunge oboseala de pe față. Într-o situație ca asta, n-aveau decât să știe și ceilalți cum se simțea. Mai ales că nimănui nu-i era altfel.

David, Ellen, Matthias și Annika erau deja în sala de mese improvizată și își mestecau cu mai mult sau mai puțin chef micul dejun, care consta în ouă fierte, pâine prăjită și un platou cu brânzeturi și salam. Jenny le ură „bună dimineața" la care răspunseră doar David și Ellen. Annika și Matthias se mulțumiră să dea din cap spre Jenny, înainte să se ocupe iar de micul dejun.

— Ceilalți mai dorm? se interesă Jenny și se așeză pe locul de lângă Ellen.

— N-am idee, răspunse ea.

— După câte se pare, unii dintre noi au un somn mai binecuvântat decât alții, comentă David mestecând și, privindu-i pe Matthias și Annika, adăugă: și bine fac. Lipsa de somn are efecte negative asupra dispoziției.

Furculița Annikăi aterizează cu zgomot în farfurie.

— Chiar nu poți să-ți ții deloc gura aia proastă? Unul dintre voi a mutilat și omorât un om. Și noi suntem încuiați aici cu ăla. Asta nu e o situație în care să pot dormi bine.

— Unul dintre *voi*? repetă David, ridicând din sprâncene. Și voi doi faceți parte din drăguța noastră societate.

— Cu deosebirea că noi suntem aproape mereu împreună și știm că nu e niciunul dintre noi doi.

David clătină din cap.

— Când mă gândesc cât de greu ne-a fost să cărăm afară cadavrul nenorocitului, îmi vine în minte că ar fi fost problematic pentru o singură persoană să-l urnească din loc.

— Asta-i… începu Annika, dar Ellen o întrerupse.

— Annika, vă rog, să fim drepți. Voi l-ați învinovățit pe unul dintre noi, nu-i așa? David a făcut cu voi exact același lucru, așa că toți suntem în aceeași barcă. Nici mai mult, nici mai puțin. La urma urmei situația e la fel pentru toți.

— Doar pentru unul, nu, mârâi Matthias.

— Sau pentru doi, adăugă David cu un rânjet lipsit de veselie.

— Salut, se auzi de la ușă și în clipa următoare Florian ajunse lângă Jenny.

Părea îngrijorat.

— Ați văzut-o pe Anna?

Jenny simți un pumn în stomac.

— Nu, de ce? Poate că mai doarme.

Florian scutură din cap.

— Nu cred. Ne-am înțeles ca primul care se trezește să-l trezească și pe celălalt. Când n-a răspuns la bătăile mele, am început să dau cu pumnii în ușă, dar nu reacționează.

— Pot să confirm, zise Johannes.

Era cu Sandra în spatele lui Florian, lucru pe care Jenny îl observa abia atunci.

— Se auzea de parcă voia careva să spargă ușa. Chiar și eu m-am trezit atunci, și camera mea e cu patru uși mai încolo. Dacă n-a auzit asta…

Jenny fu în picioare dintr-un salt și se grăbi spre ieșire.

— Mai încercăm o dată.

Urcă scările, luând treptele câte două, și puțin după aceea se opri gâfâind în fața ușii de la camera Annei.

— Anna, strigă ea tare și bătu nerăbdătoare în ușă, apoi se opri și ascultă, dar dinăuntru nu se auzea niciun sunet.

Încercă din nou, mai tare, lovi cu pumnii lemnul neted, dar tot nicio reacție. Jenny simțea deznădejdea urcând în ea și răpindu-i forțele. Nu era posibil, nu era *îngăduit* să fie așa. Apucă clanța, o scutură, lovi ușa cu piciorul… și în cele din urmă renunță. Continuă să țină mâna pe clanța de culoarea alamei, își lipi capul de ușa rece și închise ochii.

Dacă Anna nu era cumva chiar atunci sub duș sau dacă nu-și băgase vată în urechi, înseamnă că nu era nici în cameră și nici jos. Și, după întâmplările de cu o zi înainte, sigur nu făcea o plimbare prin hotel. Nu, rămânea o singură posibilitate.

Lacrimi se îngrămădeau între pleoapele închise ale lui Jenny. Plângea cu sughițuri. Plângea.

O mână se lăsă șovăitoare pe umărul ei și un glas îi rosti numele; se întoarse și își lăsă capul pe pieptul lui Florian.

— Asta nu înseamnă încă nimic, încercă el s-o consoleze. Poate fi oriunde în clădire.

Jenny înălță capul și îl privi în ochi.

— Chiar crezi?

— Da, spuse gura lui. *Nu,* spuneau ochii.

— Îmi dai voie?

Nico puse mâna pe brațul lui Jenny și o împinse ușor într-o parte. În mână ținea o cheie pe care o băgă în broască.

Ușa se deschise fără probleme, nu era blocată cu mobilă. Jenny intră repede în cameră, direct după Nico și privi în jur. Așa cum se temuse, așa cum *știuse,* patul era gol. Se vedea că fusese folosit, dar asta putea fi și din prima noapte. Din câțiva pași ajunse la ușa băii, o deschise, se uită în mica încăpere faianțată. Și ea era goală.

Îi veni un gând… Se întoarse spre Nico.

— De unde ai cheia?

— De la administratori. Ei trebuie să aibă o cheie de rezervă.

— Cum? *Individul* ăla are cheia de la camera mea? exclamă îngrozită Annika, din ușă. Și voi vă mai întrebați cine e răspunzător de toată porcăria asta groaznică?

— E de necrezut, se auzi și Matthias.

— Unde sunt Horst și Timo? întrebă Jenny.

— Jos. Le-am spus că trebuie să controleze toate ușile și ferestrele. Poate că există niște urme undeva.

— Oameni buni, acum ar trebui să ne adunăm cu toții acolo unde luăm micul dejun, propuse David. Trebuie să discutăm ce avem de făcut, și, uitându-se la Nico, adăugă: și administratorii.

— Înainte să-i vină cuiva în minte să propună s-o căutăm pe Anna, începu Annika, în timp ce coborau, vă spun de la început că noi participăm numai dacă mergem câte trei. Dacă dementul se află într-o grupă, e singur împotriva celorlalți doi.

Chiar dacă nu era un fan al Annikăi, Jenny găsi că ideea avea logică.

După ce se așezară la masă ca să-i aștepte pe Nico și pe administratori,

David își luă o felie de pâine prăjită din coș, fără să scoată o vorbă, puse pe ea salam și brânză și mușcă o bucată. Jenny se întrebă cum putea cineva să mănânce într-o asemenea situație. Ea nu reușise să înghită nicio îmbucătură.

Privirea îi căzu pe Sandra, care era și mai palidă ca de obicei și arăta atât de firavă și fragilă, încât Jenny s-ar fi ridicat și s-ar fi dus la ea s-o consoleze, dacă ar fi avut cât de cât putere și energie s-o facă.

De-ar ști ăștia cine ești.

•

Jenny se miră că îi venea în minte tocmai fraza asta pe care o spusese Johannes la beție. Avea vreo însemnătate pentru situația în care se aflau? Poate știa Sandra ceva ce nu voia să dezvăluiască? Ceva ce avea de-a face cu dispariția Annei? Chiar când se hotărî să-i vorbească Sandrei, intrară Nico și administratorii.

— Aveți cheile de la toate camerele? izbucni Annika imediat, încă înainte ca ei să se poată așeza.

Horst se lăsă încet pe un scaun și ridică din umeri.

— Da, firește. Trebuie să avem posibilitatea să descuiem o cameră, dacă se pierde o cheie.

— Nu, nu trebuie. Asta e treaba celor de la recepție, și nu a administratorilor.

— Partea proastă e că recepționerul s-a ascuns atât de bine, încât nu putem să-l găsim, replică Timo cinic. Atât de bine, de parcă nici n-ar fi aici.

— Deci, voi puteți să intrați în orice cameră în timp ce noi dormim.

— Iar începe porcăria asta? Iar am fost noi aceia? Deși abia se așezase, Timo sări atât de brusc de la locul lui, încât scaunul lui se răsturnă.

— Știți ceva? M-am săturat până peste cap de voi, idioților. N-am nicio legătură cu treaba asta și dispar de aici.

— Nu, asta n-ai să faci, se răsti Matthias. Dimpotrivă, ești băgat destul de adânc.

— Să mă scuteși, fricosule!

Când Timo se întoarse, pregătindu-se să părăsească încăperea, Matthias, roșu la față, se adresă celorlalți.

— Vreți să-l lăsați să plece, pur și simplu?

Imaginea spațiului acela întunecos apăru iar în fața lui Jenny. Folia de plastic, zgomotele și sperietura pe care i-o pricinuise Timo. Intenționat, de

asta era convinsă. Și se gândi la explicația șubredă prin care administratorul își justificase prezența în zona de întuneric de după folie. Ce era acolo? Dar dacă îl întreba acum, ar fi fost ca o condamnare anticipată. În timp ce în Jenny se ducea o luptă aprinsă, Timo ieșise deja din cameră.

— Are toate posibilitățile, strigă Matthias după el, era aprins la față, respira greu de atâta enervare și părea să-și fi ieșit cu totul din fire. Și eu îl cred în stare de perversitățile astea, la naiba! Chiar îl lăsați să plece așa? Vreți să așteptați până când îl mutilează pe următorul dintre noi?

Deodată totul se petrecu atât de repede, încât lui Jenny i se păru că ar fi făcut un salt de câteva secunde prin timp. Văzu o umbră care venea dintr-o parte, simți un curent de aer și aproape în același moment se auzi o bufnitură și se stârni o agitație teribilă. Cineva țipa. Următorul lucru pe care l-a perceput conștient a fost un scaun răsturnat și Matthias care zăcea lângă el.

16.

Timo stătea gâfâind lângă Matthias și-l arăta cu degetul.

— Micul brânci a fost un avertisment. Dacă mai spui vreodată că aș avea ceva de-a face cu porcăria asta, am să-ți scot dinții.

Apoi au intervenit Florian și Nico, l-au apucat pe Timo de brațe și l-au tras de lângă Matthias.

— Ajunge acum, se răsti Nico la administrator, a cărui privire plină de ură încă era îndreptată spre Matthias. Aici nu se bate nimeni.

— Acum sper că-l scoateți din circulație pe individul ăsta, șuieră Annika cu dispreț, în timp ce se ridică fără mare grabă și îngenunche lângă soțul ei. E totul în ordine?

— Nu, la naiba, pufni Matthias și se adună de pe jos, blestemând și gemând.

În orice caz, renunță la orice al comentariu și nici măcar nu se mai uită în direcția lui Timo.

Florian făcu un pas într-o parte, în așa fel, încât să-l poată privi în față pe administrator.

— Ce-i cu porcăria asta?

Timo îl privea pe Florian ca și cum l-ar fi întrebat ce dată era.

— Ia spune, n-ai auzit ce a zis adineaori porcul ăsta? Ție ți-ar conveni să fii învinovățit că ești un ucigaș pervers?

— Când are dreptate, are, comentă David de la locul lui.

Florian se întoarse spre el.

— Pe tine nu prea pare să te intereseze treaba asta.

— La ce ar fi folosit să-mi fi răsturnat și eu scaunul în mare grabă? Deja aveați voi doi controlul.

Jenny se întreba dacă cinismul lui David era autentic sau doar o mască în spatele căreia se ascundea. Și încă o întrebare o preocupa: să povestească oare despre ciudata ei întâlnire cu Timo? În acel moment în care atmosfera era oricum încinsă? Și nu exista ceva mult mai important de atât?

— Cred că ar trebui să ne liniștim și să ne concentrăm pe căutarea Annei, zise Sandra, spunând exact ceea ce gândise Jenny. E cel mai important lucru pentru moment. Dacă într-adevăr ea… închise ochii pentru

un moment, înainte să continue: fiecare minut pe care îl risipim poate avea urmări rele pentru ea.

— De aceeași părere sunt și eu.

Acum se ridică și David.

— Dacă ne împărțim în grupe de câte trei, ceea ce consider că e o idee bună, și n-am greșit cumva socoteala, mai rămâne o grupă de doi.

Privirea i se îndreptă spre Timo.

— Aș vrea să formez echipa asta de doi împreună cu Timo.

Administratorul clătină din cap.

— Cine a spus că voi lua parte?

— Nu iei?

Ori David ăsta chiar n-avea nicio teamă, ori înclinația lui pentru spectacol căpăta niște trăsături nebunești. Jenny nu s-ar fi dus singură cu Timo prin tot labirintul acela de culoare și încăperi nici pentru toți banii din lume.

David și Timo s-au privit o vreme în ochi, peste masă. Lui Jenny i se părea că se duelau în gând. În cele din urmă, zâmbetul obraznic se așează din nou pe buzele lui Timo.

— Cum aș putea să ratez șansa să umblu prin ungherele întunecoase ale hotelului cu un fanfaron ca tine?

— Atunci așa facem, decise Nico pe un ton care nu îngăduia contraziceri. Sper că nu uitați despre ce e vorba aici. Dacă se confirmă lucrul de care ne temem cu toții, înseamnă că Anna e în mare pericol. Și mai avem și certitudinea că dementul ăsta încă nu și-a încheiat socotelile.

— Nu vrei să mergem împreună în căutare? întrebă Sandra, care stătea lângă Jenny.

— Da, bineînțeles, dar să luăm și un bărbat cu noi. Florian e OK pentru tine?

Se înșela ea sau Sandra nu se bucura de propunere? Dădea șovăitoare din cap.

— Da, sigur!

Jenny o privi în ochi.

— Preferi pe altcineva?

— Nu, e bine așa. M-am gândit doar la cele povestite de David. Chestia aia cu amenințările cu moartea.

Se uită în jur și își îndreptă privirile spre Matthias și Annika.

— Dar dacă mă gândesc bine, în comparație cu unii dintre ceilalți, el rămâne alegerea mai bună.

— Cu siguranță. Lucrez cu el de un an și jumătate. E în ordine.

— Situația asta îți macină nervii, pur și simplu. Brusc te amenință primejdia din toate părțile. Îngrozitor.

Matthias și Annika făcură echipă cu Johannes, Nico, Horst și Ellen formau echipa numărul patru.

După ce au stabilit în ce zone ale hotelului caută fiecare echipă și că urmează să se întâlnească iar după o jumătate de oră în sufragerie, au pornit la drum.

Jenny, Sandra și Florian trebuiau să cerceteze o parte din subsol, Nico Horst și Ellen, cealaltă parte.

Parterul și primul etaj reveneau grupului format din Annika, Matthias și Johannes. Etajele de sus erau ale lui David și Timo.

Florian mergea în față și se îndreptă direct spre gangul care ducea spre una dintre scările care coborau, Sandra era ultima. Se înșela Jenny sau Sandra avea grijă s-o aibă tampon între Florian și ea?

Au ajuns la scară și, în vreme ce coborau, Jenny se gândi, înfiorându-se, că Thomas fusese găsit acolo jos. Dacă și pe Anna…

— Aș propune să ne uităm mai întâi în spălătorie, spuse Florian, fără să se întoarcă spre ele. Să sperăm că nu găsim nimic acolo.

Au ajuns la pasajul unde erau țevile de la încălzire, de care Jenny își amintea încă. Oricum, abia în momentul acela observă că, pe ambele părți, pereții nefinisați de beton erau întrerupți, la fiecare câțiva metri, de mici pasaje și uși. Însă Florian trecea pe lângă ele, îndreptându-se țintă spre spălătorie.

Chiar când trecură pe lângă un gang îngust care se pierdea în întuneric, chiar pe lângă un dulap de metal, cenușiu, de pe partea stângă, lui Jenny i se păru că aude un zgomot și se opri atât de brusc, încât Sandra se izbi de ea.

— O, scu…

— Șșșt! Jenny duse un deget la buze și arătă spre bifurcație.

Și Florian se opri și ascultă încordat câteva secunde, dar nu se auzea nimic.

— Ce s-a întâmplat? șopti el.

— S-a auzit ceva.

Acum și Jenny vorbea foarte încet.

— Un zgomot înfundat. Voi nu l-ați auzit?

Florian scuturǎ din cap, fǎcu câțiva pași înapoi, trecând pe lângă ea, până la gang, cercetă pereții pe ambele părți și descoperi ceea ce căuta. În secunda următoare, pe tavan se aprinse un tub de neon și se văzu că gangul se termina cu o ușă, după cam cinci metri.

Se întoarse spre Sandra și Jenny și șopti:

— Așteptați aici. Mă duc să verific.

Pulsul lui Jenny se accelera pe măsură ce Florian se apropia de ușă. Când a ajuns și a întins mâna să apese pe clanță, și-a ținut respirația, fără să vrea.

Ușa nu era încuiată. Florian o împinse precaut. Se deschisese cam douăzeci de centimetri și atunci, pe neașteptate, ușa scârțâi strident. Fără să vrea, Jenny tresări, iar Sandra, în spatele ei, scoase un strigăt ascuțit. Și Florian fǎcu un pas înapoi, speriat, dar își reveni repede, deschise ușa dintr-o smucitură și pipăi imediat peretele din spatele ei. În clipa următoare era deja lumină. Intră în încăpere cu pași iuți și privi în toate părțile. Când văzu că trupul lui se relaxa, Jenny respiră ușurată.

— Aici nu e nimic, anunță Florian, acum din nou cu o intensitate firească a glasului și își plimbă iarăși privirea prin încăpere. Doar câteva lăzi și un cărucior vechi pentru rufe. N-am idee ce ai auzit.

— Nici eu nu știu. Deja credeam…

Sandra o mângâie scurt pe braț.

— Nervii sunt de vină.

— Nu știu, sunt destul de sigură că a fost ceva.

— În încăperea asta cu siguranță nu, spuse Florian și stinse din nou lumina din gang.

Privirea îi căzu pe dulapul de metal, cu două uși, care nu avea lacăt. Apucă mânerele, trase ambele uși în același timp și în momentul următor se strâmbă. Mirosul uleios, stătut, care-i lovi în față venea de la mai multe cutii și recipiente ruginite care conțineau substanțe greu de identificat și care se tot învecheau pe patru rafturi de tablă.

Florian închise dulapul la loc și arătă în față.

— Să mergem la spălătorie.

Jenny încuviință din cap, după ce mai aruncase o privire în gangul scurt și, în cele din urmă, se luă după Florian. Sandra continua să stea în spatele

ei.

Jenny părea să se fi înșelat într-adevăr și doar să-și fi imaginat zgomotul acela. Probabil că Sandra avea dreptate. Și nervii ei erau praf. În plus, prea puțin somn…

Auziră glasurile când încă mai aveau o bucată de drum până la vechea spălătorie și Jenny le și recunoscu. Nico și Ellen. Probabil că merseseră cu Horst spre spălătorie, venind din cealaltă parte.

Când ajunse Florian la ușă, Nico deja apăruse.

— Aici nu-i, spuse el frustrat și trecu pe lângă Florian.

Ellen și Horst îl urmau și schimbară cu ei priviri îngrijorate, înainte să se ia după Nico, care mergea în direcția din care ei tocmai veniseră.

— OK, mergem mai departe, zise Florian.

Și în glasul lui se simțea că speranța s-o găsească pe Anna dispărea pe măsură ce minutele treceau.

După ce au parcurs gang după gang și au verificat încăpere după încăpere, s-au întors în sufragerie, la ora stabilită, fără să fi descoperit ceva. Acolo îi așteptа o surpriză.

17.

Se trezește într-un vârtej de foc al cărui centru nu mai sunt doar ochii ei. Între timp durerile sunt dezlănțuite în tot capul, până jos la gât.

Întunericul – orbirea – e cuprins într-o liniște de o intensitate cum nu mai trăise niciodată.

Gura îi este un deșert uscat și, cu toate că nu e niciun strop de salivă pe care să-l poată înghiți, reflexul apare brusc și trebuie să-i cedeze.

Se simte de parcă singură și-ar fi înfipt un cuțit în gât. Vrea să geamă, panicată, dar nici de asta nu mai este în stare. Ar vrea să ridice instinctiv o mână ca să pipăie locul care doare infernal, dar nu se petrece… nimic. Doar nu se poate să fie legată chiar atât de strâns, e imposibil.

Comanda de la creier către mușchii brațului trebuie să se fi pierdut undeva pe drum. Încearcă din nou, măcar puțin, brațul, mâna, un deget. Nu-i posibil. Un picior? Un deget de la picior? Nicio reacție. Încearcă să ridice capul, poate să-i miște, dar în secunda următoare cade înapoi, vlăguit, și ei nu-i rămâne altceva de făcut decât să se împotrivească stării de leșin care pune din nou stăpânire pe ea. Se gândește la Thomas. Orb, surd și incapabil să comunice. Ca ea acum? E și ea surdă și paralizată? Nu mai poate vorbi niciodată?

Panica din ea crește, devine atât de uriașă încât îi va distruge judecata, știe asta.

Limba ei! Își simte limba. Acolo nu e o rană oribilă ca la Thomas. Dar e asta o consolare?

Nu-și aude propria respirație. Mereu crezuse că atunci când ești surd, îți auzi glasul, nu cu ajutorul urechilor, e drept, ci în cap. Dar nu e nimic, în afara unui vid acustic.

De ce își face asemenea gânduri? A înnebunit deja? Cum se poate să se gândească la o asemenea prostie, în timp ce nu știe nici măcar unde se află? Și dacă e singură. Poate că a fost găsită deja? E posibil să fie toți în jurul ei acum și ea nici nu și-ar da seama și nici n-ar fi în stare să se facă percepută în vreun fel. Doar cu capul. Ca Thomas. Ar vrea să-și miște capul încoace și-ncolo, dar încremenește într-un val de dureri indescriptibile.

Captivă. Este captivă în propriul trup, în propriul univers. Nicio șansă

să comunice, nicio șansă să se exprime în vreun fel. Dacă are dureri, frici… dacă are nevoie la toaletă. Nu poate face nimic și nici spune ceva nimănui.

„De-acum și până la moarte, ești cel mai singur om din lume”, îi spune glasul acela din interior. Măcar el mai este aici. Nu-i nevoie să fie auzit. E produs undeva, într-un colț al judecății ei. Gândit.

„De-acum și până la moarte, ești cel mai singur om din lume…”

Când înțelege cuvintele astea în toată profunzimea lor, când o frică de nedescris se năpustește asupra ei, ca un animal de pradă, ceva i se frânge cu zgomot în cap.

Nu e un zgomot care se aude, ci unul care se simte. Ceva care se petrece în interior.

Și face ceva cu ea. O transforma.

Are senzația că, odată cu acel zgomot simțit, în lăuntrul ei s-a făcut beznă, pentru un moment. Ca într-o cameră, când se întrerupe curentul, când siguranța întrerupe circuitul electric cu o pocnitură.

Și deodată mai aude un glas gândit. E altfel decât cel care îi aduce în fața ochilor lucrurile rele. El e… vesel.

„Aduce în fața ochilor”. Tocmai i-a trecut prin minte „aduce-în-fața-ochilor”? Haha. „Care ochi?”

Chiar a făcut asta? Tocmai a râs în sinea ei de o glumă pe care a făcut-o despre ochi? Despre ochii ei care nu mai există?

Își pierde mințile, acum e sigură.

Dar… de ce i-a lăsat dementul limba, făcându-i în schimb ceva la gât?

Altceva îi vine în minte. Voia să nu fie de contactată pentru un timp. Acum reușise temeinic.

Haha.

18.

Erau ultimii care ajunseră în sala de mese. Jenny văzu obiectul imediat, de cum intră.

Era pe masa pe care erau răspândite rămășițe de la micul-dejun. Nimănui nu-i mai păsa de ordine.

Cineva făcuse loc ca să fie pus acolo, ca să poată fi privit din toate părțile.

În timp ce se apropiau, toți ochii se întoarseră spre Florian, Sandra și ea.

— Ce-i asta? întrebă Sandra, iar David – bineînțeles că David – răspunse:

— Un cuțit?

Atât cât putea să vadă Jenny, era vorba despre un cuțit tipic de exterior, cu o lamă de aproximativ zece centimetri, striată în partea superioară. Mânerul de culoare oliv părea să fie de plastic, dar nu era; privirile lui Jenny rămaseră lipite de el și ea gemu. Era vorba de dârele întunecate de pe lamă. Nu era medic legist și nici nu văzuse vreodată o armă cu care să se fi înfăptuit o crimă, dar era sigură că aici era vorba de sânge, probabil sânge omenesc.

— Noi l-am găsit, explică Matthias ca și cum ar fi vrut să lămurească niște drepturi de proprietate. Era într-una dintre încăperile nerenovate, într-o zonă izolată. Stomacul lui Jenny se revolta.

— O zonă izolată? Unde anume?

Fără să se poată opri, privirea i se îndreptă spre Timo, care întâi își încreți fruntea, ca și cum s-ar fi mirat de atenția pe care i-o arăta; însă în momentul următor pe fața lui se petrecu o schimbare, ca și cum și-ar fi dat seama de ceva. De ceva neplăcut. Brusc păli foarte tare.

— În aripa din spate a hotelului, la parter, explică Matthias, atrăgând iarăși atenția lui Jenny asupra lui. Și nu e tot. Mai era și asta acolo.

Arăta spre o punguță transparentă, pusă pe masă la distanță de cuțit. Avea cam mărimea unui pachet de țigări și era umplută pe un sfert cu o substanță cristalină, deschisă la culoare.

— Ce-i asta? întrebă Sandra.

— Nu sunt expert, dar cred că sunt droguri. Probabil metamfetamină

cristalizată.

Gândurile lui Jenny se rostogoleau. Un spațiu nerenovat din aripa din spate…

— Ziceai că acest cuțit se afla într-un spațiu separat de rest.

Jenny i se adresa din nou lui Matthias. Senzația de rău la stomac sporea odată cu agitația ei.

— *Cum* era separată zona aceea?

— Printr-o folie de plastic, răspunse Annika în locul soțului ei, reușind s-o facă pe Jenny să-i tremure mâinile.

Se silea să nu se uite la Timo.

— Era atârnată de tavan, în spatele ei era întuneric. Arăta destul de înspăimântător. Neprețuitul nostru coordonator ne-a arătat încăperea, dar apoi a preferat să aștepte afară și să ne lase să intrăm singuri.

Îi aruncă o privire disprețuitoare lui Johannes, care încercă să spună ceva, dar renunță dând din mână și clătinând din cap.

— Jenny, făcu Nico, spațiul ăla îți zice ceva?

— Da, am fost acolo când l-am căutat pe Thomas. Oricum, dincolo de folie n-am trecut. Mi-a fost distrasă atenția.

N-avea ce face, era *nevoită* să-l privească pe Timo. Fața lui se schimbase din nou și căpătase o lucire roșiatică. Se uita la ea ca și cum, privind-o, ar fi vrut s-o silească să îngenuncheze.

Jenny nu știa ce să facă. Îl văzuse acolo pe administrator. O speriase ca s-o oprească să se uite ce era după folie, fără doar și poate. Însă dacă pomenea asta acum, ar fi fost dovada definitivă că Timo era psihopatul. Iar după cum se purta, el se și punea în evidență ca făptaș.

Cu toate astea, nici ea nu știa de ce, Jenny tot nu era sigură în privința lui Timo.

— Jenny?

Iar Nico. Privirea lui se plimba încoace și-ncolo, de la ea la Timo.

— N-ai vrea să ne spui ce se întâmplă?

— Eu… îngăimă ea și se uită, căutând ajutor, la Florian, care oricum avea privirile plecate, țintuind pardoseala.

Probabil că tocmai își imagina ce i se făcuse cu acel cuțit colegului și prietenului său. Și poate și Annei.

Colaboratoarea ei, Anna, pentru care se simțea răspunzătoare, încă nu fusese găsită. Poate că încă nu era prea târziu. Dacă făptașul fusese oprit

acum să se întoarcă la ea și să-și continue treaba…

Privirea ei îl întâlni din nou pe Timo, care vedea foarte bine ce se petrecea în ea, fiindcă dădea din cap abia vizibil, parcă ar fi implorat-o.

— Am fost acolo, spuse ea cu glas ferm. Și am auzit un zgomot în spatele foliei.

— Nu! făcu Timo încet, implorator.

— Am întrebat cine-i acolo și zgomotele au încetat, în schimb am auzit ceva ca niște pași târșâiți.

— Nu!

— Când m-am apropiat, a ieșit cineva de după folie și m-a speriat.

Privirile li se întâlniră din nou.

— Era Timo.

— Nu, la naiba! izbucni Timo și se năpusti la ea, dar Nico și David i se puseră în cale, înainte s-o poată atinge.

El încercă să-i dea deoparte, dar Nico reuși să-i prindă brațul, i-l răsuci la spate și fața lui Timo se strâmbă de durere.

— Dă-mi drumul imediat, nenorocitule! urlă Timo. N-am nimic de-a face cu asta și nici nu e cuțitul meu. N-am mai văzut niciodată rahatul ăla.

— Minunat că îți aduci aminte abia acum, se răsti Annika la Jenny. Ar fi trebuit să ne spui imediat și nu când iar a dispărut cineva.

— Am știut eu imediat că individul ăsta e implicat, se repezi Matthias.

— Te las eu rece, nenorocitule, îi aruncă Timo, încercând să scape din strânsoarea lui Nico, dar David îi înfipse un pumn în stomac.

Cu un geamăt, Timo se îndoi în față și se prăbuși.

— *Sorry*, dar pe viitor mai bine renunți la chestii dintr-astea, colega, îl preveni David. Data următoare nu ne oprim la un mic ghiont.

Timo înălță capul și îi aruncă lui Jenny o privire pe care ea nu reuși s-o descifreze. I se părea că distinge în ea reproșul că provocase situația asta, dar nu descoperi nimic din ura cu care îl privise înainte pe Matthias, ba chiar și pe ea.

— Unde e Anna? întrebă Annika.

Timo o privi și colțurile gurii i se lăsară.

— De unde să știu?

— Fiindcă o ții captivă undeva.

— Pe naiba o țin. Chiar nu observați ce se întâmplă aici? Avem un grup de *yuppies* dichisiți, care tocmai își îngăduie o pauză și, de cealaltă parte,

doi oameni simpli, în haine de lucru. Apoi e omorât cineva. Și, firește, cine se poate să fi fost? Exact, unul din fraierii cu salopetă. Și ca să creadă chiar toată lumea, i se mai și strecoară un cuțit și totul e minunat. Chiar credeți că sunt atât de prost, încât să las la vedere cuțitul cu care am omorât pe careva? Ca să-l puteți găsi voi? Ca să fie nevoie să-l găsiți?

Exact întrebarea asta o preocupa și pe Jenny și înclina să-i dea dreptate lui Timo.

— Gândiți-vă, idioților. Mi-e foarte limpede că urmează o acțiune de căutare. Și atunci ascund blestematul ăla de cuțit, dacă e al meu.

— Când are dreptate, are, comentă David în felul lui obișnuit, netulburat.

— Ce-i cu drogurile? Matthias luă punguța și o întinse spre Timo. Probabil că nici astea nu sunt ale tale, nu? Pe astea cine ți le-o fi strecurat?

Nu Timo, ci Horst răspunse la întrebare:

— Ba da!

Stătea puțin retras și până atunci urmărise de la locul lui ce se întâmpla, fără comentarii. Acum toate privirile se îndreptară spre el.

— Porcăria asta îi aparține, știu. Am încercat destul de des să-l conving să renunțe. Dar cuțitul de acolo – arăta spre masă – nu e al lui. Timo e iute la mânie și își iese repede din fire, dar pun mâna în foc că niciodată n-ar fi în stare să-i facă cuiva așa ceva.

— Foarte amuzant, zise Matthias.

Jenny găsea că se purta ca un comisar care rezolvase un caz dificil.

— Am avut cu toții prilejul să fim martori la ce-i el în stare. Eu în mod deosebit. Și știm și ce efecte au asemenea droguri. Poate că atunci când e drogat se ia drept medic vestit care execută operații importante.

— Da, iar ție ți-aș scoate dinții cu bucurie, fiindcă ești un nemernic incredibil de mare, se stropși Timo la el. Dar ăsta nu e cuțitul meu și nu i-am făcut nimic colegului vostru. Iar cu dispariția Annei iarăși nu am nimic de-a face, la naiba!

— Asta va hotărî poliția, când vom fi scoși de aici.

— S-ar putea să mai dureze până atunci, comentă Johannes. Ce facem atâta timp?

Matthias ridică din umeri ca și cum răspunsul ar fi fost de la sine înțeles.

— Îl încuiem.

— Cum? izbucni Timo. V-ați țicnit? Cine vă închipuiți că sunteți? Asta e

privare de libertate. Asta o să vă coste capul, vă jur.

— Și eu găsesc că așa ceva e dificil, zise Nico. Faptul că a fost cândva acolo unde ați găsit voi cuțitul nu dovedește absolut nimic. Nu putem să ne jucăm de-a poliția și să-l încuiem. E nevinovat atât timp cât nu putem dovedi contrariul.

— Da? Chiar este?

Matthias își puse mâinile în șold, un gest de autoritate pe care Jenny nu-l văzuse la el până atunci și care nici nu i se prea potrivea. Mai curând soției lui. Acum părea că începe să se simtă în formă și să-și ia rolul de investigator-șef.

— Prefer să încui pe cineva care este foarte probabil să fie ucigașul, decât să aștept până îmi taie limba și îmi scoate ochii. Aici nu există poliție, așa că ne ocupăm noi de asta.

Ellen îl privi pe Timo un timp, apoi i se adresă lui Nico.

— Cum rămâne cu Thomas? Și cu Anna? Cine a întrebat de drepturile lor? Poate că pe Anna încă n-a… știți ce vreau să spun. Să zicem că e numai șansa să-i salvăm ei viața, dacă îl încuiem acum, și tot merită să ne înșelăm, poate, și Timo să fie încuiat pe nedrept una, două zile.

Oarecum asemănătoare fuseseră și gândurile lui Jenny, când povestea despre întâlnirea ei cu Timo, dar se întreba deja dacă nu cumva fusese o greșeală uriașă.

— Nu, nu merită, la naiba! răbufni Timo. Asta e privare de libertate și pentru asta se primește pușcărie.

— Poate că ar trebui să ascultăm ce are de zis domnul coordonator de grup? propuse David. De fapt, el are răspunderea.

Toate privirile se îndreptară spre Johannes care scuturã resemnat din cap.

— Nu, n-o am.

David ridică din sprâncene.

— Nu?

— Asta trebuie să hotărâți voi, în mod democratic.

Spunând asta, se ridică și merse spre ieșire și în timpul ăsta îi aruncă Sandrei o privire greu de descifrat.

— Mă abțin de la vot.

Câteva secunde mai încolo părăsise încăperea.

— Să votăm, deci, hotărî Matthias. Cine e de acord să-l încuiem pe Timo, ca să ne apărăm viețile și poate s-o salvăm pe Anna? Mâna sus.

Jenny se uită mai întâi la Sandra, care îi întoarse privirea și clătină din cap.

— Îmi pare rău, dar faptul că l-ai văzut acolo pe Timo, nu este suficient pentru mine ca să-l lipsim de libertate.

— Nici pentru mine, zise Jenny, surprinzând-o vizibil pe Sandra.

Când se întoarse spre Florian, el tocmai ridica mâna șovăitor. Îi observă privirea și coborî capul.

— Pentru Anna.

Faptul că Annika și Matthias aveau mâinile ridicate n-o mira mai deloc pe Jenny și se așteptase și la Ellen să fie de acord. Dar se miră când și Nico ridică mâna, parcă filmat cu încetinitorul.

Jenny era sigură că Nico nu era la fel de convins de vinovăția lui Timo, cum erau Annika și Matthias, o spusese deja. Pe de altă parte, erau într-adevăr multe care vorbeau împotriva administratorului.

— Nu sunt convins de ceea ce facem noi aici, spuse Nico, dar mă simt răspunzător pentru grup. Apoi i se adresă direct lui Timo.

— Chiar îmi pare rău!

— Du-te la dracu', îi răspunse administratorul.

— Și tu? i se adresă Matthias lui David. Știu că nu poți să mă suferi, dar aici nu e vorba de mine, ci de viețile noastre, ale tuturor, pe care trebuie să le protejăm. Deci?

Jenny se întreba cum reușea David să zâmbească cu superioritate chiar și în situația asta.

— Că aici nu e vorba despre tine cred la fel de puțin pe cât cred că Timo e nebunul nostru. Doar am fost cu el un timp, singur, mai devreme. Ar putea să mai umble la manierele lui și, da, consider că-și face praf celulele din creier cu mizeria aia cristalizată, dar să mutileze pe cineva? Să omoare? Nu.

— Faci asta numai fiindcă ești împotriva mea, mârâi Matthias și David scoase un hohot de râs.

— Nu ești tu chiar atât de important.

— Și tu? o întrebă Annika pe Jenny. Doar tu ai fost cea care ne-a dat indiciul decisiv.

— Am spus că l-am întâlnit pe Timo în încăperea aceea, nimic altceva.

— Și?

Jenny scutură din cap.

— Nu. N-avem voie așa ceva.

— Sunt deci cinci contra patru, cu o abținere, anunță Annika, după ce văzuse că nici Horst nu ridica mâna.

— Un moment, izbucni Jenny, deși nu știa prea bine ce voia să spună.

Toți o priviră. Și Timo.

— Vă rog să vă mai gândiți o dată! Faptul că Timo era în încăperea aceea și că poate a luat din chestia asta, nu e nicidecum o dovadă că mutilează oameni. Chiar dacă îl încuiați acum, e posibil ca lucrurile să continue, fiindcă adevăratul făptaș se ascunde undeva în hotelul ăsta. Și atunci, tot ce ați reușit e să fi slăbit grupul și mai mult.

Simțea și ea că argumentul era foarte firav, dar trebuia să încerce măcar, așa îi cerea conștiința. Într-un anume fel se simțea vinovată pentru ce se întâmpla în clipa aceea.

— Deci…

Matthias ignoră obiecțiile ei și îl privi pe Nico, care continua să țină brațul lui Timo răsucit la spate.

— Să-l ducem de aici.

19.

Lângă bucătărie e o cameră frigorifică mare, care e aproape gata, spuse Ellen. Încă nu e montat sistemul de răcire, dar are deja o ușă izolatoare groasă. Dacă o închidem pe dinafară și o mai și încuiem, nu mai poate fi deschisă din interior.

— Minunat! Matthias părea încântat. Avem o celulă confortabilă, de o singură persoană, până când putem să-l predăm poliției.

Ellen se întoarse spre Timo.

— Îmi pare rău, dar tot e mai bine decât într-un loc nerenovat, unde e curent…

— Mai du-te!

Ellen nu se lăsă impresionată, ci îl privi în ochi.

— Dacă ne zici unde e Anna, vom spune poliției că ne-ai ajutat să împiedicăm să se întâmple lucruri și mai rele.

Timo scutură din cap și râse fals.

— Nu știu. Pricepe odată!

— Mai gândește-te.

— Bine. Așteaptă, lasă-mă să mă gândesc… NU! Ultimul cuvânt îl strigă spre ea.

— Ajunge, îi întrerupse Matthias, dându-și importantă. Să-l ducem de aici.

— Așteptați!

Toți îl priviră pe Timo cu speranță, când i se adresă lui Matthias.

— Cea zis Horst mai devreme e adevărat aproape în întregime. Cu o excepție. *Ție* aș fi în stare să-ți fac ceva și ai s-o simți când se va dovedi că n-am nimic de-a face cu povestea asta și mi se va da drumul. Din clipa aceea, să verifici la fiecare două secunde dacă ești singur, fiindcă la un moment dat voi fi în spatele tău.

Pentru Jenny era limpede că Matthias își păstra cumpătul doar cu greutate. Cuvintele lui Timo îi căzuseră greu la stomac, era clar. Se surprinse că într-un fel îi părea bine.

— Oho, ce zicere plină de miez, comentă David izbucnirea lui Timo. Am voie s-o folosesc în filmul meu despre Matthias, neînfricatul șerif din

ținutul Berchtesgaden?

— Ai voie să mă pupi în fund, scuipă Timo spre el.

— Hei, eu n-am votat împotriva ta. Mi s-ar cuveni puțină recunoștință.

Înainte ca alaiul cu Timo să se pună în mișcare, privirile lui Jenny și Nico se întâlniră. Avea senzația clară că ghidul era departe de a fi fericit de situație și că ar fi preferat să împiedice teatrul ăsta. Până la urmă, răspunderea față de grup fusese hotărâtoare. Măcar era mai mult decât făcea Johannes.

— Să pornim, comandă Matthias și ieși din încăpere, însoțit de Annika și Ellen, urmându-i pe Nico și Florian, care îl apucase pe Timo de celălalt braț.

Jenny continua să se mire de purtarea lui Florian. N-o intriga faptul că votase împotriva lui Timo, ci felul în care o făcuse. Ca și cum nici lui nu i-ar fi picat bine. Și atunci de ce a ridicat mâna? Își propuse să-i vorbească despre asta, dar înainte voia să aibă altă discuție.

Se uită în jur. Și Sandra părăsise camera, iar Jenny n-avea ideea unde se dusese.

În timp ce ieșea, observă că expresia lui David se schimbase brusc. Ședea pe un scaun și se uita gânditor pe tăblia mesei, în timp ce, cu degetul arătător, plimba încoace și-ncolo o firimitură de pâine. Era pentru prima oară când nu-l vedea ironic, nici cinic, ci meditând serios, și se întrebă care dintre fețele lui era masca și care cea adevărată.

După cum bănuise, o întâlni pe Sandra în vestibul, unde avea o conversație cu Johannes. La ce nu se așteptase era felul în care vorbeau cei doi. Își apropiaseră fețele și păreau să discute foarte aprins, ceea ce, după Jenny, era mai curând atipic pentru amândoi.

— E dreptul lor! tocmai spunea Johannes tăios, în timp ce Jenny se apropia de ei.

Când o zări, făcu un pas înapoi și se uită în cealaltă direcție.

— Ce drept avem? se amestecă Jenny în discuție, oprindu-se în fața celor doi. E vorba despre vorbele acelea din prima seară? „De-ar ști ăștia cine ești?”

Sandra îi făcu lui Johannes un semn de încuviințare.

— Bine, spune-i. Acum tot nu mai contează.

Apoi se întoarse și plecă, lăsându-i acolo.

Johannes privi în urma Sandrei și așteptă până când dispăru în direcția

sufrageriei.

— Nu e angajată la o firmă de asigurări, ci e persoana care îmi va lua postul.

— Cum? Nu înțeleg…

Făcu semn cu capul spre salonul cu șemineu.

— Să intrăm, aici putem să discutăm mai bine.

Johannes închise ușa în urma lor și se așeză lângă Jenny, într-un fotoliu mare, în fața flăcărilor care ardeau plăcut. Jenny se întrebă cine menținea focul, dar dădu gândul ăsta deoparte și se întoarse spre Johannes.

— Firma noastră a fost cumpărată cu puțin timp în urmă de niște investitori pe care nimeni dintre noi nu i-a văzut vreodată la față, începu el. A fost o ședință în care un individ pe care l-au trimis noii proprietari, ne-a explicat că ne organizăm din nou și că totul va fi mai bine, bla bla bla…

Apoi am primit prin poștă un concept pe tema *Digital-Detox*. Era vorba exact despre ce e aici. Desigur, nu despre mizeria de-acum, ci despre un interval de timp petrecut fără telefon mobil și fără Internet. O reducere a vitezei. O revenire la ce este mai important și așa mai departe.

Deja se luase legătura cu noii proprietari ai hotelului și se negociaseră zilele astea de aici. Am găsit că ideea era grozavă și am venit cu Nico, nou și el în firma noastră, ca să văd și să pregătesc totul.

Făcu o scurtă pauză în care își privi mâinile.

— Apoi, acum câteva zile, a apărut la mine Sandra. Avea o hârtie pe care scria că fusese angajată de noua conducere și că ea dezvoltase conceptul *Digital-Detox*. Și că va lua parte la călătorie ca observator, ca să se *acomodeze*. Incognito. Johannes râse scurt. În fond, asta nu înseamnă altceva decât că mă scoate de pe locul meu și că devine urmașa mea.

Johannes înălță capul și o privi pe Jenny.

— Știi ce înseamnă asta pentru o persoană de vârsta mea? Gata. Sfârșitul. Eu nu mai găsesc o slujbă. Ce urmează e limpede. Șomer, bani de șomaj. Decădere socială, încă o dată sfârșit.

Așa se explica oarecum purtarea lui Johannes.

— Nu sună prea grozav, dar chiar ești sigur că Sandra vrea să-ți ia serviciul? Am reușit s-o cunosc puțin și n-am avut senzația că e o femeie de carieră, fără suflet.

Johannes scutură din cap.

— Nu despre asta e vorba. Nici nu am ceva personal împotriva ei, dar

realitatea e că a fost angajată de noii proprietari ca să mă înlocuiască. Eu nu mai corespund profilului de cerințe pentru o firmă de turism care se specializează pe excursii ieșite din comun. Așa că mi se trimite Sandra ca observator și ea probabil că la urmă va scrie un raport în care se va găsi un motiv să fiu dat afară.

— Ceea ce acum nu mai e valabil.

— Așa e. De aceea am și insistat să vă spună cine e în realitate. Situația asta nenorocită nu mai are nimic de-a face cu o excursie de concediu, așa că nici nu are ce să observe. Însă în calitate de angajată a firmei și urmașă a mea, ea este responsabilă pentru de voi.

— Da, aici ai perfectă dreptate, îl aprobă Jenny. Pe de-o parte ar fi nimerit să pună cărțile pe masă față de grup, dar poate că, pe de altă parte, tocmai în situația asta nu vrea să-ți ia conducerea, ci să-ți dea posibilitatea să-ți arăți capacitățile. Oricum ar fi – găsesc că toate astea nu-s atât de importante, dacă ne gândim că afară zace un trup congelat și că o altă colegă de-a mea a dispărut. Și că unul dintre administratori a fost încuiat într-o cameră frigorifică de către o parte din grup.

— Da, știu. Și?

— Cu votul tău ai fi putut să ai grijă ca tocmai asta să nu se întâmple. Faptul că tu, în calitate de coordonator al grupului, te-ai abținut și ai lăsat răspunderea în seama altora n-a fost chiar de ajutor.

— Votul meu n-ar fi schimbat nimic, se împotrivi Johannes. L-am cunoscut pe Timo la prima mea vizită aici și știam că e neprietenos și cu toane. E coleric și agresiv, îl cred în stare de orice. Și eu aș fi votat să fie încuiat.

Au stat o vreme în tăcere, uitându-se la foc. Atitudinea lui Johannes o surprindea pe Jenny, dar, pe de altă parte, se aflau într-o situație în care nimeni nu se purta *normal*. Și în plus, acum chiar erau lucruri mai importante de făcut. Trebuiau s-o caute pe Anna.

Se ridică și îi puse lui Johannes o mână pe umăr.

— Nu încercăm s-o găsim pe Anna?

— Da, sigur.

Se ridică și el și împreună părăsiră încăperea cu șemineu.

În vestibul le venea în întâmpinare grupul din jurul lui Matthias. Timo lipsea.

— Așa, băiatul e pus în siguranță, anunță el.

Jenny se opri în fața lor.

— Tot mai cred că n-a fost bine.

— Da, știu, dar nu interesează pe nimeni. Am votat democratic. Și esența democrației constă în faptul că majoritatea decide.

— Să trăiți! strigă David de undeva din spatele lor. Și rahatul e delicios. Milioane de muște n-au cum să se înșele, la urma urmei.

— Acum e cazul să ne tragem răsuflarea, spuse Matthias, ignorându-l pe David. După aceea putem merge câte unul în căutarea Annei, ceea ce e mult mai eficient. Primejdia a fost alungată.

Nu bănuia cât de mult se înșela.

20.

Zace acolo și așteaptă.

Nu știe ce. O atingere? Noi chinuri? Dar ce să i se mai facă? Doar i se făcuse tot ce i se poate face unui om.

Nu știe de când așteaptă. De ore? Zile? Se gândește la ce s-a întâmplat la urmă. Asta face tot timpul, ca să-și abată atenția și să evite să-și piardă mințile cu totul.

Deci, încă o dată: cât timp a trecut de când a simțit că era mișcată, de când capul ei și-a pierdut controlul și voia să cadă pe spate? Reușise să împiedice asta în ultimul moment, dar încordarea mușchilor de la gât îi pricinuise niște dureri infernale pentru care nu avusese nici măcar supapa unui țipăt, fiindcă nici asta nu mai e posibil. Orice i s-ar face, nu doar că nu mai poate să împiedice, dar probabil că nici nu-și mai dă seama.

Își aduce aminte că țeasta i s-a lovit de ceva ce părea să fie o muchie. Puțin după aceea a simțit în cap o ușoară vibrație, apoi o smucitură, apoi din nou vibrația. Toate astea fuseseră cuprinse într-o mare arzătoare de dureri.

Apoi fusese liniște mult timp. Cândva, după aproape o veșnicie, simțise pe obraz un curent de aer rece și, pentru prima oară, își dăduse seama cât de indescriptibilă e senzația asta. Să simți ceva. „Ce te plângi?" zice noul glas din ea. „Nu contează dacă îți dai seama de ceva". Aici glasul are dreptate. Și glasul ăsta chiar e o treabă bună. Ca o nouă cunoștință pe care și-a făcut-o în lăuntrul ei.

„Obișnuiește-te", zice el din nou. „De acum înainte, cunoștințele se vor petrece în interiorul tău. La fel și toate celelalte. Ai uitat? Acum tu ești, până la moarte, cel mai singur om din lume. Nu mă ai decât pe mine".

„Adună-te", spune în ea cealaltă voce, cea veche. Vocea rațiunii. „Cea care îți vorbește e nebunia. N-o asculta, altminteri ai s-o iei razna cu totul. Trebuie să încerci să descoperi unde te afli. Dacă ceilalți te-au găsit".

„Cum anume?" ar dori ea să-i strige, protestând, acelei voci a rațiunii. „Nu simt nici ce mi se face și nici unde se întâmplă toate".

„Atunci cugetă la ce s-a întâmplat în ultimele ore. Ai grijă ca mintea să-ți rămână întreagă. Altceva nu mai ai. Deci, de la capăt: cât timp a trecut de când ai fost mișcată?"

„Du-te la naiba”, repede ea glasul raționii.

Ce n-ar da să i se așeze acum o mână pe obraz sau pe frunte. Dacă mâna aceea ar mângâia-o și astfel ar smulge-o din singurătatea asta groaznică. Doar nu pretinde nimic mai mult pentru moment. Doar să o atingă cineva. Pe față, unde mai poate să simtă.

Se gândește la Thomas. Așa cum zăcea cu buzele acoperite cu cruste de sânge și cu ochii arși. Sigur că așa arată și ea acum.

Thomas. E în aceeași situație ca și el.

Zace aici, undeva, era *singură singurătate, și așteaptă. Așa a zăcut și el, când l-au găsit și l-au pus pe patul lui.*

La puțin timp după aceea a murit.

Asta ar vrea și ea. Să moară.

21.

După ce s-au strâns iar cu toții în sala de mese, s-a iscat din nou o discuție în jurul lui Timo și a faptului că, evident, Matthias se considera purtătorul de cuvânt al grupului. Mai ales David avea grijă ca Matthias să fie tot mai furios de la atâta indignare.

Chiar dacă Jenny nu aproba faptul că Timo era închis, exista totuși ceva mai important în momentul acela.

— N-am putea să încetăm cu discuția asta neplăcută și să ne concentrăm din nou pe găsirea Annei? interveni ea, când Annika și David erau pe cale să se lanseze într-un nou duel de cuvinte.

— Are dreptate, spuse Matthias. Și acum putem porni și separat, asta face căutarea mai eficientă.

Sandra clătină din cap.

— Poate că mă considerați excesiv de sperioasă, dar eu n-aș vrea să merg singură prin hotelul ăsta.

Iarăși rostea ceea ce gândea și Jenny.

— Atunci hai s-o căutăm împreună.

Matthias dădu enervat ochii peste cap.

— Ucigașul lui Thomas e încuiat. Așa că nu există niciun motiv să ne fie frică. Dacă vrem să sporim șansele de a o găsi pe Anna, trebuie să pornim separat. La fel și voi două. Asta dacă nu vă este indiferent dacă o găsim sau nu.

Cu coada ochiului Jenny văzu că David se pregătea să spună ceva, dar i-o luă înainte.

— Ajunge acum, zise ea tăios. Dacă Sandra și cu mine dorim să pornim în căutare împreună, atunci așa vom face și tu n-ai să ne oprești. Nu știu ce te face să crezi că ai avea vreun cuvânt de spus aici, dar pot să te asigur că nu e deloc cazul. Dacă e cineva aici care să aibă vreo răspundere, atunci Sandra este aceea. Ea este angajată a societății de turism *Triple-O-Journey.*

La asta nici măcar David nu reuși să scoată mai mult decât un „Cum?” și o privi întrebător pe Sandra – precum toți ceilalți. Înainte să răspundă, Sandra îi aruncă lui Jenny o privire greu de descifrat.

— Bine. E adevărat, fac parte din firmă de puțin timp și, ca să zic așa,

sunt incognito aici fiindcă eu am realizat conceptul privitor la *Digital-Detox* și, în calitate de observator neutru, voiam să văd personal dacă e acceptat și ce mai poate fi îmbunătățit la el. Însă în ceea ce privește răspunderea – privirea i se îndreptă din nou spre Jenny – asta îi revine lui Johannes. El este coordonatorul și va prelua această funcție și în viitor, când *Digital-Detox* devine o componentă definitivă a programului nostru.

— Asta chiar este teribil de interesant, comentă Annika. Dar cum rămâne cu Anna?

— O vom căuta acum.

David se întoarse spre Sandra și Jenny.

— Sunt cu totul de părerea voastră. Dar n-ar fi bine să facem echipe mixte? Poate e și mai sigur, nu?

Pentru Jenny era limpede că avea dreptate și, înainte să se poată sfătui cu Sandra, în spatele ei Horst spuse:

— Dacă ești de acord, te voi însoți, Jenny. Anna este colega ta, iar eu mă descurc chiar bine aici.

— Bine, atunci propun să preluam subsolul. Să mergem.

Fără să mai aștepte alte comentarii, Jenny porni și, urmată de Horst, părăsi camera.

Încă pe când coborau, administratorul spuse:

— E o nerozie să-l încui pe Timo acolo. N-are nimic de-a face cu povestea asta îngrozitoare, sunt foarte sigur.

— Nu sunt la fel de sigură ca Matthias, dar sunt unele lucruri care vorbesc împotriva lui Timo. Iar purtarea lui… Se gândi la încăperea cu folie de plastic.

Ajunseseră la capătul scării și Horst arătă spre o ușă din dreapta lor.

— Pe aici se ajunge la niște camere goale. Nu știu dacă pe astea le-a văzut careva până acum.

— Nici eu. Să vedem.

Horst încuviință din cap, dar se opri în fața ușii.

— În ceea ce privește purtarea lui Timo – există un motiv. E așa de când o turistă l-a învinovățit, cu câțiva ani în urmă, că i-a furat o bijuterie scumpă. Un colier în valoare de o sută de mii de euro.

— Cum de-a ajuns femeia să-l învinovățească?

— Susținea că l-ar fi văzut ieșind din camera ei. La puțin timp după aceea a observat că îi lipsea bijuteria.

— Dar n-a fost Timo.

— Nu. A fost o agitație uriașă, a fost informată poliția, care l-a luat pe Timo. El a jurat că nu fusese niciodată în camera aceea și că n-avea nimic de-a face cu toată povestea, dar toți au crezut-o pe femeie. Pe baza suspiciunii de furt grav, un judecător l-a băgat în arest preventiv, fiindcă Timo nu știa să spună unde era bijuteria. Acolo a fost aranjat destul de rău de ceilalți deținuți, fiindcă voiau să scoată de la el unde era ascunzătoarea, bătându-l. Aproape că l-au omorât în bătaie.

— E groaznic.

— Da, așa a fost. După o săptămână, a ieșit la iveală că femeia era o escroacă care își vânduse bijuteria asigurată pe o sumă mare, cu ceva timp în urmă. Timo a petrecut mult timp în spital, până când i s-au vindecat rănile. Cele trupești. Cele psihice nu s-au vindecat niciodată de tot.

— Asta explică multe.

— De atunci reacționează extrem de agresiv când se simte nedreptățit. Dar nu el a fost cu Thomas și Anna, pun mâna în foc. Faptul că acum e închis acolo sus îl aduce în pragul nebuniei. Îl cunosc. Dacă nu iese curând de acolo, înnebunește de-a binelea.

— Înțeleg și îmi pare rău pentru Timo. Mai târziu ar trebui să le spui povestea asta și celorlalți. Poate că își dau seama că au făcut o greșeală. Te ajut cu plăcere, dar acum trebuie s-o găsim mai întâi pe Anna.

Horst încuviință din cap și deschise ușa.

Cele mai multe dintre camere erau goale. Ici și colo zăceau câteva lăzi prăfuite sau unelte ruginite. Într-una dintre camerele în care s-au uitat, cea mai mare, era mobilier de grădină, încă ambalat, stivuit până la tavan, dar nu putea fi al noului proprietar, fiindcă era acoperit de un strat gros de praf.

S-au întors și au luat-o pe drumul care ducea la spălătorie, pe care Jenny îl făcuse deja împreună cu Florian și Sandra.

Când au trecut pe lângă dulapul de metal, Jenny și-a amintit de zgomotul pe care îl auzise. Sau pe care a crezut că-l auzise. Șovăi și privi de-a lungul culoarului, care se bifurca alături.

— Ce-i? întrebă Horst, oprindu-se și el.

— La prima noastră căutare, când am trecut pe aici cu Florian și Sandra, am crezut că aud ceva, dar în camera de la capătul coridorului nu era nimic. De fapt, mi se păruse mai curând că zgomotul fusese mai aproape.

— Hm…

Horst privi dulapul de tablă și deschise ambele uși. Un aer urât-mirositor îi lovi în față, ca și prima oară.

După ce își plimbă privirea peste cutiile vechi, ridică din umeri.

— Nu se poate să fi fost șoareci, dulapul nu are nicio deschizătură prin care să se poată strecura. Închise ușile la loc. Să fi venit zgomotul totuși din încăperea care era mai în spate? Acolo ar putea fi șoareci.

Horst apăsă pe șalter, tubul de neon de pe tavanul coridorului se aprinse și el arătă spre ușă.

— Acolo sunt lăzi cu materiale decorative de pe vremuri. Pentru Crăciun, Paște, chestii de care e nevoie.

— Da, Florian zicea ceva de niște lăzi și de un cărucior vechi pentru rufe, își aminti Jenny.

— Cărucior pentru rufe? Nu știu nimic de el. Dar nu-i așa că e o coincidență ciudată?

Jenny nu pricepea.

— Cum?

— Ei, Thomas a fost găsit în vechea spălătorie și aici se află un vechi cărucior pentru rufe, de care eu nu știu nimic.

Coincidența asta nu trebuia trecută cu vederea.

— Mai bine verific, zise Horst și se îndreptă spre ușă.

Jenny îl urmă. De data asta voia să arunce și ea o privire în încăpere.

Horst deschise ușa și, întinzând mâna, găsi șalterul imediat. Când se aprinse becul cu neon, Jenny văzu exact ce descrisese Florian. Lăzi prăfuite, stivuite de-a lungul a doi pereți, câteva chiar și în mijlocul încăperii. Între ele, de cealaltă parte, era un cărucior pentru rufe, pentru *room keeping*, așa cum le știa și de la alte hoteluri. Avea pereți din pânză rezistentă, albastră, uzată și decolorată ici și colo și era cam cât două cărucioare de cumpărături puse la un loc.

De la ușă Jenny nu-și putea da seama ce se afla în cărucior. Se gândi că nici Florian nu intrase mai mult în încăpere, deci nici el nu putuse să vadă mai mult. De ce nu se uitase mai atent? Asta făcea Horst în acel moment.

Când a ajuns la cărucior, expresia de pe fața lui s-a schimbat într-un fel care făcu inima lui Jenny să se oprească o clipă, înainte să ajungă din câțiva pași repezi lângă administrator.

Anna zăcea încovoiată pe fundul cărucior ului. Avea ochii închiși și umflați, dar altfel decât ai lui Thomas, într-un fel inexplicabil, la prima

vedere.

Jenny se aplecă peste margine, îi puse Annei două degete pe venele de la gât și, după câteva secunde, răsuflă ușurată

— Trăiește.

22.

Când simte deodată ceva la gât, se sperie atât de tare, încât ar fi tresărit, dacă ar mai fi fost în stare. Cu toate că până și acea atingere ușoară stârnește imediat un nou val de durere, ea rămâne cel mai frumos lucru pe care Anna l-a simțit în toată viața ei.

Nu știe dacă a fost găsită și acum o atinge cineva din grup. Când își dă seama de asta, un nou val de deznădejde se revarsă peste ea, dar glasul rațiunii îi spune că trebuie să creadă că este cineva din grup. Că atingerea asta este o ancoră de care trebuie să se țină judecata ei.

Apoi trece iarăși tot. Mâna este retrasă. Imediat reapare panica. Anna ar vrea cu disperare să strige, ar vrea să roage, să cerșească, să facă orice împotriva acestei singurătăți de gheață, care se lasă din nou peste ea. Împotriva lipsei de speranță. Dar nu poate. Nu mai poate absolut nimic.

În timp ce ea se prăbușește lăuntric, se ivește amintirea acelui glas pe care l-a auzit. „Stai liniștită" a spus el și probabil că erau ultimele cuvinte pe care le-a auzit în viața ei. E posibil să nu se fi înșelat? Nu, trebuie, vrea să se fi înșelat.

„Stai liniștită".

Așa va fi pentru totdeauna.

Numai dacă ar putea să mai simtă o dată atingerea aceea.

Plânge deznădăjduită în lăuntrul ei. Fără să scoată un sunet, fără să verse vreo lacrimă. Și chiar când glasul cel nou îi șoptește cinic că mai există speranța ca suferința ei să se sfârșească în curând, că și Thomas a murit destul de repede, este atinsă din nou. Mai intens ca înainte, cu unul sau două degete care o mângâie pe obraz. Cu toată forța de care este în stare, reușește să-și întoarcă puțin capul ca să arate că simte atingerea și degetul dispare pentru un moment de panică, dar imediat o mână i se așază pe frunte. Senzația este atât de minunată, încât pentru o clipă uită chiar și de dureri.

Nu, atingerea asta ușoară, iubitoare, nu vine de la monstru, de asta e foarte sigură. Mâna îi aparține cuiva care o îndrăgește.

Și ceva îi spune că e a lui Jenny.

23.

Jenny se grăbi spre holul principal, îi strigă din răsputeri pe ceilalți și se întoarse imediat la Anna, care zăcea în cărucior, fără să-și fi schimbat poziția.

— Anna, șopti ea, deși era sigură că nu putea fi auzită. Sunt aici. Nu mai ești singură.

Se aplecă din nou peste marginea căruciorului, întinse o mână și o mângâie prudent pe Anna pe obraz. Capul ei se mișcă puțin. Deci era conștientă și simțea că era atinsă.

— Îți simte mâna, constată și Horst și când se întoarse spre el, Jenny văzu că avea lacrimi în ochi. Asta n-a făcut Timo. Niciodată.

Jenny reveni la Anna. Se întreba dacă nu era acolo încă de la prima lor căutare și pur și simplu nu fusese observată de Florian, fiindcă nu se uitase în cărucior. Nu contează de ce. Însă gândurile astea trebuiau să mai aștepte.

David și Sandra au ajuns primii, ceilalți sosiră în următoarele două minute.

Când intră în încăpere și văzu unde era Anna, Florian păli.

— Doar ne-am uitat deja aici, spuse el. Când văzu privirea lui Jenny, adăugă: încă nu era în cărucior, sunt sigur.

Jenny îl privi atent în ochi. „Sigur”, zicea el. Chiar așa era?

Matthias și Annika au sosit ultimii. După ce privi lung în cărucior, Annika se strâmbă dezgustată.

— Porcul ăsta! Ar trebui să intrăm la el și să-l omorâm ca pe un câine turbat.

— Da, te cred în stare de așa ceva, răspunse Horst sumbru. Dar n-a fost Timo.

— A, da? Și ce te face să fii atât de sigur?

Jenny ar fi avut idee ce să răspundă însă o lăsă pe mai târziu. Acum era important să fie îngrijită Anna.

A fost nevoie de foarte mult efort până când au scos trupul inert din căruciorul de rufe și l-au pus pe targa adusă David.

O urcară pe Anna pe scară și ajunseră în vestibul, unde David se opri și le spuse lui Florian, Nico și Matthias să lase jos targa.

— Propun să n-o ducem sus, în camera ei, ci să-i pregătim în salonul cu șemineu un loc unde s-o putem pune. Atunci vom avea împreună grijă de ea și nu mai e nimeni singur cu ea acolo sus. Cine știe…

— Iar o luăm de la capăt? întrebă Matthias enervat. L-am încuiat pe nebun, înțelegeți odată!

Jenny ridică mâna.

— Sunt de acord să facem așa cum a propus David.

Toți ceilalți, în afară de Matthias și Annika, fură de acord cu propunerea lui David.

— E drept că și eu cred că a fost Timo, comentă Ellen, când ridică mâna, dar nici într-un caz n-are ce să strice dacă Anna ne are pe toți în jur.

— Oricum nu-și dă seama de nimic, comentă Matthias cu acreală.

— N-ai cum să știi, îl contrazise Sandra. Sau ești medic și îți dai seama dintr-o privire cât de grave sunt rănile ei.

— Deci așa, zise David, punând astfel capăt discuției. Aduc salteaua de sus. Cine vine cu mine?

Nico îl urmă fără să scoată un cuvânt și, puțin după aceea, au aranjat un culcuș de saltele, la oarecare distanță de șemineu, unde o puseră pe Anna. Trusa de prim-ajutor era alături.

Ca și Thomas, Anna avea în ceafa o rană de dimensiunea unei monede de un cent, care era umflată și arăta ca o incizie.

O culcară pe Anna pe spate. Jenny se așeză pe marginea saltelei și îi dădu niște picături de ibuprofen împotriva durerilor pe care sigur le avea. Apoi o mângâie din nou pe obraz, în vreme ce îi cerceta ochii și mica rană de pe gât. Spre deosebire de Thomas, Anna avea cruste pe pleoape, care erau roșii, dar nu arse. Jenny n-avea cunoștințe medicale, dar credea că era posibil ca rănile să fi fost provocate de un acid.

De asemenea, tot spre deosebire de Thomas, rana de la gât era la înălțimea laringelui. Nu era nevoie să fii medic ca să înțelegi ce se întâmplase, mai ales că limba Annei era evident nevătămată.

— Rănile de la ochi arată altfel decât la Thomas, zise ea, fără să se adreseze cuiva anume. Și pare să aibă laringele rănit.

— Are febră? se interesă David.

Jenny puse mâna pe fruntea Annei. Era rece.

— Nu.

— Atunci am o teorie.

Jenny se întoarse spre el și îl văzu pe Matthias dând ochii peste cap.

— Bineînțeles! Hercule Poirot are o teorie și imediat ne împărtășește și nouă genialitatea lui.

David îl ignoră.

— Nu știm exact ce a pricinuit moartea lui Thomas, însă rănile lui au dus la o febră extrem de mare. Este așadar posibil să fi murit din cauza unor tulburări de circulație.

Făcu o pauză, privirea îi stăruia pe Anna.

— Rănile ei sunt altfel, deși duc la același rezultat. Este evident că Anna e oarbă și surdă, că nu mai poate să vorbească și să se miște. Ca și Thomas. Dar fără febră.

— Vrei să spui că făptașul a făcut experimente?

David încuviință din cap.

— Da. Cred că nu îl interesează să-și omoare victimele prin ceea ce face, ci – dimpotrivă – să găsească o metodă ca ei să supraviețuiască, în ciuda rănirilor.

— Dumnezeule! făcu Sandra și își apăsă un moment palma pe gură. Asta e și mai îngrozitor decât…

— Da, și nu cunosc aici decât pe unul care să fie în stare de așa ceva, și pe ăsta l-am încuiat, zise Matthias și adăugă, mulțumit de sine: datorită perseverenței mele. Mie de la început nu mi-a plăcut individul.

— Când nevinovăția lui Timo va fi dovedită și se va putea mișca din nou liber, sigur va discuta cu tine pe tema perseverenței tale, mârâi Horst.

— E clar că ție ți-a convenit că s-a găsit cuțitul acolo unde zăbovise Timo înainte, constată David, dar înainte ca Matthias să răspundă, lui Jenny îi veni o idee și se întoarse spre Johannes.

— Spune-mi, cum a fost când ați găsit cuțitul? Cine l-a descoperit?

Johannes ridică din umeri.

— Matthias.

— Interesant, făcu David, care, evident, înțelesese imediat ce urmărea Jenny. Și cum a fost, exact? Ați intrat în zona aceea de după folie și ați dat peste cuțit? Unde era, pe jos sau unde?

Johannes se mai gândi un timp înainte să răspundă.

— Nu, întâi a intrat Matthias, după aceea Annika. Când am ajuns și eu, el avea deja cuțitul în mână.

— Îl avea în mână?

David ridică din sprâncene și îl privi pe Matthias.

— Ai pus mâna pe o presupusă armă a crimei?

— Da, eu…

Matthias începu să se bâlbâie.

— Doamne, eram agitat când am văzut petele de sânge de pe lamă. Nu m-am mai gândit și l-am luat, pur și simplu.

— Annika, tu când ai văzut cuțitul pentru prima oară?

— Ce importanță are?

— Pur și simplu mă interesează.

Annika schimbă o privire cu Matthias, înainte să răspundă.

— L-am văzut înainte să-l ia Matthias în mână. Era pe masa aceea provizorie. Și după cum știm de la Jenny, Timo l-a pus acolo.

Jenny, care continuase să mângâie fața Annei, se întoarse spre Annika.

— Așa ceva n-am spus niciodată. Cum aș putea să susțin că Timo ar fi pus cuțitul acolo? Am spus că îl văzusem pe Timo acolo cu ceva vreme în urmă, dar, între timp, oricare altul ar fi putut să fi fost, de asemenea, acolo și să fi pus cuțitul. Oricare.

— Teoretic e posibil ca și Matthias sau Annika să fi avut cuțitul în buzunar. Și, ca să nu fie probleme cu amprentele mai târziu, de atâta *agitație*, Matthias l-a luat în mână și i l-a arătat lui Johannes.

— Asta e chiar culmea, izbucni Matthias. Să ne învinovățiți pe noi. Te-ai țăcănit?

— În afară de asta, a zis-o și Jenny, comentă tăios Annika și adăugă, încă în timp ce capul lui Matthias se întorcea iute spre ea: oricare poate să fi pus cuțitul acolo.

Acum gura lui David rânji răutăcios.

— Tocmai!

Dintr-odată se făcu liniște. Fața lui Matthias se întunecase și îi arunca soției priviri mânioase.

Nico fu cel care puse capăt tăcerii.

— Și așa s-a spus ce era mai important. Bine că accepți și tu acum că acest cuțit nu este o dovadă că Timo ar fi făptașul.

— Asta n-am… începu Annika, dar fu întreruptă de Sandra.

— Ba da, exact asta ai spus. *Oricare* ar fi putut să pună cuțitul acolo.

— Bine, făcu David și se ridică. Cred că e vremea să-i dăm drumul bietului om.

— Sunt de altă părere, protestă Matthias. Sunt în continuare convins că el a fost.

— Mai crede cineva la fel?

David privi în jur.

Nimeni nu ridică mâna, nici măcar Annika.

David dădu din cap.

— Cine vine cu mine?

— Eu, zise Nico.

— Și eu, i se alătură Sandra.

După ce ieșiră cei trei, Jenny continuă să mângâie obrajii și fruntea Annei.

Ca și cum ar fi vrut să mulțumească, Anna își legănă capul.

— Ellen, nu vrei să-mi aduci un pahar cu apă pentru Anna?

— Da, dar nu mă duc singură, răspunse Ellen și se întoarse spre Johannes. Vii cu mine, te rog?

Johannes tocmai se ridicase și atunci se întoarseră David, Sandra și Nico. Erau singuri și fețele lor nu prevesteau nimic bun.

24.

Acum știe că ceilalți din grup sunt cei care au găsit-o, oriunde ar fi fost abandonată.

Deplina lipsă de orientare e atât de cumplită, încât, de fiecare dată când își dă seama în ce situație se află, apare primejdia să alunece în nebunie. Dar poate că s-a și întâmplat deja de multă vreme? Poate că e deja nebună, fără să-și dea seama?

„Ai mai auzit vreodată de un nebun care să știe că e nebun?" întreabă în ea, răutăcios, noul glas.

Nu, n-a auzit. Dar ea gândește încă foarte logic despre situația ei. Fac asta și nebunii?

„E o contra întrebare", zice glasul. „Ai fost mutilată și vei fi oarbă, surdă, mută și paralizată pentru totdeauna. Iar tu stai și chibzuiești cu calm dacă vei înnebuni sau dacă nu cumva ești deja nebună."

Alungă și glasul și gândurile astea, cu rezultatul că durerile o atacă din nou ca un animal de pradă flămând. Dar apar iarăși atingerile.

Gândurile ei se abat către ultimele două cuvinte pe care le-a auzit în viața ei. Și cu cât se gândește mai des la ele și încearcă să și le readucă în minte, cu atât mai sigură este că nu s-a înșelat. Că știe cine i-a făcut toate astea.

Dacă auzul ei ar mai funcționa, ar putea să și audă acum, în momentul ăsta, vocea aceea? Monstrul acela se află în aceeași cameră cu ea și poate că o și îngrijește atent? Ar vrea să țipe, trebuie să țipe.

Deschide gura, ignoră durerile înfiorătoare care i se răspândesc în tot capul, pornind de la gât, ca o explozie, și împinge tot aerul din plămâni, fără să simtă dacă scoate cumva vreun sunet. Vrea să mai încerce o dată, dar nu mai reușește. Durerea o înhață cu gheare de foc și o smulge, ducând-o într-o beznă îndurătoare.

25.

— A dispărut! spuse David cu o față împietrită. Ușa era deschisă, camera frigorifică, goală.

— Porcăria naibii! izbucni Matthias. Acum sunteți mulțumiți? Acum nebunul umblă liber prin hotel și cugetă care să fie următorul căruia să-i ardă ochii și să-i taie limba.

— Ia spune, n-ai ascultat ce spun sau chiar ești atât de nerod și nu pricepi?

Se vedea că lui David îi venea greu să se stăpânească.

— Cineva i-a dat drumul lui Timo *înainte* să fi ajuns noi acolo. Se uită de la unul la altul. Deci? Cine a fost? Se priveau întrebători, dar nimeni nu dădea vreun semn. – Cel sau cea care a făcut-o poate să recunoască fără grijă. Doar și noi eram pe cale să-i dăm drumul.

Tot nu dădea nimeni niciun semn. Privirea lui David se opri asupra lui Horst, care scutură din cap.

— N-am fost eu. Am fost cu totul împotrivă să-l închidem pe Timo și sunt sigur că n-are nimic de-a face cu toate astea, însă nu i-am dat drumul.

— Oricum, s-a cărat, comentă Annika. Un nevinovat nu face așa ceva.

— După ce a fost încuiat de o hoardă de șerifi autonumiți și, dacă se lasă văzut, e nevoit să ia în calcul că se va întâmpla iarăși același lucru, purtarea lui nu mi se pare decât logică, comentă sec David.

— Trebuie să-l căutăm.

Matthias făcu câțiva pași spre ieșirea din salonul cu șemineu și apoi se întoarse spre ceilalți.

— Ei, ce se întâmplă? Ce așteptați? Să-l înhațe pe următorul? Haideți odată, trebuie să-l găsim.

David scutură din cap.

— N-are rost. Timo se descurcă aici mai bine decât oricare dintre noi – cu excepția lui Horst. Dacă el nu vrea să fie găsit în clădirea asta complicată, nici n-o să reușim s-o facem.

— Aiurea! Doar și pe Anna am găsit-o.

— Fiindcă intenția era s-o găsim, ripostă Nico.

— Exact, confirmă David.

— La naiba, aici e vorba de siguranța noastră, a tuturor.

Acum glasul lui Matthias suna implorator.

— Chiar sunt singurul căruia îi pasă să nu mai fie obligat careva să creadă?

— Cu siguranță nu, vorbi din nou Nico, lucru pe care îl făcea tot mai rar după dispariția lui Thomas, după părerea lui Jenny. Dacă e să fiu sincer, cred că grija ta cea mai mare nu ne are în vedere pe noi, ci pe tine și, probabil, ceea ce a zis Timo, când ai avut grijă să fie încuiat.

— Ce prostie, răspunse Matthias iute, pe un ton care-l trăda că minte.

David se așeză pe unul dintre fotolii și se sprijini oftând de spătarul moale.

— Oricum, eu nu-l voi căuta pe Timo. Dar tu nu te simți obligat în vreun fel. Sigur va fi palpitant când ai să-l găsești.

Matthias nu plecă, dar nici nu se întoarse la locul lui, ci se opri nehotărât în fața ieșirii. În cele din urmă, Annika fu cea care hotărî ce trebuia să facă.

— Poate că are dreptate, îi zise soțului ei. Individul te-a amenințat pe față. Dacă te pândește pe undeva în blestemata asta de clădire, n-ai nicio șansă. Cine știe ce o să-ți facă. Deci… așază-te la loc.

Matthias mormăi ceva de neînțeles, însă se întoarse la Annika și se așeză lângă ea.

— Cuminte, comentă David, alegându-se cu încă o privire încărcată de ură atât de la Annika, cât și de la Matthias, în timp ce Jenny își îndreptă din nou atenția asupra Annei.

Ea își legăna capul și, în clipa următoare, din gura ei răzbi un sunet, atât de străin și de neomenesc, încât Jenny simți un fior de gheață gonindu-i pe spate. Se auzea ca un scârțâit de balamale ruginite de la o ușă grea. Toate privirile se îndreptară spre Anna, Ellen gemu, își acoperi fața cu amândouă mâinile și începu să plângă cu sughițuri.

Capul Annei mai zvâcni o dată, apoi rămase liniștită.

Cu inima bătând, Jenny îi căută pipăind venele de la gât și răsuflă ușurată când îi simți pulsul.

— Cred că și-a pierdut cunoștința, spuse ea, însă era doar o presupunere.

Sigură nu putea fi.

Jenny se ridică și se duse la focul din șemineu. Îi era frig, dar nu știa dacă asta avea într-adevăr vreo legătură cu temperatura din cameră.

— Între timp sunt sigură, spuse ea apoi, fără să se uite la cineva anume, că făptașul nu este un străin care s-a ascuns undeva în hotel, ci unul dintre noi.

— De ce? întrebă Ellen cu voce plângăreață.

— Noaptea trecută, ne-am închis cu toții în camerele noastre, fiindcă ne era teamă că s-ar putea să ni se întâmple ce i s-a întâmplat lui Thomas. Anna n-ar fi deschis niciodată ușa unui străin, de bunăvoie. Însă trebuie s-o fi deschis, altfel nimeni n-ar fi putut să intre în camera ei.

Își plimbă privirea în jur.

— Îmi mențin părerea că nebunul ăsta este unul dintre noi.

— Care-i treaba cu el? Annika arăta spre Florian. Doar a mai fost implicat o dată într-o poveste cu amenințări cu moartea și ce-o mai fi fost acolo.

— Asta e o prostie, strigă Florian, doar v-am explicat deja că n-am făcut nimic din tot ce s-a zis. Nici măcar n-am fost acuzat, fiindcă poliția a fost de aceeași părere.

— Poate că ar fi bine să ne povestești ce s-a întâmplat exact, propuse Jenny și se uită la Annika. Poate că atunci se termină cu suspiciunile astea.

— Ei da, scuză-mă! Aici se petrec lucruri îngrozitoare, este, desigur, legitim să întrebi când cineva a apărut în ziar din cauza unor amenințări cu moartea.

— După ce ați încuiat pe cineva, care a fost cândva într-o încăpere în care, cică, ați găsit apoi un cuțit, observă David.

— Ce înseamnă *cică*? Te-ai țicnit? De ce anume ne acuzi tu, de fapt?

David ridică din umeri.

— De ce anume l-ați acuzat voi pe Timo? De ce anume îl acuzi acum pe Florian? Și care este următorul pe care îl iei în vizor? Eu? Ellen? Johannes?

— Bine, zise Florian, punând capăt schimbului de cuvinte. Am să vă povestesc ce s-a întâmplat.

Se aplecă în față, așa cum ședea în fotoliu, își sprijini coatele pe genunchi și trase adânc aer în piept.

— O chema Katrin. Nu știu cum a ajuns ea tocmai la mine. Poate că ne-am întâlnit undeva din întâmplare, n-am idee. Oricum, într-o seară am primit un telefon ciudat de la ea. A început cu cuvintele: „Eu sunt, iubitule, Katrin a ta”. La început am crezut că a greșit numărul, dar mi s-a adresat pe nume și voia să știe cum a fost ziua mea la firmă. Pe vremea aceea încă

lucram pentru un alt furnizor de servicii de telefonie mobilă. Știa incredibil de multe despre mine. Când am întrebat-o cine este, a reacționat destul de agresiv și a vrut să știe de ce îi fac așa ceva și dacă am pe altcineva. Atunci mi s-a părut că era prea aiurea și am închis. La nici două minute mai târziu a sunat din nou și s-a scuzat pentru purtarea ei. Susținea că *iubirea* noastră era mult prea neobișnuită ca să fie împovărată cu certuri și că știa că o iubeam numai pe ea.

— Și n-o cunoșteai? întrebă Ellen neîncrezătoare.

— Nu, n-o cunoșteam. Ce spunea ea suna destul de nebunesc. I-am explicat că nu știam cine este, că sigur nu exista o relație între noi și că vreau să mă lase în pace. În restul serii a fost liniște și am dat totul deoparte, gândindu-mă că era o mică sminteală sau o glumă nereușită, dar în seara următoare a sunat din nou. Susținea că mă iubește enorm și că era foarte rănită, pentru că iarăși n-o sunasem toată ziua. Știa când plecasem la lucru și când mă întorsesem acasă. Chiar și cu cine mă întâlnisem la masa de prânz.

— Doamne, e înfiorător, zise Sandra și își frecă brațele, ca și cum i-ar fi fost frig.

— Da, așa era. Și situația s-a tot înrăutățit. Așa că la un moment dat mi-a ajuns și m-am dus la poliție. Ei n-au luat situația prea în serios și au fost de părere că nu era ceva neobișnuit și că, atâta timp cât ea nu mă amenința, ei nu puteau să facă mare lucru. Și că poate ar fi înțelept să solicit un număr de telefon nou, secret. Asta am făcut și o zi am avut liniște. Apoi m-a reclamat.

Ellen făcu ochii mari de uimire.

— Dar… pentru ce?

— A sunat noaptea la poliție și a susținut că i-aș fi instalat pe *smart-speaker* și pe mobil un virus care mi-ar fi permis s-o amenințe prin intermediul acestor aparate.

Florian scutură din cap, ca și cum încă nu i-ar fi venit să creadă ce se întâmplase.

— Era o nebunie, dar se pare că prezentase situația atât de credibil, încât poliția s-a înființat la mine. Mi-au confiscat și evaluat telefoanele și computerul. La fel și pe ale ei. Firește, fără niciun rezultat. De atunci a sunat în fiecare noapte la poliție, susținând că iarăși i-aș fi vorbit prin niște aparate și că o amenințasem că o voi viola sau o voi face să moară în

chinuri. Și că presupunea că voiam să o aduc în pragul nebuniei.

Când polițiștii i-au explicat că nu există dovezi pentru așa ceva, și-a ieșit cu totul din minți. Probabil că a făcut așa o gălăgie și un scandal, încât a fost dusă la psihiatrie. Ce s-a întâmplat cu ea după aceea nu mai știu.

— A încercat să se sinucidă, completă David. Cel puțin așa scria în relatarea pe care am citit-o eu. Și că, apoi, era atât de dusă, încât a fost mutată la izolare.

Nimeni n-a spus nimic o vreme, până când Jenny i se adresă Annikăi.

— Și? Dacă am înțeles eu bine, asta i se putea întâmpla oricui. Tot îl mai suspectezi pe Florian?

— Suspectez pe oricine, replică Annika.

Jenny văzu cum ochii lui David se îngustară pentru o clipă, în vreme ce privirea continua să-i fie îndreptată spre Florian.

— Dar mai lipsește ceva.

— Ce să mai lipsească?

— Îmi aduc aminte că partea asta mi s-a părut deosebit de interesantă. Femeia a făcut un testament scris de mână în care te declara moștenitor unic, în măsura în care, în cazul morții ei, nu ai altă femeie sau tovarășă de viață, în afară de ea.

Stomacul lui Jenny se strânse.

David adăugă:

— În cazul ăsta, orice polițist ar vorbi despre un motiv suficient de bun, cred eu.

— Fir-ar să fie, izbucni Florian și sări în picioare.

Fața îi era roșie ca focul.

— Aia era nebună cu totul. Nu știam nimic de vreun testament, nici măcar n-am cunoscut-o. Tot ce am văzut au fost niște fotografii. Asta a născocit ea ca să întărească suspiciunile în ceea ce mă privea. Voia să ajung la pușcărie, ca pedeapsă că nu i-am cedat. Ce-i porcăria asta? Acum vrei să faci din mine, cu de-a sila, un suspect?

— Nu, găsesc doar că atunci când spui o poveste și omiți unele lucruri, care ar putea să arunce o lumină nefavorabilă asupra ta, nu trebuie să te miri că ceilalți devin bănuitori.

Annika o privi pe Jenny cu dispreț.

— Într-o privință îți dau dreptate. Nebunul ăsta nu e un străin, ci unul dintre voi.

Și adăugă, aruncându-i o privire lui Florian:

— Nu mă mai simt în siguranță în prezența voastră.

— Dar ce s-a întâmplat cu Anna în noaptea trecută a arătat că n-ajută să ne încuiem singuri în camerele noastre.

Jenny încerca să mai taie din asprimea discuției.

Matthias se ridică.

— Deosebirea e că acum știm că nu putem avea încredere în nimeni de aici. Categoric nu vom lăsa pe nimeni în camera noastră, indiferent cine este și ce ne povestește.

Se întoarse spre soția lui.

— Acum mergem la bucătărie și vom avea grijă să ne putem apăra într-o situație serioasă.

— Ce înseamnă asta? întrebă Nico.

— Înseamnă că soția mea și cu mine ne înarmăm cu cuțite și că vom merge pe căile noastre, până când vom fi salvați. Și fiindcă dementul ăsta trebuie să fie unul dintre voi, de-acum să se gândească bine, fiecare, înainte să se apropie la mai puțin de zece metri de noi. Hai Annika, să mergem!

Ceilalți îi priviră în tăcere pe cei doi, părăsind încăperea. Nu se auzi vreun comentariu tăios, nici măcar de la David.

Abia după o vreme Ellen spuse:

— Vreți să-i lăsați să plece așa, pur și simplu?

— Și ce-ar trebui să facem, după părerea ta? întrebă David. Să-i încuiem în camera frigorifică?

Spunând asta, amintea că și Ellen votase să fie încuiat Timo.

— Nu, făcu ea abătută. Aceea a fost o greșeală.

Ellen privi spre ieșire.

— Mă întreb dacă de-acum începem să înnebunim, treptat.

David încuviință din cap și își îndreptă și el privirea spre ușa pe unde tocmai dispăruseră Matthias și Annika.

— Pe primii i-a și apucat, categoric.

26.

— Și acum ce facem? Johannes îi privi pe toți pe rând.

Jenny se uită la chipul ca de ceară al Annei.

— Trebuie să-i dăm ceva de băut. Vrea cineva, vă rog, să-i aducă niște apă?

Nico și David se ridicară aproape în același timp și se întoarseră la scurt timp cu câteva sticle cu apă plată, încă nedesfăcute.

— Poftim, sunt din sala de mese, spuse Nico și îi întinse lui Jenny una dintre sticle. Pe celelalte le puseră pe o măsuță.

Când Jenny picură cu precauție niște apă pe buzele Annei, ea deschise puțin gura.

— Deci? făcu Johannes. Ce facem mai departe?

— Măcar ar trebui să rămânem împreună, propuse Ellen.

Nico făcu doi pași spre șemineu și întinse mâinile spre foc.

— Și eu cred că ar trebui să rămânem împreună, dar tare aș vrea să știu cine l-a eliberat pe Timo din camera frigorifică. E important să putem avea încredere unii într-alții, iar gândul că cineva a făcut ceva ce trece sub tăcere față de ceilalți nu este foarte plăcut.

— Ce importanță mai are? replică Florian. Și așa voiam să-i dăm drumul.

Jenny se gândi că Florian ar fi făcut bine să se abțină când venea vorba despre trecut sub tăcere. Toată povestea asta cu urmăritoarea i se părea suspectă. Mai ales că ea chiar s-ar fi așteptat de la Florian să-i povestească așa ceva. Își propuse să mai discute cu el, între patru ochi, fiindcă altminteri povestea asta nu i-ar da pace. Dintr-o privire se asigură că Anna nu-și mișcase capul și că era exact în aceeași poziție. În orice caz, nu putea să-și dea seama dacă încă era absentă sau dacă era din nou conștientă.

— Nu e vorba despre faptul că voiam să-l eliberăm, spuse Nico. E vorba despre principiu – adică cel în cauză să ne-o spună. Deci, cine a fost?

Se uită la ceilalți, așteptând.

— Trebuie să fi fost unul dintre noi, fiindcă nu pot să-mi imaginez că l-a eliberat Matthias.

— Și ce părere ai de Annika? întrebă David.

Nico ridică din umeri.

— E soția lui.

— Poate că tocmai de aceea? Poate că s-au aliat ca să abată bănuiala de la ei. Mă tot gândesc la povestea cu găsirea cuțitului. Era destul de ciudată, nu-i așa?

— Ce mai contează?

Florian se ridică.

— Ar trebui să aducem din camere lucrurile de care avem nevoie și să ne aranjăm aici.

— Ai grijă să nu te întâlnești cu Matthias. Ceva din privirea lui îmi spunea că amenințarea lui era serioasă.

— Cred că nevasta lui e cea mai periculoasă, comentă Horst. Și e și mai abilă.

— Și să nu uităm că a stat deja la balamuc, zise David, ridicând un deget! Dacă ne gândim bine, aici s-a adunat o colecție de figuri de-a dreptul fermecătoare.

— Dacă tot am ajuns la tema sinceritate și încredere, zise Florian, părând că vrea să mai amâne drumul până în camera lui. Cum stau treburile cu tine? Chiar ești atât de imaculat cum vrei să pari?

David scoase un hohot de râs.

— Cine a spus că sunt imaculat?

— Cel puțin așa încerci să pari, ripostă Florian.

— Hai să formulăm așa: petele mele au toate de-a face cu tranzacții financiare, despre care nu e vorba aici.

— De unde știi? întrebă Ellen. În realitate, niciunul dintre noi nu știe despre ce e vorba, nu-i așa? În afară de făptaș, firește.

— Nu e vorba despre nimic, presupuse David. Înseamnă pur și simplu că într-unul dintre capetele care sunt purtate, pentru moment, prin hotelul ăsta, au ars o grămadă de siguranțe.

Jenny vedea lucrurile altfel, dar nu îndrăznea s-o spună cu glas tare, fiindcă dacă făptașul chiar se afla printre ei, nu trebuia s-o știe.

Opinia lui David i se părea prea simplă. Așa cum se prezentau lucrurile, făptașul își tot perfecționa metoda, fiindcă dorea ca victima să supraviețuiască. Asta nu suna a ceva făcut la întâmplare.

Ce-i dădea oricum de gândit era faptul că fuseseră afectați doi oameni din echipa ei. Exista acolo un motiv? Era ea următoarea? Sau Florian?

Florian…

— Nu voiai să-ți mai aduci niște lucruri de la tine din cameră? îl întrebă Jenny. Atunci vin și eu cu tine și fac o oprire și în camera mea. Prefer să nu fiu nevoită să mă duc sus singură.

Florian păru să stea pe gânduri și apoi să ajungă la concluzia că ar deveni suspect dacă ar refuza.

— Sigur, nicio problemă, vino cu mine!

Părăsiră împreună încăperea.

În timp ce traversau vestibulul, Jenny observă că încă mai ningea. Nu crezuse că o asemenea ninsoare extremă putea fi posibilă.

— Vin mai întâi cu tine, e bine așa? zise ea, când ajunseră la primul etaj.

— Da, OK.

Altfel suna încântarea.

Jenny îl urmă pe Florian în camera lui, dar se opri lângă ușă și îl privi dispărând în baie.

— De ce nu mi-ai povestit niciodată despre istoria asta?

— Pentru că nu are nimic de-a face cu slujba mea, se auzi înfundat din baie.

— Însă are de-a face cu încrederea. Credeam că putem avea încredere unul în celălalt.

Florian apăru în ușă.

— Ia spune, a izbucnit cumva aici *încrederomania*? Toți nu mai vorbesc decât despre încredere.

— Nu găsești că e ceva important?

— Ba da! zise el hotărât. Și de aceea mă aștept ca și tu să ai încredere în mine și să mă crezi când îți spun că atunci n-am avut nicio vină și că nebuna aceea a bătut câmpii și a mințit pur și simplu.

Se priveau în ochi.

— Da, te cred, spuse Jenny, fără să fie pe deplin convinsă. Am încredere în tine.

— Mulțumesc, spuse el, și se întoarse în baie.

În timp ce el scotocea pe acolo, Jenny se uită de jur-împrejur în cameră, care arăta ca o cameră de hotel frumoasă, dar tipică. Fotoliul din colț, pe care era o pereche de jeans, televizorul de pe perete, deasupra biroului mic pe care erau o sticlă cu apă, un ceas și o brățară, noptiera…

Deși Jenny încă se întreba ce ar putea fi obiectul acela negru de pe birou,

într-un colț al judecății ei îi era foarte limpede despre ce era vorba. Și cu toate astea, în ea totul se împotrivea să accepte.

Îl privea țintă, în timp ce se apropia încet, ca și cum ar fi fost hipnotizată. Nu se putea așa ceva. Și totuși dacă era într-adevăr ceea ce se temea ea că este, atunci *trebuia* să existe o altă explicație decât cea evidentă. Fiindcă dacă nu exista vreuna… Nu voia să-și ducă gândul mai departe.

Jenny ajunse la birou și își văzu mâna întinzându-se, apucând obiectul, ridicându-l și întorcându-l pe toate fețele. Nu, nu era nicio îndoială ce anume era. Absolut deloc. Oftă deznădăjduită.

Ce rezulta din descoperirea asta? Ce concluzii logice îngăduia obiectul acela?

— Ce faci aici? întrebă Florian apărut brusc în spatele ei. Ea tresări și când se întoarse văzu și el ce ținea ea în mână. Și felul în care i se schimbă expresia feței iscă în ea o asemenea frică, încât o copleși dorința să iasă din cameră și să alerge jos, la ceilalți.

Ridică mâna, parcă ar fi fost cu încetinitorul, și îi întinse obiectul lui Florian. Se ruga în gând să aibă o explicație plauzibilă, *nevinovată*, pentru toate astea, dar în același timp știa că nu poate să existe vreuna.

Îl privea țintă pe Florian, Florian privea țintă obiectul. Au stat așa un timp care li s-a părut o veșnicie.

— Ce-i asta? întrebă ea în cele din urmă și se miră ce spart îi suna glasul. Îți aparține?

Avea Florian cumva lacrimi în ochi? Să fi fost chiar adevărat că…

— E teaca de la cuțitul meu.

— Cuțitul tău? Aproape că șoptea. Unde e?

Nu răspunse.

— Cuțitul pe care l-a găsit Matthias în încăperea aceea e cumva cuțitul tău? Cel cu sânge uscat pe lamă?

Florian coborî capul.

— Da.

Fără să vrea, Jenny făcu un pas într-o parte și acum se afla atât de aproape de ușă, încât, în caz de nevoie, putea să fugă, înainte ca Florian să ajungă la ea. În același timp se întreba dacă lua în considerare, la modul serios, că Florian…

— N-am spus, pentru că nimeni nu m-ar fi crezut că mi-a fost furat.

— Când?

— Cum?

— Când ți-a fost… furat?

Se mai apropie puțin de ușă, până când atinse tocul cu cotul. Florian își dădu seama.

— Ți-e frică de mine? Serios?

— Când ți-a fost furat cuțitul?

— Nu știu. Am observat când a venit Matthias cu el. Întâi mi-am spus că trebuie să mă fi înșelat, apoi am constatat că într-adevăr dispăruse. Jenny, crezi că aș fi lăsat aici teaca, fără să-mi pese, dacă eu chiar l-aș fi… pe Thomas cu cuțitul ăsta? Te rog, spune-mi că nu crezi așa ceva!

Glasul îi suna implorator.

— Nu știu ce să mai cred, recunoscu Jenny și ăsta era adevărul. Și chiar nu te înțeleg. Tocmai ca să împiedici să se creadă că tu ești făptașul ar fi trebuit să recunoști imediat că e cuțitul tău.

— Și apoi? Ce s-ar fi întâmplat? Timo a fost încuiat numai pentru că a fost în încăperea aceea. Ce crezi că ar fi făcut cu mine dacă ar fi aflat că e cuțitul meu?

— Florian, tu ai votat și ai ajutat ca Timo să fie închis. Cum ai putut să faci așa ceva, deși știai…?

— Deși știam că ce? o întrerupse el agitat. Că e nevinovat? De unde să știu așa ceva? De unde știi tu că nu el mi-a furat cuțitul?

— Îți închipui că s-ar fi lăsat încuiat fără să aibă grijă să afle și ceilalți treaba asta?

Florian coborî capul.

— Ce intenționezi acum?

N-avea motive să se gândească prea mult.

— Le voi spune celorlalți.

— Nu poți să faci așa ceva. Jenny, ai auzit în ce fel au reacționat la povestea aceea veche. Ce crezi că vor face dacă acum le spui asta?

— Și de ce au reacționat așa? Pentru că tu și atunci ai trecut sub tăcere fapte importante. Ce să cred? Ce-ai crede tu în locul meu?

— Eu aș avea încredere în colegul meu cu care colaborez strâns de un an și jumătate.

— La fel cum ai avut și tu în mine, ascunzându-mi toată povestea asta?

— A fost cu totul altceva. Jenny, te rog, n-am nimic de-a face cu asta.

Doar nu le-aș face niciodată așa ceva lui Thomas sau Annei. Nu le spune, OK?

Rezistă un timp privirii lui imploratoare, apoi se întoarse și spuse în timp ce ieșea:

— Îmi pare rău!

27.

Se trezește, își dă seama că percepe ceva în mod conștient. Întunericul rămâne, tăcerea apăsătoare rămâne. Rămâne izolată.

Înregistrează uluitor de repede în ce situație se află. Totodată a revenit nevoia de a țipa, dar știe că pedeapsa pe care o va primi pentru așa ceva o smulge înapoi în adâncuri.

Nu, fără încercări de a mai țipa. Să cugete. Trebuie să cugete. La felul în care se poate face percepută, înțeleasă. Probabil că monstrul e împreună cu ea și cu ceilalți în aceeași încăpere. Măcar presupune că acum, după ce au găsit-o, nimeni nu va mai avea chef să rămână singur. Dar asta înseamnă că ea e în continuare în primejdie, la fel și ceilalți. Ea e singura care știe cine i-a făcut asta. A auzit glasul și între timp e sigură că nu s-a înșelat. Chiar dacă e de neconceput.

Acum trebuie să găsească o cale să le comunice celorlalți cine e monstrul.

Își trece în revistă, în gând, posibilitățile pe care le are la îndemână.

„Neposibilitățile tale", o corectează amuzat glasul cel nou din ea și are dreptate.

Anna nu poate nici să vorbească, nici să facă semne cu mâna, nici să clipească din ochi. Singurul lucru de care e în stare e să miște capul. Cum poate să comunice prin schimbarea poziției capului? Fără să le poată explica celorlalți ce intenții are? Și fără să vadă sau să audă dacă ceilalți au înțeles ce încearcă ea. Dacă mai e cumva cineva în cameră, în afară de ea, și îi observă eforturile.

„Ce eforturi?" nu-i dă pace glasul cel nou. „Ce anume vrei să faci cu capul tău? Să zvâcnească? Și apoi?"

Da, și apoi? Apoi nimic. N-are nicio șansă. Și durerile astea infernale. Astea nu mai încetează? Poate că într-adevăr ar fi cel mai bine să moară pur și simplu, ca Thomas.

„Nu, fir-ar să fie", zice glasul familiar. „Trebuie să existe o cale, mereu există o cale". Simte că glasul are dreptate, așa că, continuă să cugete.

În mod obișnuit ar închide ochii când face asta. Dar acum nu mai este posibil.

28.

În afară de Nico și Horst, în salonul cu șemineu erau toți cei care fuseseră și înainte.

Sandra, care îngenunchea lângă Anna și îșsi pusese mâna pe obrazul ei, ridică privirea și o întrebă pe Jenny:

— Nu voiai să aduci ceva din camera ta?

— Da, răspunse Jenny scurt. De fapt. Trebuie să vă spun ceva.

Se întoarse, dar Florian nu se vedea. Nu o urmase când părăsise camera lui. Poate că dispăruse și el ca și Timo. Și din același motiv: fiindcă era nevoit să se teamă să nu fie încuiat undeva de către ceilalți. Sau chiar de lucruri și mai rele.

Era vina ei?

Nu, n-avea voie să gândească așa. Trebuia să le spună celorlalți. Dacă Florian avea într-adevăr de-a face cu mutilările acelea îngrozitoare făcute lui Thomas și Annei – ceea ce pur și simplu nu putea să creadă – și ea le ascundea asta celorlalți, ar fi fost măcar complice, dacă avea să se mai întâmple ceva.

— Am…

Horst intră în cameră, pe umăr avea o geantă maro. Jenny îl așteptă să se așeze, înainte să reînceapă.

— Tocmai am făcut în camera lui Florian o descoperire despre care trebuie să vă povestesc.

Înghiți în sec, simțind o usturime bruscă în gât.

— În orice caz aș vrea să știți ceva de la bun început: sunt convinsă, ca și înainte, că nu are nimic de-a face cu povestea asta.

— Hai, nu ne mai ține sub tensiune, zise David.

— Pe noptiera lui Florian era o teacă de cuțit. O treacă de cuțit *goală.* Este de la cuțitul lui, care i-a fost furat.

— Dă-mi voie să ghicesc: e cuțitul pe care l-a găsit dragul nostru Matthias, nu-i așa?

Jenny îl privi pe David cu seriozitate.

— Da, acela e.

— Cum? gemu Ellen. Florian? Dar… de ce nu ne-a spus?

— Fiindcă i-a fost teamă că va fi luat drept făptaș. Nici nu i se poate lua în nume de rău, dacă te gândești ce au făcut unii dintre noi cu Timo.

— Aici faci o mică eroare de judecată, dragă Jenny, spuse David pe un ton lejer. Când a apărut cuțitul și el și-a dat seama că era al lui, dar n-a spus nimic, încă nu-i făcuse nimeni nimic lui Timo. Timo a fost închis abia când ai povestit tu că l-ai văzut. Deci nu ăsta poate să fi fost motivul tăcerii lui Florian.

Johannes scutură din cap.

— Lucrurile încep s-o ia razna cu totul. Asta înseamnă că Florian…

— Asta înseamnă, îl întrerupse Jenny, că acel cuțit mânjit cu sânge, pe care l-a găsit Matthias îi aparține lui Florian și că i-a fost furat. Nu înseamnă nimic altceva.

— Dar cine i l-a furat?

— Bănuiesc că nebunul care a tăiat cu el limba lui Thomas, răspunse Sandra în locul lui Jenny și se ridică. Și ăsta poate să fi fost oricare dintre noi, la urma urmei.

David privi demonstrativ spre ușă.

— Și unde-i Florian acum?

Jenny ridică din umeri.

— Nu știu. A rămas în camera lui, când am venit la voi. Se temea… știți voi.

— Atunci îmi pun pielea la bătaie și pariez pe ea că între timp a dispărut undeva, în cel mai ascuns ungher din clădirea asta.

— Din păcate, ai pierdut.

Toți se întoarseră spre ușă unde se afla Florian, cu un aer vinovat.

— Îmi pare rău că v-am ascuns asta, dar poate că reușiți să mă înțelegeți puțin

Văzând că nimeni nu-i răspunde, intră în cameră și se opri lângă un fotoliu gol.

— Cuțitul era pe noptiera mea de când am sosit. Nu știu când a fost furat, fiindcă nu m-am mai gândit la el.

— Dar cum a putut să intre cineva în camera ta și să și-l însușească? întrebă Johannes.

— N-am idee! Poate că am lăsat ușa deschisă.

— Destul de neverosimil, spuse Horst. Ușile se închid automat, când le dai drumul, și nu pot fi deschise decât cu cheia.

— Ce-i cu aparatele de citit carduri care sunt montate la uși?

— Nu funcționează încă. Vor fi activate abia când sunt înlocuite toate ușile și toate broaștele și sunt instalate toate computerele.

Johannes ridică mâinile.

— Asta înseamnă că hoțul trebuie să fi avut o cheie.

Toate privirile se îndreptară spre Horst, care scutură din cap.

— Nu începeți iarăși cu mine și cu Timo. Bineînțeles că avem o dublură cu care am fi putut intra în camera lui Florian, dar la fel de bine poate să fi luat cineva cheia lui Florian.

— Există și a treia posibilitate.

David îl privi pătrunzător pe Florian.

— Și anume, cuțitul să nu fi fost furat.

— Bineînțeles că a fost furat, îl contrazise Florian apăsat. Gândește-te, la naiba! De ce să fac ceva atât de îngrozitor cu cuțitul *meu* și apoi să-l las în așa fel, încât să *fie nevoie* să fie găsit de la prima căutare. E o nerozie.

— Problema e că unul care le face așa ceva unor oameni gândește, folosindu-se de niște criterii diferite de ale noastre și că niște lucruri care nouă ni se par lipsite de logică, au pentru el propria lor logică, ripostă David și făcu o pauză, ca și cum ar fi dorit să-i dea lui Florian posibilitatea să răspundă ceva. Individul ăsta e un dement așa că va și gândi ca un dement, continuă el, văzând că Florian nu reacționează.

— Văd lucrurile oarecum diferit, interveni Sandra. Oricine ar fi, el este foarte probabil unul dintre cei cu care suntem aici de la sosirea noastră. Deci e unul dintre noi. Și până acum s-a priceput extraordinar de bine să se comporte în așa fel, încât să nu se dea de gol. Nu înseamnă asta că sigur e foarte inteligent și în măsură să gândească și să acționeze logic?

Evident că la asta n-avea nimeni vreun răspuns.

Jenny se duse la Anna și se aplecă spre ea. Capul i se mișcă scurt când Jenny își puse mâna pe fruntea ei, care continua să fie rece.

Se gândi cât timp trecuse de când îi dăduse Annei picăturile împotriva durerii și luă sticluța. Nici nu voia să-și închipuie cât suferea Anna din cauza rănilor.

— Ce aveți de gând acum? întrebă Florian abătut. Cu mine, vreau să spun.

— Ce să avem de gând cu tine? întrebă Nico, intrând în cameră în acel moment.

Nimeni nu dădea semne că voia să-i explice așa că Jenny se ridică – după ce aruncase o privire la fața Annei – și îi relată descoperirea făcută de ea și ce se discutase până atunci.

Când încheie, Nico se întristă și un timp îl privi gânditor pe Florian.

— După părerea mea, n-avem de ales, trebuie să rămânem împreună și să fim atenți unii la alții. Doar făptașul știe ce s-a întâmplat cu adevărat. Găsesc că deja ajunge că suntem împărțiți în trei tabere.

— Sunt de aceeași părere, confirmă Johannes.

Și David încuviință din cap.

— Nu mă simt foarte confortabil în situația asta, dar nici nu văd altă posibilitate. E suficient că trebuie să fim atenți să nu fim atacați de Timo sau de șeriful satului, Matthias, și ultrasportiva lui nevastă, nu e nevoie să mai pierdem din puteri și din cauza altor neînțelegeri.

— Timo nu ne va ataca, spuse Horst. În rest însă, sunt de părerea voastră.

— Tot ți se pare că ești tare deștept, fanfaronule, nu-i așa?

Matthias apăruse pe neașteptate în ușa încăperii, ținând în mâna dreaptă un cuțit mare, de tranșat, și în stânga, o bardă de măcelar. Ar fi fost amuzant, dacă n-ar fi avut o expresie ciudată în ochi.

— Ia uite, te încumeți în bârlogul răului? zise David batjocoritor.

— După cum vezi, sunt echipat pentru orice eventualitate, nemernicule. Am stat afară și am auzit ce i-a povestit Jenny lui Nico și suntem nevoiți să constatăm, încă o dată, ce proști sunteți. Acum știm că peste ce am dat noi era cuțitul lui Florian. Mânjit cu sânge. Și încă mai stați pe gânduri? Nu pot să cred. De câte dovezi mai aveți nevoie?

— O clipă, făcu Nico. Nu erai tu de neclintit în convingerea că Timo e făptașul? Și acum?

— Dovada cu cuțitul e mai mult decât clară, spuse Matthias, evitând să răspundă.

David clătină din cap, ca și cum ar fi fost consternat.

— O sută cincizeci de milioane de spermatozoizi și tocmai *tu* ai câștigat?

— În locul vostru, eu m-aș ține departe de individul ăsta.

Matthias îl ignora pe David și, roșu la față, îl privea țintă pe Florian.

— Atunci, fă-o! David arăta în direcția vestibulului. Fugi, Forrest Gump, fugi!

Matthias izbucni și în privirea lui ardea cu vâlvătaie o ură curată.

— Aproape că-mi doresc ca *tu* să fii dementul și să te apropii prea mult de mine.

Fața lui David se întunecă atât de repede, ca și cum cineva ar fi apăsat pe un buton.

— Gândește-te bine ce-ți dorești, micule Matthias. Dorințele se împlinesc uneori.

Tăcerea care se lăsă pentru un moment, când privirile celor doi se întâlniră, era aproape palpabilă. Apoi Matthias se întoarse cu un gest teatral și în clipa următoare dispăru.

— A fost foarte provocator, comentă Jenny. Cred că ar trebui să ne stăpânim. Tocmai fiindcă situația este de-a dreptul extremă și cad și ultimele tabu-uri. Însă dacă cedăm, nu facem decât să înrăutățim lucrurile.

Iarăși o făcuse. Încă o dată le explicase celorlalți, cu un aer profesoral, cum trebuiau să se comporte.

— *Sorry*, dar felul în care se poartă omul ăsta nu mai merge, pur și simplu. Dacă n-aș reacționa și n-aș mai da drumul presiunii, probabil că i-aș sări la beregată.

— Ai fi în stare? întrebă Ellen. Ai înclinații spre fapte de violență?

— Nu-ți fie teamă, ție ți-aș da cel mult o palmă peste fund, replică David.

— O Doamne! făcu Sandra și-și dădu ochii peste cap. Nu scapi niciun prilej să faci o glumă proastă, nu-i așa? Iar asta n-a fost doar proastă, a fost sexistă și idioată de-a binelea.

David încuviință.

— Da, ai perfectă dreptate și îmi și cer scuze pentru ea. Dar cu condiția ca toți să promită să nu mai facă glume stupide.

Și, privindu-l pe Horst, adăugă:

— Iar acela dintre noi care îl întâlnește primul pe Timo să-i divulge că Matthias și nevasta lui sunt acum singuri în camera lor.

— Trebuie să vă întreb ceva, zise Johannes, atrăgând cu abilitate atenția asupra lui. M-am tot gândit, de exemplu, la faptul că cineva a observat corect că trebuie să fi fost destul de dificil pentru o singură persoană să miște trupul greu, inert, al lui Thomas de la A la B. Sunt de aceeași părere. Apoi mi-am pus în fața ochilor, iarăși și iar, situația când Matthias a găsit cuțitul… și e adevărat. Eu am văzut cuțitul abia când mi l-a întins. Nu pot să confirm că înainte se afla pe masă. Apoi purtarea asta ciudată a lui

Matthias și a Annikăi. S-au despărțit de noi, fiindcă n-au încredere, chipurile, dar sinceri să fim… Sunt oare singurul care ia serios în considerare posibilitatea ca ei doi să fi făcut împreună grozăviile astea?

29.

Jenny avusese deja gândurile astea, dar le alungase din nou, așa cum alunga orice gând în care suspecta pe cineva. La fel și în cazul lui Florian.

Teama să nu învinovățească pe cineva, pe nedrept, de o faptă atât de neînchipuit de cumplită era mult prea mare ca să poată rosti cu glas tare o suspiciune.

— Găsesc că Matthias e un mare idiot căruia aș fi încântat să-i trag cândva una peste bot, spuse David. Pe lângă toate, mai e și marioneta nevesti-sii, dar… n-am ce face, nu-l cred în stare de treburi dintr-astea. N-are el sânge în vene pentru așa ceva.

— Cred că purtarea lui se explică prin faptul că situația asta îl depășește cu totul și că nevasta îi suflă din spate ce să facă, la fiecare pas, zise Jenny.

Nico izbucni în râs.

— Tu ce părere ai? întrebă Sandra și Nico clătină din cap.

— Eu merg prin excludere și constat că nu pot să-mi închipui în cazul nimănui din grup – și chiar e vorba de toți – că ar fi în stare de ce li s-a făcut lui Thomas și Annei, însă, fiind conștient că *trebuie* să fi fost unul dintre noi, fără doar și poate, cred că mai curând Matthias e în stare de așa ceva. Singur sau cu Annika.

— Posibilitatea ca unul sau mai mulți străini să se ascundă pe undeva pe-aici e, așadar, scoasă din joc?

Ellen adresa întrebarea tuturor.

— Posibil este, răspunse Nico. Însă dacă ar fi așa, străinii ăștia ar trebui să se descurce bine în hotel, la cât de invizibili sunt.

Tăcură cu toții, uitându-se gânditori în gol. Jenny își plimbă privirea prin încăpere.

Nico, așezat pe brațul unui fotoliu, se uita în șemineu, unde lemnele arseseră aproape de tot, și își pierduse din degajarea lui obișnuită. Dar Jenny ar fi pus mâna în foc pentru el. Niciun om n-ar putea să se prefacă într-atât, de asta era sigură.

Horst sprijinise un cot pe spătarul fotoliului său și își frământa buza de jos cu degetele, în timp ce privirea îi era îndreptată spre perete.

Florian se așezase pe marginea canapelei, ca și cum n-ar mai fi făcut

parte din grup și părea pe punctul să izbucnească în plâns dintr-o clipă într-alta. În zilele care trecuseră, fusese nevoită să constate că nu-l cunoștea nici pe departe, așa cum crezuse. Se întrebă dacă mai avea și alte secrete pe care le purta cu el.

Ellen își îngropase fața în palme. Din când în când îi tresăreau umerii, ca și cum ar fi plâns. Cu totul altfel își imaginase ea prima activitate la noul loc de muncă. Uneori Jenny se mira de naivitatea lui Ellen. S-ar fi așteptat la altceva de la o tânără cu excelenta ei pregătire.

Gândurile îi fură tulburate de Sandra, care se ridică și se duse lângă Anna. Se lăsă în genunchi lângă saltea și își puse mâna pe fruntea Annei, dar și-o retrase apoi repede și-i verifică pulsul pe gât, cu două degete.

Inima lui Jenny începu să bată mai repede.

— Ce-i? E bine?

Timp de câteva secunde, Sandra privi nemișcată podeaua, apoi încuviință din cap.

— În măsura în care se poate vorbi de bine în situația ei, da. Are pulsul regulat.

Liniștită întrucâtva, Jenny dădu din cap și o urmări pe Sandra ridicându-se iarăși; nu se întoarse la fotoliul ei, ci se așeză lângă Johannes, care își căutase loc în celălalt capăt al canapelei, cât mai departe posibil de Florian.

— E totul în ordine? întrebă Sandra.

Însă Johannes răspunse atât de încet, încât Jenny nu reuși să înțeleagă ce spunea, mai ales că el se aplecase spre Sandra.

Jenny încercă să le descifreze chipurile, în timp ce conversau, dar nu reuși.

— Mă duc să văd cum arată vremea.

Nico o smulse pe Jenny din gânduri.

— Ninge, ce altceva să fie? zise Ellen cu glas plângăreț, îți vine să crezi că n-o să se mai oprească niciodată.

— Vreau să arunc o privire de la o fereastră de la primul etaj, să văd cum arată cerul. Poate că se zărește deja un sfârșit.

— Vrei să te duci singur acolo sus? întrebă Ellen pe un ton de parcă s-ar fi îndoit serios de judecata lui Nico.

— Nu uita de căpetenia Măcelarul-cu-satâr, care e gata de atac acolo sus, îl preveni și David.

Nico dădu din mână.

— Mă descurc eu. Cred că lui Matthias îi e doar frică. N-am să mă apropii de el.

Abia părăsise încăperea, că și Horst se ridică din fotoliu.

— Degeaba, ar trebui să verific încălzirea. E o problemă la un vas de expansiune și trebuie să am grijă să nu ne sară toată instalația în cap.

— Credeam că vrem să rămânem împreună, se plânse Ellen cu glas pierit. Dacă vreunul dintre voi nu se întoarce? Să pornim iarăși o acțiune de căutare? Fără mine. Nu mai particip la așa ceva. N-am chef să dau peste nebunul ăsta.

Horst ridică din nou din umeri.

— Eu trebuie să controlez instalația, indiferent că-mi place sau nu. Dar Matthias stă în camera lui, iar de Timo nu-mi este frică. Nimănui nu trebuie să-i fie frică de el. El doar fuge de oamenii care l-au încuiat pe nedrept.

Spunând asta o privi insistent pe Ellen, care își coborî ochii, rușinată.

— Te deranjează dacă vin cu tine? întrebă Florian, ridicându-se de la locul lui. Trebuie să ies puțin de aici.

Horst șovăi, dar apoi încuviință din cap.

— Să nu mă înțelegi greșit, dar atunci aș vrea să mai vină cineva cu noi.

— Deci tu chiar crezi că eu am fost?

— Cred că poate să fi fost oricine. Și dacă n-ai fost tu, n-ai cum să știi dacă nu cumva eu sunt dementul. Așa că e mai sigur pentru amândoi, dacă mai vine și o a treia persoană.

— Vă însoțesc eu, spuse Jenny, sperând că poate se ivește posibilitatea să vorbească cu Florian, în timp ce Horst se ocupa de încălzire.

Era clar că ideea nu-l încânta pe Florian, dar nu comentă nimic când Horst răspunse:

— Bine, să mergem.

— Încă o întrebare, așa, în treacăt, zise David când ei se pregăteau să iasă din cameră. Cum stă treaba cu mâncarea?

Ellen scutură din cap.

— Cum poți să te gândești la mâncare în situația asta?

— Din când în când trebuie să ne mai și hrănim cu ceva. Și poate că și ție îți va prinde bine să-ți mai abați gândurile. Până acum ai gătit împreună cu Nico. Ce părere ai avea să pregătim ceva împreună. Măcar câteva sendvișuri.

— N-am nicio părere. Mi se face rău numai când mă gândesc la

mâncare.

David privi spre Sandra și Johannes care continuau să fie cufundați în discuție. Sandra pusese o mână pe brațul lui Johannes și părea relaxată.

— Sandra? Johannes?

Amândoi îl priviră întrebători.

— Ce aveți de zis legat de mâncare?

— Nu cred că aș fi în stare să înghit ceva, răspunse Sandra, iar Johannes scutură și el din cap.

— În momentul ăsta, nu.

Nico se întoarse în cameră și se opri lângă intrare.

— N-am văzut mare lucru, dar cerul s-ar putea să se limpezească. În plus, în camera de sus a început să se cam strice treaba. Aveau glasurile atât de ridicate că puteam s-o aud pe Annika până în hol.

— Și despre ce era vorba? se interesă David.

— Asta nu mai știu, pur și simplu făceau gălăgie.

— Hai, nu mergem? făcu Horst, întors spre Jenny și Florian.

Ei încuviințară și părăsiră camera împreună. Jenny era în spatele administratorului și în fața lui Florian și constată că nu se simțea confortabil, știindu-și colegul în spate.

Ajunseră la scară și coborâră fără să scoată o vorbă, merseră de-a lungul culoarului cu țevi de încălzire și ajunseră la o ușă de după care se auzea un vâjâit înfundat, care deveni vuiet când deschise Horst ușa. Se întoarse spre ei.

— Am nevoie de cam cinci minute. Poate că e mai bine să așteptați aici? E cam zgomot înăuntru.

— Da, așa vom face răspunse Jenny repede.

Ăsta era prilejul să mai vorbească odată cu Florian.

Când ușa se închise în urma lui Horst, ea nu mai stătu mult pe gânduri.

— Te cred că ți-a fost furat cuțitul.

Îl privi pe Florian ferm în ochi.

— Și sper că înțelegi totuși că am fost nevoită să le spun și celorlalți.

— Nu, asta nu înțeleg, răspunse el cu răceală. Dacă într-adevăr m-ai crede, ai fi tăcut. Pentru ceilalți nu conta dacă știau sau nu, nu era nicio deosebire. A fost absolut inutil să mă aduci în situația asta.

Jenny scutură vehement din cap.

— Nu-i adevărat, Florian. Nu eu te-am adus în situația asta, ci tu însuți

ai făcut-o. În plus, ceilalți trebuiau să știe, fie și pentru faptul că toți trebuie să chibzuiască cine ți-a furat cuțitul, când și cum. Poate că asta ne conduce la adevăratul făptaș.

— Nu, la naiba! Cred că le-ai spus celorlalți pentru că pentru tine era un binevenit prilej să le arăți, încă o dată, tuturor, că ești șefa super-corectă, care nu le îngăduie colegilor nici cea mai măruntă încălcare a datoriei.

Jenny era atât de surprinsă, încât fu nevoită să-și caute cuvintele.

— Așa mă vezi?

Florian izbucni într-un râs șuierat.

— Hai, nu te mai preface. Toți din firmă știu că ai avansat, aducându-i lui Fuchs la cunoștință orice greșeală. Chiar crezi că n-a observat nimeni?

— Dar eu… bâigui Jenny uluită și se enervă, simțind cum i se preling lacrimile pe obraz. Mereu am crezut că noi ne împăcăm bine. Până și glasul îi suna plângăreț. M-am înșelat chiar așa de tare? Thomas și Anna sunt de aceeași părere?

Florian dădu să zică ceva, dar, văzându-i obrajii umezi, tăcu și coborî privirea. Jenny nu insistă, ci îi lăsă timp de gândire, era evident că avea nevoie de așa ceva.

— Aș putea să spun că da, fiindcă ei nu mai au cum să zică ceva în privința asta, dar… ar fi o minciună. Nu, ei te plac, amândoi. *Te-au* plăcut. Iar eu… ah, la naiba, îmi pare rău! Și eu știu că ai muncit din greu ca să ajungi acolo unde ești. Eram doar foarte supărat că ai… povestea asta cu cuțitul…

O privi din nou.

— Îmi pare rău!

În clipa aceea se deschise ușa și Horst apăru din centrală.

— Gata, zise el, ștergându-și mâinile cu o cârpă cenușie. Acum iar e liniște pentru o vreme.

Avea să se înșele.

30.

Înainte nu se gândise niciodată cât de mult depinde sentimentul trecerii timpului de percepțiile senzoriale. Pentru ce s-o fi făcut? Când poți să vezi și să auzi, nu ai niciun motiv să te gândești la asemenea lucruri.

Acum zace aici și nu știe dacă e lumină sau întuneric, prânz, seară sau noapte. Nu că ar mai avea vreo importanță pentru ea, dar în afară de gânduri nu i-a mai rămas nimic. Și, înainte să admită că judecata i se frânge, lovindu-se întruna de întrebarea despre cum va arăta viața ei în viitor, preferă să se gândească la timp. Sau la dureri.

Ori au devenit ceva mai suportabile, ori intervine obișnuința – la fel cum, după o vreme, nu mai percepi nici cea mai cruntă duhoare, fiindcă nasul s-a obișnuit cu el. Oricum, cu săgețile astea arzătoare care îi tot trec prin cap nu s-a obișnuit. Între timp, au devenit mai curând niște cunoștințe răuvoitoare care vin regulat în vizită și pe care le suportă, fiindcă trebuie să le suporte. Doar din când în când este smulsă de ele în beznă.

Și uite că iarăși apare ea, întrebarea întrebărilor, la care i s-a redus existența, până la urmă: „Asta e de-acum viața ei viitoare?”. Să zacă, fără să știe unde se află, dacă e cineva lângă ea, fără să se facă percepută de ceilalți? Încătușată într-un trup mutilat, inutil?

Dar și mai rău decât orice altceva e certitudinea că nu poate să se împotrivească nici într-un fel. Că nu e în stare nici măcar să pună capăt acestei stări nedemne de vegetare.

„Ai putea să încerci să-ți înghiți limba”, vorbește glasul cel nou, care se face auzit după mai mult timp și, cu toate că e doar un glas gândit, ea poate să-i audă prefăcătoria.

„Probabil că nici nu e chiar atât de greu pe cât s-ar crede. Și este eficient. Când limba îți stă înfiptă în gât, nu mai poți s-o apuci și s-o tragi afară, nici măcar cu degetele. Așadar, tot există ceva bun și în a fi o surdo-mută, paralizată și oarbă.

Sau pur și simplu te bucuri că acum ai liniște, te simți bine aici înăuntru și îi lași pe alții să aibă grijă de tine, pe din afară. Unii te-ar invidia”.

Să fie ăsta într-adevăr glasul nebuniei, care acum se furișează în gândurile ei? Pe de altă parte… nu are el dreptate?

Nu. Trebuie să se despartă. De glasul ăsta și de gândurile astea.

Comunicare! Asta este cuvântul magic. De-acum va chibzui atât de intens la felul în care ar putea să transmită ceva celorlalți, încât nu va mai auzi glasul ăsta. Exact.

Dar ce poate să facă numai cu capul?

O schemă! Are nevoie de o schemă pe care ceilalți ar recunoaște-o, dacă ar repeta-o suficient de des. De emoție, își mișcă puțin capul, ceea ce declanșează o explozie în sistemul ei nervos.

Nu are voie să cedeze în fața acestor dureri. Să le ignore, să le ignore pur și simplu. Unde ajunsese?

Doamne, ce tare doare!

Schemă, exact. Are nevoie de o schemă pe care ceilalți s-o recunoască. A văzut cândva un film, acolo au folosit codul Morse. Ar putea să încerce să dea semnale Morse cu capul.

„Ai putea, dacă ai ști alfabetul Morse, dar nici tu și nici ceilalți nu-l știu”.

Așa este, din păcate.

Un nou val de dureri se rostogolește, fierbinte ca lava. Trebuie să-și abată gândurile, își amintește de vremea aceea, de filmul cu codul Morse – oare cum se chema? La Jenny, la Florian.

Se gândește la slujba ei. Și, foarte ciudat, tot glasul cel nou e cel care îi dă indicii decisive despre cum ar putea să funcționeze treaba.

31.

Când Jenny, Florian și Horst s-au întors în salonul cu șemineu, ceilalți aveau pahare în mâini. În stânga, lângă primul fotoliu, se afla masa cu băuturi, adusă din sufragerie.

Toți îi priviră pe cei trei cu multă speranță în priviri, ca și cum ar fi *trebuit* să fi avut parte de ceva ieșit din comun.

— Totul în ordine? o întrebă Nico pe Jenny și – intenționat sau nu – aruncă o privire spre Florian.

— Da, e bine tot și căldura continuă să funcționeze. Nico ridică paharul plin cam cât două degete cu un lichid limpede. Putea fi și apă, dar era mai probabil să fi fost votcă.

— Am adus aici masa cu băuturi din sufragerie și ne-am îngăduit să bem ceva. Luați-vă și voi.

— Da, serviți-vă, spuse și David. Tocmai voiam să ciocnim pentru faptul că trăim încă și că suntem în stare să ținem un pahar în mână. Vă așteptăm!

Jenny nu era un mare fan al alcoolului, dar în situația asta chiar îi făcea bine. Se duse la masă și, dintr-o privire, constată că Johannes se hotărâse iarăși pentru whisky. Spera că nu va depăși limitele, ca ultima oară.

Lângă el ședea acum Ellen, care avea în mână un pahar cu șampanie. Jenny își turnă și ea o jumătate de pahar, din sticla începută. Era caldă, totuși o prefera tăriei.

Florian își luă votcă, Horst renunță la băutură.

— Atunci…

David ridică paharul în care părea să fie tot votcă și îl duse la gură.

Toți făcură la fel, în afară de Horst, și, în timp ce constata că șampania la temperatura camerei chiar nu e o plăcere, Jenny se gândi la cât de bizară era situația. Se aflau într-un hotel aproape gol, având un mort înghețat bocnă în fața ușii și o femeie mutilată într-un fel îngrozitor, alături, pe o saltea, și ciocneau pahare, ca și cum ar fi fost într-o excursie cu cei de la firmă… ceea ce și era adevărat pentru Thomas, Florian, Anna și ea.

Înainte să se poată ocupa în continuare de gândul ăsta, Ellen și Sandra

scoaseră un țipăt la care Jenny tresări atât de tare, încât vărsă șampania. Întoarse iute capul și îl văzu pe Johannes aplecându-se în față și apoi căzând la podea. Trupul i se răsuci puțin într-o parte, astfel încât o parte a feței era întoarsă spre Jenny. Era vineție și avea ochii deschiși într-un fel grotesc. Toate astea, cu excepția țipătului și a zgomotului pe care îl făcuse trupul lui Johannes când lovise podeaua, se petrecuseră într-o liniște fantomatică.

Jenny sări în picioare și din câțiva pași ajunse la Johannes, chiar înainte să ajungă și Nico la el. Ultimul ei curs de prim-ajutor avusese loc cu o veșnicie în urmă, dar nu avea importanță. Fără să stea prea mult pe gânduri, îi căută pulsul la încheietura mâinii și… nu simți nimic, încercă la gât, dar nici aici nu se simțeau bătăile.

— Nimic, făcu ea și, cu ajutorul lui Nico, îl întoarse pe Johannes cu fața în sus. Poate este un infarct. Preia tu masajul, eu încerc să-i fac respirație, comandă Jenny, fără să fie sigură că asta era măsura corectă în cazul unui infarct.

Îl apucă de cap, i-l dădu pe spate și tocmai voia să-și lipească buzele de nasul lui Johannes, când se simți apucată de umeri și trasă brusc înapoi.

— Nu! strigă cineva.

Când se întoarse derutată, văzu fața lui David, care se aplecase în spatele ei și o ținea de umăr.

— Ce-nseamnă asta? se răsti ea, dând să se elibereze din strânsoare, însă el o ținea ca într-un clește.

— Uită-te la el.

David arăta spre fața lui Johannes care se făcuse și mai închisă la culoare și părea umflată într-un fel ciudat.

— Ăsta nu e infarct, ci otravă, aș putea să pariez. Evident una foarte puternică și cu efecte foarte rapide. Nici într-un caz să nu te apropii prea mult de el.

— Dar… începu Jenny, care încă nu pricepuse bine ce se întâmplase.

— La naiba, izbucni Florian, în timp ce Ellen bâiguia ceva neinteligibil, plângând cu hohote.

— Dar… cum e posibil așa ceva?

Vocea Sandrei era subțire și spartă.

— Tocmai era…

— După cum am spus, pariez că este o otravă cu efecte rapide. David

arătă spre paharul care zăcea lângă Johannes, într-o pată de umezeală, închisă la culoare. Probabil în whisky.

— Nebunia e tot mai mare, zise Horst îngrozit. Și acum? Trebuie să facem ceva. Doar nu puteți să-l abandonați, pur și simplu.

Jenny încă era șocată, gândindu-se la ce s-ar fi întâmplat dacă David n-ar fi oprit-o să încerce să-i facă respirație artificială.

— Nu, nu, nu! Nu accept așa ceva.

Nico căută cu mișcări grăbite pulsul lui Johannes, își puse apoi o palmă pe pieptul lui și pe a doua deasupra. Se ridică și începu să-i facă lui Johannes un masaj cardiac. Numără cu glas tare. „Unu, doi, trei, patru…” Urmă o pauză de trei, patru secunde. „Unu, doi, trei, patru… unu, doi, trei, patru…”

Ceilalți îl priveau în tăcere cum prelucra pieptul lui Johannes. O dată și încă o dată. Între timp, Nico începuse să gâfâie din cauza efortului. „Unu, doi, trei, patru…”

În cele din urmă Jenny puse din nou două degete pe gâtul lui Johannes, se concentră un timp și apoi îl privi pe Nico, clătinând din cap.

— N-are niciun rost. E mort.

Cu o mișcare lentă, ghidul își luă mâinile de pe pieptul mortului și se lăsă înapoi.

— Nu se poate așa ceva, gemu Ellen. De ce Johannes?

— Și de ce Thomas? Și de ce Anna? izbucni Florian și își duse o mână la frunte. Nu pricepi că acestui bolnav psihic îi este indiferent cine e următoarea lui victimă? E nebun cu totul.

Făcu un pas înapoi și îi privi pe toți pe rând.

— Nu folosește la absolut nimic să stăm aici împreună, dementul tocmai ne-a arătat asta. Orice am face sau n-am face, el tot va găsi mereu o cale să ne omoare, nu înțelegeți?

Glasul lui căpătase un sunet aproape isteric.

— Asta-i adevărat, confirmă David, pe un ton neobișnuit de reținut și încet.

Și pe fața lui se vedea groaza.

— Noi… acum nimic nu putem…

Glasul Sandrei se frânse și ea își ascunse fața în palme.

— Dar cine poate să fi pus otrava în whisky? întrebă Ellen și își privi colegul mort.

— Oricine, răspunse David. Sticlele au stat tot timpul deschise în sufragerie.

Ellen scutură din cap.

— Dar… am fost aproape tot timpul împreună. Doar Timo, Matthias și Annika nu sunt cu noi. Unul dintre ei trebuie s-o fi făcut. Cu siguranță a fost unul dintre ei.

— Ce prostie.

Florian merse nervos spre ușă și se întoarse iarăși. Moartea lui Johannes îl făcuse să-și piardă cumpătul cu totul.

— Fiecare dintre noi *și* dintre ceilalți ar fi putut să pună ceva în sticlă încă de ieri.

David se duse la masa cu băuturi, deschise sticla cu whisky și mirosi cu precauție.

— Doar dacă otrava n-a fost pusă în sticlă, ci în paharul lui. Atunci a fost unul dintre noi.

Toți se priviră șocați, ca și cum fapta ar fi putut fi citită pe una dintre fețe.

— Mai exact, de voi, completă Florian cu un glas sumbru și îi privi pe rând pe Sandra, Nico, Ellen și David. Jenny, Horst și cu mine n-am fost aici când v-ați adus paharele și v-ați turnat.

— Oricine poate să fi fost, singur ai spus-o, scânci Ellen ca un copil prost dispus.

— Dacă într-adevăr i-ar fi fost pus ceva în pahar, gândi Jenny cu voce tare, ar însemna că cineva, el sau ea, plănuise să-l otrăvească pe Johannes, fiindcă altminteri de ce să umbli cu otravă la tine?

David ridică din umeri.

— Sau că el sau ea a plănuit doar să otrăvească pe *careva* și că s-a nimerit să fie paharul lui Johannes.

— *Tu* ai avut probleme cu el din cauza acelei povești cu jobul, nu-i așa? i se adresă Florian Sandrei care îl privea derutată. Și tu erai aici, când i-a fost pusă otravă în pahar.

— Da, dar… Doamne, crezi că aș otrăvi pe cineva pentru că îi e teamă că îi iau slujba? Imposibil să crezi așa ceva.

— În afară de asta, se amestecă David, atunci mai curând Johannes ar fi avut un motiv s-o otrăvească pe Sandra sau greșesc?

— N-a fost niciunul dintre noi, scânci Ellen cu obrajii lucind de lacrimi.

Matthias, Annika sau Timo trebuie să fi fost.

Își șterse obrajii cu dosul palmei.

— De ce ar face cineva una ca asta? Și de ce otravă?

— În cazul în care chiar a fost otravă, le spori Horst îndoiala, evitând să se uite la mort. Cred că nimeni dintre noi nu se pricepe destul de bine în chestiuni medicale, ca să poată să stabilească cu exactitate cauza morții.

— Mie îmi ajunge în orice caz, anunță Florian și se îndreptă spre ușă cu pași repezi.

— Unde te duci? strigă Jenny în urma lui, dar câteva secunde mai târziu el părăsise deja camera, fără măcar să mai întoarcă o dată capul.

— Fir-ar să fie, strigă ea și se uită la ceilalți. Nu-i voie să ne pierdem cumpătul acum. Dacă ne lăsăm împrăștiați, jocul ucigașului devine și mai ușor.

David scoase un șuierat.

— Frumos ai mai spus-o! Și sigur ai și rețeta cum să facem asta, nu-i așa?

— Nu, n-o am.

— M-am gândit eu. Nu reușesc să scap de senzația că tot ce se întâmplă acum, exact așa trebuia să se întâmple.

— Ce vrei să zici? Că a plecat Florian?

— Da, și asta, răspunse David enigmatic.

Dacă avea cumva de gând să facă niște precizări, el fu împiedicat de Florian care se întoarse în acel moment. Pe fața lui se citea hotărâre, iar în mâna dreaptă ținea un cuțit mare.

— Ce… ai de gând? întrebă Sandra, neputându-și lua ochii de la lama lungă, lucitoare a cuțitului.

— Vreți să rămâneți împreună? OK, mă voi alătura vouă. Dar mă voi retrage în partea din spate a camerei și vă sfătuiesc să nu vă apropiați prea mult de mine.

— Florian, asta-i…

— Ține-ți gura! se răsti el la Jenny, ridicând cuțitul, astfel încât vârful era îndreptat spre ea. E valabil și pentru tine. Aici n-ai să-mi spui ce să fac, clar?

— În ordine.

David făcu un gest care îndemna la calm.

— Te-am înțeles. Du-te în colțul tău de cameră, îți aparține doar ție. Dar

te rog să renunți să-ți marchezi teritoriul, bine? Pute și, în afară de asta nu-i nimeni dornic să-ți vadă scula jalnică.

Jenny îl blestemă pe David că îl provoca și mai mult pe Florian, dar în loc să răspundă ceva, Florian își îngustă o clipă ochii, apoi se întoarse și începu să împingă unul dintre fotoliile grele spre partea din spate a camerei. După ce termină, făcu același lucru cu încă unul. Toți îl priveau cum se opintea până când reuși să unească fotoliile și să-și facă un culcuș cât de cât comod.

— Am senzația că aici voi muri, spuse Ellen brusc, într-un fel atât de sec și de lipsit de emoții, încât pe Jenny o trecură fiorii.

În timp ce vorbea, privea lucirile slabe ale jarului din șemineu.

— Cred că cei mai mulți dintre noi vor muri aici. Și ceilalți vor fi transformați în niște zombi orbi, surdo-muți. Unul după altul. Mi-e tare frică.

Ellen ridică privirea și Jenny constată, înfiorându-se din nou, că din ochii ei dispăruse orice sclipire.

Ellen se ridică, ocoli cadavrul lui Johannes și se opri scurt în fața ușii, cu privirile goale ațintite asupra cadavrului.

— Nu vreau să mai stau cu voi. De *voi* mi-e frică.

— Ellen, nu-i o idee bună, spuse Sandra, însă Ellen se întoarse pe călcâie și părăsi încăperea.

— Asta nu-i bine, zise Nico, frecându-și bărbia.

Între timp îi dispăruse toată tinerețea din purtare.

— Nu, dar e logic, într-un fel înspăimântător, replică David. Oricine ar fi cel care se ascunde în spatele acestei orgii perverse procedează ca un leu care se apropie de o turmă. Încearcă să împrăștie turma, fiindcă individul izolat este mai vulnerabil decât grupul. Și după cum se vede, are succes.

— Și tu crezi că motivul a fost uciderea lui Johannes? întrebă Jenny, care constată iarăși că gândurile ei coincideau cu cele ale lui David.

— Vreau să spun că ăsta a fost motivul uciderii cuiva. Nu știu dacă a fost într-adevăr otravă și, dacă a fost, unde s-a aflat, în sticlă sau doar în paharul lui. Nu are miros și nici n-aș vrea să fac o încercare. Însă indiferent dacă i-a fost destinată lui Johannes sau nu conta pe cine nimerește, clar este că nimeni nu mai poate avea încredere în ceilalți.

— Și ce înseamnă asta pentru tine? vru să afle Sandra. Totuși eu n-aș vrea să fiu singură. Cred că pentru mine ar fi și mai rău decât să rămân aici,

în ciuda bănuielii că unul dintre noi e ucigașul.

David încuviință din cap.

— La urma urmei, ideea lui Florian nu e chiar atât de rea, cum am crezut la început. Ar trebui să rămânem împreună aici, dar să ne ținem sub observație reciproc.

— Și, după părerea ta, să ne înarmăm cu toții cu cuțite, ca să ne putem înjunghia unii pe alții, la nevoie?

David păru să chibzuiască înainte să răspundă.

— Da.

32.

Brusc este atât de agitată, încât, ignorând toate durerile, își leagănă capul încoace și-ncolo și încearcă să atragă atenția asupra ei, gemând. Să ademenească o mână pe fruntea ei. Nu știe dacă în ciuda focului din gât, chiar geme, horcăie, dacă scoate vreun zgomot. Apoi așteaptă, fără să știe cât. Nu se întâmplă nimic. Poate că e din nou singură? A fost pusă undeva și acum nu se ocupă nimeni de ea? Sau – ce gând neînchipuit de groaznic – ceilalți nu mai trăiesc? I-a omorât sau mutilat monstrul într-un fel perfid și acum le folosește trupurile pentru vreun joc pervers?

„Cine știe", se aude, prefăcut, glasul cel nou, „poate că ești aranjată, împreună cu alți câțiva, în chip de statuie vie pe undeva prin hotelul ăsta al ororilor?"

Nu știe care dintre închipuiri este mai rea: să fie păstrată în viață și să tot vegeteze în starea asta în următorii ani sau să fie toți ori morți, ori în aceeași stare ca și ea – toți, în afară de monstru. Sau să moară de sete în câteva zile.

Un alt gând își face loc în conștiința ei. Un gând rău, dezgustător. Deja stă acolo de o vreme, fără vreun control asupra trupului ei: dacă în timpul ăsta…

Trage adânc aer în piept și încearcă să identifice un miros care să-i confirme temerile, dar nu e nimic. Încă nu. E și ea om și ține de felul de-a fi al corpului omenesc să… cândva.

Alungă gândul, încercând din nou să se concentreze pe ceea ce tocmai a răscolit-o în felul ăsta. Pe… pe… ce anume? Își cercetează aducerea-aminte, căutând motivul agitației ei. Știe că era important. Enorm de important. La naiba, au trecut doar câteva minute… sau sunt deja ore? În ea totul luptă să iasă afară printr-un strigăt puternic, eliberator. Dar nici măcar asta nu poate. Deznădăjduită, își leagănă capul încoace și-ncolo. Și țipă în lăuntrul ei, în timp ce durerile încearcă să pună stăpânire pe starea ei de conștiență, cu mâini lacome. Și în mijlocul acestei orgii de chin și durere, amintirea gândului care îi trecuse prin minte e din nou aici, brusc. Știe cum poate să se facă înțeleasă. Măcar de Florian și Jenny.

În același moment simte o mână pe obraz, apoi pe frunte. Se oprește.

Nu e singură. Îi mulțumește lui Dumnezeu, în care n-a crezut niciodată.

Ar putea să funcționeze.

33.

Sandra și Jenny reacționară aproape în același timp, când dinspre saltea se auzi un horcăit sinistru, răgușit.

Sandra se lăsă chiar în clipa următoare în genunchi, lângă capul Annei, care zvâcnea. Imediat după aceea fu și Jenny lângă ea.

Sandra își puse mâna cu precauție întâi pe obrazul, apoi pe fruntea rănitei și zvâcnirile încetară.

— Ei? Are febră? întrebă Jenny.

Sandra închise ochii un moment, ca să se poată concentra mai bine.

— Nu știu, cred că nu. Cel mult o temperatură puțin crescută. Dar…

Își retrase mâna și o privi pe Jenny neajutorată.

— Nu mai pot să-mi dau seama. Nu pot să spun nici măcar dacă eu am o temperatură normală. Îmi pare rău! Încearcă și tu.

Jenny încuviință din cap și își puse mâna pe fruntea Annei, se concentră și zise:

— Nu, cred că n-are febră.

În aceeași clipă, capul Annei se înclină iar într-o parte, însă de data asta nu era începutul unei legănări agitate, ci o mișcare calmă. Spre stânga, spre dreapta, apoi rămase liniștită. Chiar când Jenny voia să-i pună din nou mâna pe frunte, începu iarăși, de data asta capul i se mișca în sus și-n jos.

— Cred că nu e conștientă, presupuse Sandra. Arată ca și cum ar visa.

— Când i-ați dat ultima oară analgezicul? se interesă David.

Jenny se gândi puțin.

— Nu de mult timp, poate o oră. Îi mai dau puțin.

Sticluța era lângă saltea. Anna nu făcu nicio mișcare de împotrivire, când Jenny îi despărți buzele, dimpotrivă, deschise singură gura, când simți degetele. Deci nu dormea.

După ce termină, Jenny se uită spre cadavrul lui Johannes. Între timp fața i se învinețise de tot și era atât de umflată, încât devenise de nerecunoscut.

— Ar trebui să-l scoatem pe Johannes de aici, spuse ea după ce se ridicase și în același timp se minună câtă indiferența stârniseră în ei toți întâmplările din ultimele zile.

Ca și cum peste simțirea lor ar fi crescut o pojghiță cornoasă. Doar cu o săptămână în urmă, până și gândul de a fi în aceeași încăpere cu un mort – cu un otrăvit – ar fi făcut-o să transpire.

— Putem să-l punem alături de Thomas. Am săpat o porțiune destul de mare dincolo de ușa spre terasă, propuse Nico, poticnit.

Fața îi devenise mai palidă cu câteva nuanțe.

— Cât de prevăzători am fost, spuse David, cu un hohot de râs scurt, lipsit de veselie. Să sperăm că nu va fi nevoie să mai lărgim mausoleul.

Se ridică și se întoarse spre Florian.

— Ne ajuți?

Florian nu lăsa să se vadă că ar fi auzit întrebarea. Cu priviri sticloase, ca hipnotizat, fixa un punct de pe perete, de lângă șemineu.

— Florian? Jenny făcu un pas spre el, apoi încă unul.

Ochii lui continuau să țintuiască peretele.

— Florian, te rog să vorbești cu mine!

Mai avea cel mult trei pași până la fotoliul lui, când, brusc, el tresări puternic și cu o mișcare iute începu să caute ceva. În următorul moment ridică mâna și îndreptă cuțitul spre Jenny.

— Rămâi unde ești!

În ochii lui înroșiți se vedea o hotărâre teribilă.

Jenny împietri.

— Florian, doar nu poți să crezi că eu…

— Știu exact ce aveți de gând, nu mai am încredere în nimeni. Crezi că sunt prost și nu-mi dau seama că voi încă mai credeți că eu am fost? M-am săturat până peste cap de învinuiri false. A doua oară nu mai merge. Voiai să știi de ce nu ți-am povestit niciodată porcăria aceea? Pot să-ți zic: dacă aș fi povestit chiar de la început, nu aș fi fost angajat și, dacă aș fi povestit mai târziu, m-ați fi concediat.

— Nu-i adevărat.

— Să nu mă minți! strigă el. Știi tu cum a fost după ce… nebuna aia întâi m-a reclamat și după aceea a încercat să se omoare? Deși s-a renunțat la toate acuzațiile în ceea ce mă privea și nici măcar nu s-a ajuns la proces, toți știau. Și cum să nu știe după ce poliția a apărut la mine cu mare tam-tam și mi-a întors pe dos toată locuința. Mi-am pierdut locul de muncă, doamnă șefă. Mi s-a spus că toată lumea era convinsă de nevinovăția mea, dar că știam, nu-i așa, cât de sensibili sunt clienții și alte rahaturi dintr-

astea. Nu mai puteam să fac un pas în fața ușii, fără să se uite lumea strâmb la mine.

Făcu o pauză în care Jenny încercă să răspundă ceva, dar Florian o opri, ridicând mâna.

— Nu, acum îți ții gura! În cele din urmă a trebuit să mă retrag și să-mi caut altă slujbă undeva unde nimeni nu știa nimic despre toată istoria asta sau nu bănuia că eu eram cel pe care și-l alesese psihopata aia. Și știu că n-aș fi primit jobul, dacă aș fi pomenit ceva. Am lucrat bine, nu-i așa?

Jenny nu era sigură dacă el chiar dorea să audă un răspuns, dar încercă totuși și spuse cu un glas cât se poate de calm:

— Da, așa este.

— Mi-am construit o viață nouă, după ce netrebnica aia nebună mi-a distrus-o pe cea veche. Și acum? Toată mizeria asta pornește de la capăt. Dar nu cu mine. Acum voi avea grijă de mine până când o să ne caute careva. După ce va prelua cazul și va pune la adăpost amprentele și urmele, poliția va constata că n-am nimic de-a face cu asta.

După o nouă pauză în care Jenny nici măcar nu încercă să spună ceva, adăugă:

— Și va descoperi care dintre voi sau dintre cei de sus a fost. Și acum, lasă-mă în pace!

Lăsă cuțitul jos abia după un timp, se sprijini de pernele fotoliului și continuă să țintuiască peretele.

Jenny se întoarse și schimbă priviri cu ceilalți.

— Dar cuțitul unde-i? întrebă David imediat.

Jenny nu înțelese ce voia să spună.

— Care cuțit?

— Cuțitul lui *Florian.* Era pe masă în sufragerie… așteptați aici.

Părăsi camera cu pași repezi. Nimeni n-a scos un cuvânt, cât l-au așteptat. Se putea vedea pe fețele lor că le venea tot mai greu să se stăpânească. Jenny se întrebă cât avea să mai dureze până căzdeau și ultimele măști și nimeni nu se mai gândea decât la sine și la propria supraviețuire. Era cu totul nefiresc, dar prin minte îi trecu atunci că în tot restul vieții nu va mai face un singur pas fără telefonul mobil. *Digital-Detox* – Detoxifiere digitală –, chiar suna bine și când șeful ei îi dezvăluise că ea și cei din echipa ei fuseseră invitați de *Triple-O-Journey* ca un fel de persoane de testare, se bucurase foarte tare că i se oferea o posibilitate să-și

cunoască mai bine colegii.

Când David se întoarse, în sfârșit, Jenny se întrebă de ce avusese nevoie de atâta timp pentru distanța aceea atât de scurtă până în sufragerie.

Se opri la intrare.

— A dispărut. L-a luat cineva. A fost vreunul dintre voi?

Fiindcă nimeni nu răspundea, privi spre fotoliile adunate.

— Florian?

— Du-te la naiba, veni răspunsul de la Florian.

— Hai, spune, ți-ai luat cuțitul înapoi?

— Nu, nu l-am luat, fir-ar să fie! Pariez că a fost tot cel care mi l-a și furat. Poate că ar fi bine să vă percheziționați reciproc.

— Deci cam asta-i ce rămâne din teoria ta despre urmele pe care poate să le evalueze poliția.

Se întoarse iarăși spre ceilalți.

— Însă asta încă nu e tot. Am fost la bucătărie. Sertarul în care erau cuțitele e golit cu totul. Nici acolo și nici în celelalte sertare și dulapuri nu mai există nimic ce ar putea fi folosit ca armă. Arătă cu bărbia spre masa cu băuturi. Putem cel mult să spargem sticlele și să le folosim gâturile.

Nico scoase o înjurătură grosolană, de care Jenny nu l-ar fi crezut în stare.

— Cine poate să fi fost?

— De fapt, iarăși oricine, oricum aș paria pe unul dintre cei care nu se află aici.

— De ce nu întreabă nimeni ce căuta, de fapt, domnul David fanfaronul la bucătărie? îi întărâtă Florian.

— Pot să-ți spun, creier de vrabie ce ești. Când am constatat că ți-a dispărut cuțitul, m-am gândit la cel cu care ai apărut aici și am vrut să văd dacă mai erau celelalte, pentru ca, eventual, să ne putem apăra de tine. Sau ți-ai închipuit că ești singurul de aici cu permis de port-cuțit-de-măcelar?

— Ce facem acum? întrebă Sandra îngrijorată. Și cei de afară sunt înarmați, iar noi suntem cu totul lipsiți de apărare. Coșmarul ăsta nu mai are de gând să înceteze?

Nu răspunse nimeni, fiindcă niciunul dintre ei nu știa ce să spună.

— Ei, hai, făcu David punând capăt discuției și Jenny îi fu recunoscătoare.

Se uită mai întâi la Nico, apoi la Horst.

— Suntem trei bărbați și două femei, ar trebui să reușim. Din fericire, Johannes cântărește mai puțin decât…

Se întrerupse și clătină din cap.

— Și cine rămâne cu Anna? întrebă Jenny.

— Florian, răspunse David.

— Dar…

Se abținu să mai spună vreun cuvânt ca să nu stârnească o nouă discuție. La urma urmei, ca și înainte, nu credea că Florian avea vreo legătură cu cele întâmplate.

Au avut nevoie de cam zece minute în total până când au adus și montat targa și l-au pus pe Johannes pe ea. Fața lui arăta ca dintr-un film de groază. Vânătă, aproape neagră, buzele i se făcuseră violet și erau umflate, ochii, încă deschiși, morți și inexpresivi, îndreptați spre tavan.

Înainte să ridice targa, Nico puse două degete pe pleoapele umflate și încercă să le închidă, dar ele nu se mișcară. După aceea se duse la masa cu băuturi, luă unul dintre șervetele puse acolo și acoperi fața lui Johannes. Apoi ridicară targa. David și Horst, în față, Jenny și Nico, în spate, Sandra mergea înainte și deschidea ușile.

Când au ajuns în vestibul, David și Horst se opriră atât de brusc, încât Jenny fu cât pe ce să scape din mână mânerul de lemn.

Cam pe la mijlocul scării care ducea la etaj ședeau Matthias și Annika, privind sumbru. În fiecare mână țineau un cuțit.

— Voi ați luat toate cuțitele din bucătărie? întrebă David cu glas tare.

— E mort? întrebă Matthias, în loc să răspundă.

— Da. Și-acum zi ce-i cu cuțitele.

— V-am spus eu, răspunse Matthias încet. V-am spus eu că sunteți nebuni dacă nu-l băgați la răcoare. Unul dintre voi i-a dat drumul. Acum na-vă nota de plată!

— Vorbești despre Timo? întrebă Nico. Iar el? La un moment dat erai sigur că Florian e făptașul. Ce-ar fi să te hotărăști odată?

— De la început am zis că ticălosul ăla a fost.

— Să mergem, propuse David și se puse în mișcare.

— Nu va fi ultimul! strigă Matthias în urma lor. Nebuni ce sunteți!

Jenny își simți stomacul gol strângându-i-se. Se temea că avea dreptate, cel puțin în privința asta.

34.

Când au pus targa jos, gâfâind, în fața ușii de la terasă, dincolo de care se afla golul din zăpadă în care era cadavrul lui Thomas, Jenny fu cât pe ce să scoată un strigăt.

Trupul țeapăn, înghețat, era pe jos, la cam doi metri de ușă. Prin geamurile mari de sticlă văzu chipul acoperit cu un strat gros de cristale de gheață. Părea artificial într-un fel suprarealist, ca și cum acolo în zăpadă n-ar fi zăcut rămășițele pământești ale colegului lor, ci o figură de ceară care semăna cu Thomas, e drept, însă fără să fi fost respectate proporțiile.

Ca o scenă reconstituită, după un geam, într-un muzeu de științe naturale. Dacă n-ar fi fost trăsăturile familiare.

— E totul în ordine? întrebă Nico.

— Da, doar m-am speriat puțin.

Nico dădu din cap.

— Să terminăm și cu asta, spuse David și deschise ușa.

O pală de aer rece o atinse pe Jenny și o înfioră.

— OK! Nico și cu mine îl luăm de brațe, Jenny și Horst, de picioare. Hai!

Cinci minute mai târziu, Horst trăgea ușa, închizând-o în urma lor. Înainte să plece, mai aruncară o privire spre locul scobit în zăpadă, unde Johannes zăcea acum alături de Thomas, având pe față un șervet care va îngheța acolo curând.

— Trebuie să facem un plan cum să se desfășoare lucrurile în continuare, zise David, în timp ce se îndreptau din nou spre vestibul.

— Înainte de toate trebuie să ne gândim cum să ne purtăm cu Matthias și Annika, adăugă Nico. Când mă gândesc cum ședeau pe trepte puțin mai devreme… ăștia doi mi se par cam dubioși.

— Oricum, eu mă întreb și ce-i cu Ellen și cu Timo, zise Sandra, privindu-l pe Horst ca și cum ar fi așteptat un răspuns de la el.

— Nu știu unde e, făcu Horst. Însă dacă nu vrea să fie găsit în clădirea asta, atunci nici nu-l vom găsi.

— Îmi vine în minte amenințarea pe care a spus-o în ceea ce-l privește pe Matthias, îi spuse Jenny administratorului. Doar îl cunoști. Crezi că a

vorbit serios?

Horst ridică din umeri.

— Asta nu știu. Uneori se înfierbântă repede și în momentul acela era atât de furios că era din nou învinuit pe nedrept, încât cel mai mult îl interesa să-l sperie pe Matthias.

Chipul lui Horst părea deschis și sincer.

— Oricum, de la povestea aia cu bijuteria furată nu l-am mai văzut niciodată atât de ieșit din fire. În continuare pun mâna în foc că nu el a fost cel cu Thomas și Anna, dar în ceea ce-l privește pe Matthias… aici nu garantez nimic.

— Ellen a contribuit la închiderea lui, gândi Jenny cu glas tare. Și acum e pe undeva prin hotel, de una singură. Ce se întâmplă dacă cei doi se întâlnesc?

— După cum am spus – nu știu. Dar nici dacă aș vrea, nu pot să-mi închipui că el i-ar face ceva.

În privința asta Jenny nu era chiar atât de sigură.

— Deși e vorba iarăși de o femeie care îl suspectează pe nedrept?

Horst nu răspunse.

Ajunseră în vestibul și, în timp ce îl traversau, priviră spre scară, dar Matthias și Annika dispăruseră. Când au intrat în salonul cu șemineu, toate fotoliile erau goale.

Jenny scoase un geamăt, fiindcă deși refuza să creadă că Florian avea ceva de-a face cu toate astea, se temuse că s-ar putea să intervină exact ceea ce era evident că se întâmplase. Florian dispăruse.

Din câțiva pași Jenny ajunse la Anna, se aplecă spre ea și îi atinse capul cu precauție. Ca și cum chiar asta ar fi așteptat, Anna își legănă capul întâi spre stânga, apoi spre dreapta.

— E-n ordine? întrebă Nico.

— Da, reacționează la atingeri.

Jenny se îndreptă de spate.

— Deci s-a făcut nevăzut, spuse David. Se pune întrebarea: de ce?

— Poate s-o fi dus la toaletă și se întoarce imediat? presupuse Jenny, fără să creadă ce spunea.

Sandra se lăsă să cadă într-un fotoliu și își trecu dosul palmei peste frunte. Fața îi era și mai palidă ca înainte.

— Oricine ar fi în spatele treburilor astea, un lucru a reușit: fiecare o ia

în altă direcție. Dacă lucrurile vor continua așa… Curând ne vom omorî unii pe alții?

— Acum cea mai importantă întrebare este: consideră careva că e posibil ca unul dintre noi, cei din camera asta, să fie responsabil pentru faptele astea?

Se priviră ca și cum brusc ar fi putut să citească pe fețele celorlalți dacă unul dintre ei făcuse lucrurile acelea cumplite.

— Eu nu, întrerupse Jenny tăcerea. Nu știu cine a fost, dar nu cred pe nimeni în stare de așa ceva.

Sandra încuviință din cap, șovăitor.

— Nici eu.

— De fapt, pe nimeni nu cred în stare de așa ceva, spuse Nico. Dar cineva trebuie s-o fi făcut. Oricum, nici eu nu cred că a fost unul dintre noi.

David încuviință din cap și îl privi pe administrator.

— Horst?

— Sincer? Știu că n-am fost nici Timo, nici eu. Asta e tot ce știu.

— Și asta înseamnă? continuă David.

— Asta înseamnă că, asemenea lui Timo, nici eu nu sunt din grupul vostru. Vă cunosc mai puțin decât vă cunoașteți voi între voi. Cum să pot să am eu o părere și să spun cine e în stare să mutileze niște oameni în felul ăsta îngrozitor sau să-i omoare pe alții cu sânge rece? Aș vrea să rămân aici cu voi, dacă nu aveți nimic împotrivă, dar voi sta cu ochii pe fiecare.

— E un răspuns cinstit, zise David.

La fel i se păru și lui Jenny.

— Și tu ce crezi?

David o privi în ochi.

— Sunt de părerea lui Horst. Deși nu pot să-mi închipui așa ceva, oricare poate fi.

— Chiar și tu?

Era serios.

— Și eu, din punctul vostru de vedere.

Un horcăit al Annei îi atrase din nou atenția lui Jenny.

Când o mângâie pe păr, capul Annei se mișcă iar imediat spre stânga și spre dreapta, ca și cum ar fi vrut să mulțumească pentru atingere. Apoi, după o pauză, o nouă mișcare, de data asta în sus și în jos. La fel ca și ultima oară. După câteva secunde, totul se repetă. Întâi spre stânga și spre

dreapta, apoi în sus și în jos.

De ce făcea asta? De ce, alternativ, semnul pentru *nu,* apoi cel pentru *da*?

— Aproape că am senzația că încearcă să ne comunice ceva, presupuse Jenny, la care David și Sandra veniră la ea și urmăriră mișcările Annei. Stânga, dreapta.

— Să fie asta un „nu”?

Stânga, dreapta.

— Nu știu, dar nu prea cred. Ce sens are să semnalizeze mai întâi *da* și apoi *nu*?

Jenny chibzuia febril, întrebându-se ce anume ar fi putut Anna să vrea să le comunice; și dacă nu cumva greșea, presupunând că nu erau niște mișcări întâmplătoare.

În sus și-n jos.

Jenny se ridică și îl văzu pe Nico, lăsându-se să cadă într-un fotoliu și apăsându-și ochii cu degetul mare și cel mijlociu. Părea să fi ajuns la capăt cu nervii.

Chiar în clipa când dădu să se ocupe din nou de Anna, se auzi un glas în spatele lor.

— E cam mare porcăria pe-aici.

Era Timo. Stătea în ușă și o privea sumbru. Avea părul zburlit, una din bretelele salopetei îi alunecase de pe umărul osos.

— Timo!

Horst făcu un pas spre el, dar Timo ridică mâna.

— Rămâi unde ești, Horst.

— Cum? Ce înseamnă asta, ai înnebunit?

Uluirea se citea limpede pe fața brăzdată de riduri.

— Da, poate. Dar și mai mare e nebunia că m-ați încuiat.

— Dar nu noi am fost.

Timo arătă spre Nico.

— Dar ăsta a fost.

— Nimeni nu vrea să te închidă din nou, îl lămuri Nico. A fost o greșeală, știu, și am spus imediat că nu…

— Mă doare-n cot ce-ai zis. Te-ai dat de partea lor.

— Timo, încercă Horst din nou, nimeni nu crede că ai fost tu. Așa că poți să rămâi aici.

— Pe naiba am să rămân. Am văzut că l-ați dus afară pe coordonatorul

grupului. N-aveți decât să vă omorâți între voi în continuare, dar fără mine.

— Deci ai trecut pe aici numai ca să ne saluți, comentă David.

— Nu, căposule, am venit ca să vă spun că ăla de sus a golit jumătate de bucătărie și că a fost aici cu nevasta și cu Ellen cât v-ați jucat voi de-a înmormântarea. Oricum, înapoi au ieșit patru.

— Florian s-a dus cu Matthias? Jenny era cu totul derutată. De bunăvoie?

— Nu părea că era cineva nevoit să-l silească.

— Interesant, zise David. Deci înseamnă că acum avem două tabere. Matthias, Annika, Ellen și Florian de-o parte, noi de cealaltă.

— Nu prea vezi bine, căposule, ripostă Timo. Sunt trei tabere.

Și, spunând asta, se întoarse pe călcâie și în secunda următoare se făcu nevăzut.

35.

Nu reușesc să înțeleagă.

De câte ori simte o atingere pe frunte, încearcă imediat să comunice cu ei, dar… ei nu înțeleg și gata. Și doar e chiar foarte simplu, tocmai Jenny și Florian ar trebui să priceapă repede ce schemă se ascunde în spatele mișcărilor pe care le face cu capul. Cei doi nu-s proști.

Dar n-are voie să pună capăt încercărilor, nici într-un caz. Simte ce-ar însemna dacă renunță. Ce avea să se întâmple atunci în capul ei.

Speranța de a fi găsit o cale să transmită ceva celorlalți, poate chiar să și primească răspunsuri de la ei, este ancora care i-a ferit judecata să n-o ia razna. De care se ține strâns, când glasul ăsta nou îi vorbește șoptit, de câte ori simte că niște nori negri îi învăluie spiritul și vor să i-l înăbușe pentru totdeauna.

Ancora care o împiedică să înnebunească.

„Ca acum?" șușotește glasul cel nou. „Doar ți-ai dorit să nu dea nimeni de tine, ai reușit asta cu o consecventă de neîntrecut, haha. Dar poți să întorci totul în folosul tău. Dă-ți drumul în gol, pur și simplu. Lasă totul în seama mea, după aceea n-o să-ți mai pese. Probabil că ți se va părea chiar grozav să exiști doar pentru tine și să nu mai fi nevoită să asculți trăncăneli prostești. Niciodată. Așa că… renunță, e simplu. Încetează să te mai aperi".

•

„Nu", se amestecă cealaltă voce din ea, cea cunoscută, reușind să alunge iarăși șușotitul hipnotic. De câte ori va mai reuși s-o facă?

„Dă-ți drumul în gol…" Sună ispititor. Orice încercare de comunicare de până atunci, fiecare semn pe care li-l dăduse celorlalți nu numai că era însoțit de niște dureri infernale, pe care însuși diavolul trebuie să i le fi trimis; de fiecare dată asta înseamnă o mare cheltuială din puțina forță care i-a mai rămas. Dacă nu se mai împotrivește, dacă lasă gândurile să curgă pur și simplu și noul glas, să-i vorbească nestăvilit, durerile vor rămâne suportabile, poate chiar se vor potoli cu totul. Sau nu-i vor mai putea face nimic, fiindcă judecata ei – adică ceea ce a devenit ea – le ignoră pur și simplu, ca și cum nici n-ar exista.

Fără dureri. O stare pe care nici nu poate să și-o închipuie.

„Nu o stare”, șoptește glasul într-un ritm hipnotic, care în momentul acela îi amintește de șarpele Ka. „O făgăduință. Nu te mai împotrivi. Viața ta obișnuită a dispărut. Ceilalți nu vor înțelege niciodată ce vrei tu să le transmiți. N-are importanță. Nimic nu mai are importanță. Hai să-ți arăt cât de colorată este lumea mea. Acolo totul e posibil. Se află în tine, ești aproape de ea, numai dă-ți drumul în gol”.

Da, doar să-și dea drumul în gol, asta e ce și-ar dori. Să doarmă și să viseze. În vise nu zaci ca un invalid fără auz, orb, ca un morman de carne inutil, căruia îi curge saliva din gură. Acolo poți să umbli și să vorbești, să auzi, ba chiar să și zbori.

„Da, zbori cu mine. Îți arăt drumul spre…”

„NU!” se împotrivește iarăși, cu o forță deznădăjduită, vechea ei voce lăuntrică. „Dispari. N-am să renunț la judecata mea, pentru că trebuie să am grijă ca ceilalți să afle cine este monstrul care mi-a făcut asta. Vreau să plătească pentru tot”.

Pândește ce se petrece în ea. Șoptitul dulceag a dispărut, dar de câte ori va mai reuși să-și păstreze judecata întreagă și să lupte împotriva ispitei pe care i-o făgăduiește glasul ăsta nou? Să nu mai fie nevoită să-și facă griji, să nu mai fie deznădăjduită, poate chiar să nu mai simtă dureri. Pur și simplu să nu mai știe ce-i cu ea și ce înseamnă asta de-acum înainte, cum urmează să arate jalnica ei viață.

„Haha”, face glasul foarte încet, de la mare depărtare.

Anna plânge în lăuntrul ei și știe că, indiferent cine s-ar afla acum lângă ea, tot nu va reuși să observe ceva. Așa va fi mereu de acum înainte. Și în timp ce plânge cu sughițuri și scâncește – de neauzit pentru ceilalți – în ea arde un gând, acea unică dorință pentru care și-ar da viața, fără să șovăie o clipă. Să-și dea viața cu totul, *se corectează ea, fiindcă oricum n-a mai rămas prea mult din ea.*

Își dorește să se mai poată mișca o dată, să mai poată vedea și auzi și vorbi o dată. Doar o singură dată.

Atunci l-ar ucide pe monstru sub ochii celorlalți. Niciodată n-ar fi crezut că tocmai…

Nu, nu-și va da drumul în gol. Încă nu.

Altceva încearcă să-și facă loc în gândurile ei. O imagine. Încă e foarte neclară, parcă învăluită de cețuri, dar Anna simte că se va face tot mai clară, dacă are răbdare. Poate să distingă deja primele contururi vagi, îi amintesc de o ușă. Și, atunci începe să știe despre ce imagine e vorba. Își

amintește momentele de dinaintea nenorocirii. Camera în care se afla, drumul până acolo. Ușa asta – dacă e într-adevăr o ușă – ar putea să fi fost intrarea în încăperea aceea. Dacă ar putea să recunoască mai multe amănunte. Poate, dacă se concentrează mai mult… Care sunt ultimele momente pe care și le amintește? Era în patul ei, a ridicat plapuma cu amândouă picioarele în așa fel, încât capătul să se îndoaie spre înăuntru și apoi a coborât repede picioarele. Era ca într-un sac de dormit. Apoi a tras capătul de sus până la nas și a potrivit totul în jurul ei până când a acoperit aproape orice petec de piele. Așa făcuse și-n copilărie, când stătea în pat, uitându-se înfricoșată în întunericul din cameră. Atunci plapuma era coconul care îi transmitea un sentiment de siguranță.

Cândva reușise să adoarmă. Următorul lucru de care își amintește este… este imaginea aceea. Și acum, când și-o închipuie din nou, devine deja ceva mai limpede. Da, e într-adevăr o ușă. Dar nu e o ușă normală, de cameră, nu, ceva e diferit, dar pur și simplu nu-și dă seama ce. În schimb următoarea amintire este mult mai clară. Este glasul pe care îl știe atât de bine. „Stai liniștită", a spus monstrul.

Nu, nu are voie să renunțe. Trebuie să reușească să le spună celorlalți numele lui.

Gândul ăsta o mai calmează iarăși. Glasul cel nou a amuțit. Și Anna așteaptă.

Următoarea atingere, următoarea încercare. Cândva vor înțelege.

Cel puțin așa speră.

36.

Ședeau în fotoliile grele de piele și priveau în gol, în vreme ce afară începuse să se întunece. Jenny putea să vadă asta prin cele două luminatoare făcute în peretele din spate. Se întrebă de ce nu existau niște ferestre mari în încăperea asta frumoasă, deși era la parter și apoi scutură din cap, în sinea ei, mirată de ce făcea. Cum putea să se gândească la mărimea ferestrelor într-o asemenea situație? Se însera și curând avea să fie noapte. A treia din excursia asta de groază. Ce va mai aduce? Va fi iarăși ultima pentru vreunul dintre ei?

Jenny simțea panica dându-i târcoale ca o hienă flămândă și se întrebă cum avea să mai închidă un ochi.

Ce-ar fi dacă dementul era într-adevăr unul dintre cei care ședeau acum lângă ea?

Nu, n-avea voie să se gândească la așa ceva. Se ridică și se duse la șemineu, să mai pună niște lemne peste cărbunii care abia mai pâlpâiau.

— Trebuie să facem de pază în noaptea asta, spuse ea. – Crezi că o să ne atace cei de sus? întrebă David și Jenny nu-și putea da seama dacă întrebarea era serioasă sau ironică. Baricadăm ușa, pur și simplu.

— Cred că e bine, din orice punct de vedere, să rămânem treji câte doi, zise Jenny, ocolind răspunsul.

— Hm… e destul de dificil. Suntem cinci.

— Nu, veți fi doar patru, spuse Horst.

— Ce vrei să zici? interveni Sandra îngrijorată.

Administratorul răspunse, privindu-și mâinile:

— Poate că voi nu înțelegeți, dar… eu nu pot să cred că Timo chiar s-a îndepărtat de mine. După tot timpul care a trecut. În ultimii ani am fost aproape zi și noapte împreună și am senzația că în timpul ăsta eu eram tot ce avea. Dacă acum chiar crede… Trebuie să-i arăt că sunt convins de nevinovăția lui, înțelegeți? Că am încredere în el. Trebuie să-l caut.

— Și dacă te înșeli? vru să știe Sandra. Și dacă totuși el le-a făcut asta lui Thomas, Annei și lui Johannes?

— Știu că nu mă înșel. În afară de asta, mai e ceva. Aș vrea să fiu cu el în caz că Matthias îi iese în cale. Nu știu cum ar reacționa Timo atunci, dar

în orice caz e mai bine să fiu de față, ca să-l opresc să facă vreo prostie.

Sandra clătină din cap.

— Nu cumva e o contradicție în sine? Ești convins că n-a făcut nimic nimănui, dar ai vrea să-l oprești să nu-i facă ceva lui Matthias?

— Așa e și nu-i o contradicție.

— Dacă grupul continuă să se dezmembreze, nu facem decât să-i ușurăm treaba ticălosului, constată David. Asta nu-i bine.

Horst dădu din cap și se ridică din fotoliu.

— Știu, dar… îmi pare rău, acum trebuie să plec.

Îl urmăriră până când ajunse la ușă, acolo se mai întoarse o dată spre ei.

— Poate că mă întorc cu Timo.

— Da, o să vedem, răspunse David, fără prea mult entuziasm.

După ce Horst închise ușa în urma lui, David strânse din buze și spuse încet:

— Și au rămas doar patru.

Sandra izbucni într-un râs strident, cinic.

— Și acum? Chiar vrem *să facem de pază* pe rând, câte doi, în noaptea asta, ca să nu intre nimeni aici, iar ceilalți doi să fie cuminți și să nu se omoare unul pe altul?

Jenny simțea că și nervii Sandrei, atât de stăpânită până atunci, erau întinși la maximum.

Nico ridică din umeri.

— Ai o idee mai bună?

— Da, am. Mă voi încuia în camera mea și mă voi baricada, ca și în noaptea trecută. Atunci nu trebuie să păzesc pe nimeni și măcar pot să fiu sigură că nu mă aflu în aceeași încăpere cu un ucigaș bolnav psihic. În caz că încearcă cineva să pătrundă la mine în cameră, va fi nevoit să facă destul zgomot pe care îl pot auzi toți cei din clădire.

Nico căscă ochii.

— Adică vrei să spui că tu chiar crezi că unul dintre noi…

— Adică vreau să spun, îl întrerupse Sandra neobișnuit de tăios, că nimeni dintre noi nu știe cine este acel dement, în afară de el însuși.

— Și deja au rămas doar trei.

David bătu din palme.

— Oameni buni, cred că Sandra are dreptate. Pe când mai eram opt sau nouă, ar fi avut rost să rămânem împreună și să stăm de veghe câte doi,

fiindcă am fi avut control unii asupra altora. Oricine ar fi nebunul, în situația asta n-ar fi avut șanse să-i facă ceva vreunuia. Dar acum… Cum să reușim dacă pleacă și Sandra? Să-l păzim câte doi pe unul care doarme? Să presupunem că Nico ar fi ucigașul nostru deranjat la minte.

David ridică mâna, înainte ca Nico să izbucnească.

— E doar ipotetic. Deci, să presupunem că ar fi Nico. Credeți că aș putea să dorm liniștit în timp ce el și Jenny stau *de pază*?

I se adresă lui Jenny.

— Tu n-ai putea să faci nimic împotriva lui, dacă s-ar hotărî să-și continue micul joc. Și, sincer acum, ți-ai dori să-ți petreci noaptea singură cu mine și cu Nico? Fiind conștientă că unul dintre noi ar putea fi acela?

— Dacă noi, cei de aici, ne suspectăm reciproc, n-ajungem nicăieri, zise Nico încet.

— Însă dacă n-o facem, asta ar putea fi nu doar o inconștiență, ci și o eroare mortală.

— Vedeți, de aceea consider că e mai bine să mă baricadez în camera mea.

David încuviință din cap și îi privi pe Nico și pe Jenny.

— Și eu voi face exact la fel și vă sfătuiesc s-o faceți și voi.

Jenny arătă spre culcușul făcut din saltele.

— Și cu Anna cum rămâne?

Toți priviră spre trupul nemișcat.

— Pot să rămân eu cu ea, se oferi Nico, însă Jenny scutură din cap.

— Nu. Să mai gândim o dată consecvent până la capăt. Dacă pornim de la ideea că oricare poate fi făptașul, înseamnă că ai putea fi și tu. Anna este colega mea și eu sunt răspunzătoare pentru ea. Nu voi lăsa pe nimeni să stea singur cu ea aici. Așa că rămân eu.

— Atunci rămânem amândoi.

— Nu.

Nico se încruntă.

— Asta înseamnă că și tu crezi că…

— Fir-ar să fie, se răsti Sandra. N-ați putea să încetați odată cu toată fandoseala asta cu „crezi cumva că eu”?

Glasul îi tremura de enervare.

— Am constatat îndeajuns că fiecare poate fi ucigașul. Fi-e-ca-re!

Îl privi insistent pe Nico.

— Deci, dacă Jenny nu vrea să stai cu ea, pot s-o înțeleg foarte bine. Și o spun încă o dată cât se poate de clar: da, și eu cred că ai putea fi tu. La fel de bine ca oricare altul.

Lacrimile îi curgeau pe obraz, lăsând două dâre înguste, neregulate, care luceau în lumina lămpii din tavan.

— Sandra, începu Jenny, dar ea făcu un semn a lehamite și își îngropă fața în palme.

— Îmi pare rău! Pur și simplu nu mai pot.

Glasul ei se auzea înfundat.

David se duse la ea, se așeză pe brațul fotoliului și îi puse o mână pe umăr, în timp ce Jenny îl privea fascinată.

— Hei, e în ordine. Te simți cum ne simțim cu toții. Doar că la ceilalți se manifestă altfel. Ei dezgroapă imediat securea războiului. Atunci e mai bună o porție de plâns.

În comparație cu ce spunea David de obicei, astea erau niște cuvinte fermecător de simțitoare.

Sandra își coborî încet mâinile și puse o palmă pe mâna lui David, care încă zăbovea pe umărul ei.

— Mulțumesc, ești foarte drăguț!

Au stat așa câteva secunde până când Sandra și-a dat seama că Nico și Jenny se holbau la ei. Își retrase mâna repede.

— Înainte să ne despărțim, n-am putea să mâncăm ceva împreună, ce părere aveți? Nu știu cum vă simțiți voi, dar mie mi-e foame.

Și Jenny își dădu seama că stomacul ei dădea niște semnale clare.

— Atunci, haideți să mergem împreună la bucătărie și să vedem ce găsim.

— Dacă mai găsim ceva, după ce s-a dezlănțuit Matthias în bucătărie, comentă Sandra, care părea să se fi calmat din nou.

— Firma a cerut să fie aduse aici suficiente provizii, spuse Nico. Mă îndoiesc că le-a luat pe toate.

— Și dacă nebunul ăsta a otrăvit alimentele? dădu Sandra un motiv de gândire. Gândiți-vă la whisky-ul lui Johannes.

David ridică din umeri.

— Mda, fie suntem nevoiți să ne asumăm riscul ăsta, fie renunțăm să mai mâncăm ceva până când vom fi salvați.

— Ceea ce poate să mai dureze o vreme, spuse Nico. Haideți să vedem!

Există și alimente ambalate. Putem să ne limităm la ele.

— Eu rămân aici cu Anna, hotărî Jenny și se întoarse spre saltelele unde zăcea nemișcată colega ei. Puteți să-mi aduceți și mie ceva.

— Nu crezi că ar putea să stea câteva minute singură? Doar nu-și dă seama dacă cineva dintre noi…

— Nu! îl întrerupse Jenny pe Nico. N-o las singură.

Chipul Annei era palid, pielea părea subțire, ca o hârtie întinsă peste pomeți. Capul îi era puțin înclinat într-o parte, astfel încât Jenny putu să vadă dâra de sânge uscat care pornea de la ureche, trecea pieziș peste gât și dispărea sub bandajul de tifon care acoperea rana.

Imaginea îi aduse lui Jenny lacrimi în ochi și numai cu un efort foarte mare reuși să nu plângă.

Se întoarse iarăși spre Nico.

— Uite de ce îmi voi petrece noaptea aici, lângă Anna. Tu ai lăsa-o singură, fără să-ți faci probleme că făptașul revine și își desăvârșește lucrarea.

— Dar…

— Sunt de cu totul altă părere, i-o luă David înainte. Cred că îl nedreptățești pe Nico, fiindcă sigur gândește și el ca și mine.

— Și anume?

Jenny își dădu seama de agresivitatea din glasul ei, dar nu-i păsa.

— Cred că individul și-a desăvârșit deja *lucrarea*.

Privirea lui David se îndreptă spre chipul încremenit al Annei.

— Cred că exact asta și voia.

De data asta Jenny nu mai ripostă. Poate – probabil – că David avea dreptate.

În timp ce se lăsă în genunchi lângă saltea, auzi în spatele ei pași care se depărtau. Ceilalți plecaseră. Era singură cu Anna. Puse cu precauție mâna pe fruntea Annei, o lăsă acolo câteva secunde și apoi începu s-o mângâie ușor pe păr.

— Știu că nu mă poți auzi, dar totuși aș vrea să-ți spun că n-o să te las singură. Rămân aici și am grijă de tine. Îmi pare atât de cumplit de rău pentru tot ce ți s-a făcut și mi-aș dori să pot face ceva ca să-ți alin suferința și durerile.

Ridică mâna, o punea din nou pe părul Annei și apoi o mângâia din nou.

Chiar când dădu să-și retragă mâna, capul Annei se mișcă.

Stânga, dreapta. Un sunet gâlgâit se auzi din gura ei, apoi capul i se mișcă din nou. În sus și în jos… stânga, dreapta… stânga dreapta…

37.

E iar aici, mâna. Mâna lui Jenny?

Ce groaznic e să fie nevoită să fi pună întrebarea asta.

Să nu știe cine e cel care o atinge. La fel de bine ar putea fi și monstrul, creatura aceea…

Nu, trebuie să fi reprime gândul ăsta. Cineva e cu ea și e cineva din grup. Trebuie să se concentreze să-i fie înțeles mesajul. Să fie recunoscută „schema”.

Doar dacă reușește, are o șansă – fie ea și minusculă – ca monstrul să fie înfrânt, toți să fie salvați și ea să ajungă într-un spital.

Din nou imaginea aceea. E ca și cum ar duce o luptă în capul ei, ca să fie lăsată să iasă în față. Ușa aceea ciudata…

Acum mâna îi mângâie părul.

Chiar dacă nu are pe ce să se bazeze, în afară de sentimentele ei, este foarte sigură că e mâna lui Jenny.

Trebuie să încerce din nou. Îi este o teamă cumplită de ce urmează să se întâmple. Și totuși… trebuie. Acum.

La mișcările capului, durerile țâșnesc simultan, pornind de la urechi și de la gât și străbătând acea mică parte a trupului ei în care mai poate să simtă ceva, iar apoi se unesc în spatele frunții, într-o explozie, care aproape că o aruncă în beznă, împiedicând-o să se concentreze. Ce… ce voia? De ce a mișcat capul, deși știe exact care sunt urmările? Durerile astea insuportabile…

Ce anume face ușa asta să fie atât de ciudată? Cum naiba știe că ceva nu este în regulă la ușa asta, dar nu știe ce anume? De ce apare imaginea asta mereu, deși n-are ce face cu ea, fiindcă îi lipsește ultima informație, cea hotărâtoare? Pe de altă parte – ce importanță are dacă vede sau nu ușa asta blestemată, cu toate detaliile ei? Cât timp nimeni nu-i înțelege semnele, tot n-ar folosi la nimic, nici dacă ar putea să vadă exact și cel mai mic detaliu.

Devine iar conștientă de mâna aceea, când ea încetează să mai mângâie. Mâna… mâna lui Jenny… mesajul.

Strânge din dinți, folosindu-se de toată voința ei, și își mișcă iarăși capul și, de data asta, reușește să suporte durerile.

Unde era? Ce parte a „codului” a redat deja prin mișcările ei? Doar prima, crede ea. Așa că de acolo continuă. Sus bărbia, jos bărbia, stânga, dreapta, iar sus și jos…

Mâna se retrage. NU! ar vrea să strige. Rămâi! Te rog, te rog să înțelegi, ce aș dori să-ți comunic. Amintește-ți. Trebuie să recunoști. Te rog… rămâi…

Dar mâna a plecat. Nu se întoarce.

Anna se năruie în lăuntrul ei. Toate durerile acelea.

Zadarnic. Ei nu înțeleg.

Nicio speranță.

Care fusese dorințe ei arzătoare? Nu mai știe. Dar știe ce își dorește acum.

Nu vrea să mai suporte dureri, să fie nevoită să sufere. Ar vrea să moară.

38.

Jenny se ridică și merse la un fotoliu care era chiar în fața șemineului. Se lăsă să cadă în el, alunecă într-o poziție comodă și privi vâlvătăile. Se simțea lăuntric ca o boltă de pivniță, unde ceva cumplit putea să se petreacă în orice moment. Era o gaură neagră, care îi răpea toată energia.

Se afla într-o situație atât de stranie, suprarealistă, încât undeva, într-un colț al judecății ei, o parte din ea continua să spere că toată nebunia asta avea să se dovedească a fi ceea ce ar trebui să fie, de fapt. Un vis cu adevărat urât. Dar știa că totul era real.

Se gândi la Timo, la scurta lui apariție și la faptul că nimeni nu se gândise să-l întrebe cine îl eliberase din camera frigorifică. Să fi fost Matthias până la urmă? Dar de ce s-o fi făcut?

Și de ce le povestise Timo că Matthias fusese la Florian, care i se alăturase? La ce-i folosea?

Și, în final, întrebarea întrebărilor: pe cine credea ea în stare de faptele acelea cumplite? Cine era cel care o mutilase pe Anna și care îi ucisese pe Thomas și pe Johannes? Era același făptaș? Oricum, Johannes fusese probabil otrăvit, în vreme ce ceilalți doi…

Ceilalți se întoarseră înainte să poată găsi un răspuns la întrebare. Nico ducea o cutie roșie de plastic, umplută cu tot felul de conserve și lucruri ambalate.

— Asta ar trebui să ajungă în următoarele două zile, anunță el și puse cutia pe jos, lângă căruciorul cu băuturi.

— Toate astea-s alimente pe care le putem mânca fără să le încălzim. Privirea îi căzu pe sticlele cu alcool. Cred că pe astea ar fi bine să nu punem mâna. Cine știe ce mai e otrăvit.

— Ei, măcar vodca pare să fie OK, constată David și apucă o sticlă. Altminteri am fi deja amândoi în zăpadă, alături de Johannes.

Nico se uită cu o privire critică la lichidul limpede.

— A fost OK când am băut noi din ea. Asta a fost înainte să părăsim încăperea. Cine știe dacă mai e în ordine și acum?

— Ce vrei să spui? se răsti Jenny la el. Susții cumva că eu m-aș fi folosit de timpul în care ați fost la bucătărie ca să pun *otravă* în vodcă?

Nico clătină din cap.

— Nu, eu…

— Ce, nu tu? Lui Jenny îi era indiferent că făcea gălăgie. Învinuirea era atât de neruşinată, încât trebuia să se apere. Doar am fost singura care ar fi putut să facă aşa ceva, nu-i aşa? În afară de mine n-a mai fost nimeni singur cu sticlele. Deci nu se poate decât *că eu*…

— Hai, mai dă-ţi pace, spuse David. Ai uitat deja că toţi am părăsit încăperea înainte, ca să-l scoatem afară pe Johannes? Şi tu!

Era adevărat. Aproape.

— Toţi, în afară de Florian, spuse Jenny şi glasul îi era iarăşi mai potolit.

David încuviinţă din cap.

— Exact. Deci şi el ar intra în discuţie. Ca să nu mai spunem că între timp fiecare dintre noi ar fi avut prilejul să pună ceva în sticle, pe neobservate. Aşa că nu ai niciun motiv s-o iei razna. Nico nu ţi-a pus nimic în cârcă, ci pur şi simplu a formulat o judecată logică.

Privi sticla pe care o mai ţinea în mână şi apoi o puse înapoi pe masă.

— Oricum, nu mai simt nevoia să beau ceva din vreuna din fiolele astea.

Nico se aşează, evitând să se mai uite la Jenny.

Ea se analiză, căută un sentiment de ruşine, fiindcă îl atacase, dar nu găsi decât nişte resturi de mânie pricinuită de învinuirea lui făţişă.

— Uite, zise David şi îi întinse lui Jenny un şerveţel de hârtie pe care luceau doi cârnăciori. Proaspeţi, din borcan. Nu e chiar o masă opulentă şi probabil că nu e nicio încântare culinară. Dar borcanul era încă sigilat şi pot fi mâncaţi şi reci.

Jenny îi luă şerveţelul şi cârnaţii din mână şi dădu din cap cu recunoştinţă, după care David se întoarse la cutie şi, după câteva secunde, se înfiinţă lângă Sandra, cu aceeaşi ofertă.

Însă ea ezita.

— Şi cine-mi spune că n-ai pus acum ceva pe ei?

David ridică din umeri, netulburat.

— Nimeni.

Se priviră în ochi o vreme şi Sandra părea să chibzuiască dacă putea să aibă sau nu încredere în el, dar apoi foamea învinse, fiindcă acceptă şi ea şerveţelul cu cârnăciori.

Înainte ca David să se poată întoarce la cutia roşie, Nico se ridică de la

locul lui, se duse la cutie și scoase singur doi cârnați din borcanul în care mai rămaseră doi.

Fără să facă vreun comentariu, David îl privi pe Nico înghițind pe loc, din două îmbucături, primul cârnat, înainte să se întoarcă la locul lui.

Între timp, întunericul începu să apese pe luminatoarele camerei. Nu se mai putea vedea dacă încă mai ningea.

— Spune, Sandra, zise David, ținând și el un cârnat în mână, tu ai vrea să înnoptezi totuși în camera ta. Te-ai gândit oare că în felul ăsta te afli în vecinătatea șerifului Matthias și a *bandei* lui?

— Da, m-am gândit. De aceea v-aș fi și recunoscătoare dacă apoi m-ați însoți până la cameră.

— Hm, deci nu vrei să rămâi cu noi, fiindcă te temi că unul dintre noi ar putea fi nebunul. Însă pe de altă parte ai vrea ca potențialul nebun să te însoțească până la camera ta, ca să te apere de ceilalți nebuni potențiali, corect? răspunse Nico.

— Nu, așa cum formulezi tu, sigur nu e bine, replică Sandra. Pur și simplu aș vrea să nu fiu *doar cu unul* din grup, la fel cum fiecare dintre noi ar trebui să evite asta. Tocmai pentru că *fiecare* ar putea fi făptașul. Deci, dacă acum am putea să încetăm să ne tot punem în gură unii altora lucruri care n-au fost nici gândite și nici rostite, ar fi sigur de mare folos, nu crezi?

Treptat ne pierdem toți cu firea, constată Jenny. Dar era cumva de mirare?

Puse în gură ultima bucată de cârnat, se ridică și începu să meargă încoace și-ncolo prin cameră și privirile îi fură atrase din nou de luminatoare.

— Nico, ce părere ai, cât timp va dura până când îi vine cuiva în minte să ne caute, după ce încetează, în sfârșit, să mai ningă?

Nico ridică din umeri.

— N-am idee.

După glas părea încă jignit, ceea ce nu se potrivea prea bine cu imaginea pe care și-o făcuse Jenny despre el în ultimele două zile.

— E posibil ca salvamontul să fi încercat deja să ne contacteze prin stația radio, ca să ne întrebe dacă totul e-n ordine. Dacă nu primesc niciun răspuns, sigur vor porni, imediat ce le îngăduie vremea.

— Și când se va întâmpla asta?

Acum o privi în față.

— De unde să știu?

— Credeam că voi, ghizii montani, aveți niște repere care țin de experiență.

Nico scoase un hohot lipsit de veselie.

— Repere care țin de experiență… Reperele care țin de experiența mea spun că ceea ce trăim noi acum n-ar trebui să existe. Căderi masive de zăpadă, OK, dar toate celelalte?

David strânse din buze.

— Deci constatăm că a fost o idee proastă să nu ne luăm telefoanele mobile cu noi. A doua oară nu mă mai las convins la așa ceva. *Digital-Detox,* OK. Fără Internet, fără telefon, fără nimic, de acord. Dar ar fi fost de ajuns să închidem telefoanele și să ne înțelegem să nu fie folosite. Ni se poate arăta atâta încredere. La urma urmei sunt un adult care face toate astea de bunăvoie.

— E clar, ripostă Nico. S-a văzut câtă încredere poți să ai, ținând seama că Thomas și-a luat mobilul pe ascuns. Și?

Îl privi provocator pe David.

— La ce i-a folosit? La nimic. Pentru că aici sus nu există rețea pe o rază de kilometri întregi. Chiar dacă vreunul dintre noi ar avea la el un telefon, situația tot nu s-ar schimba.

David dădu din mână.

— Nu contează, un lucru știu sigur: dacă scăpăm de aici, un pas nu mai fac fără mobil.

Dinspre ușă se auzi un zgomot care le atrase atenția și în secunda următoare îl văzură pe Horst.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jenny.

— Am… am vorbit cu Timo.

— Unde e? întrebă Nico.

— Nu știu unde se ascunde. Undeva în subsolul aripii goale, din spate. M-a auzit când îl căutam și brusc mi-a apărut în față pe unul dintre holuri. El…

Horst se frecă la ochi și apoi scuturâ capul.

— Avea în mână un cuțit de bucătărie. Eu nu mai ajung la el. Mi-a zis să dispar, că nu mai poate garanta pentru nimic. M-a amenințat cu cuțitul. Pe mine!

— Nu sună bine, comentă David. Ce a vrut să spună când a zis că nu mai

poate garanta nimic?

Horst se îndreptă spre cel mai apropiat fotoliu și se lăsă în el.

— Nu știu exact, dar am văzut în ochii lui ceva ce mi-e străin la el. Un fel de… hotărâre de nestăpânit. Cu toată vorbăria despre faptul că Timo ar fi dementul și apoi cu închiderea lui, tâmpitul ăla de sus a scormonit în așa fel în niște răni mai vechi, încât Timo nu mai e stăpân pe judecata lui.

— Și acum ce părere ai? interveni Nico. Între timp crezi și tu că el ar putea fi acela?

Horst în priviri o vreme pe David, înainte să răspundă încet:

— Nu, asta tot nu cred.

Lui Jenny i se păru că nu suna chiar foarte convingător.

— Dar nu l-am mai văzut niciodată așa și nu știu ce se întâmplă dacă dă peste Matthias.

— Pari cam epuizat, observă Sandra și arătă spre fotoliile pe care le împinsese Florian și care încă erau adunate în partea din spate a camerei. Ce părere ai avea să te întinzi puțin?

Administratorul clătină din cap.

— Nu, mi-e bine.

Dar Sandra se ridică în picioare, apucă perna care fusese pe fotoliul ei și se duse cu ea la culcușul lui Florian.

— Hai, o să-ți facă bine, ai să…

Amuți brusc, uitându-se la unul dintre fotolii.

— Ce-i? întrebă Jenny neliniștită.

Din câțiva pași David ajunse lângă ea, își îndreptă privirea spre același loc și făcu:

— Hopaaa!

— Ce-i? Spune odată!

Fără să știe de ce, lui Jenny nu-i venea să se ridice și să vadă chiar ea despre ce era vorba.

— Acolo, în fanta de la fotoliu e un cuțit, explică Sandra, fără să-și abată privirea. Cred că e al lui Florian.

— Atunci înseamnă că și l-a adus înapoi și l-a uitat aici când l-a urmat pe Matthias, presupuse David. Însă e ciudat că nu are urme de sânge.

— Cum?

Nico se ridică.

— Ești sigur?

— Adu un șervețel, îi ceru David și arătă spre cutia cu alimente.

Nico se duse la cutie și îi dădu un șervețel cu care David ridică precaut cuțitul și îl studie pe toate părțile.

— Absolut *clean.* Aș zice că cineva l-a șters cu grijă sau l-a spălat.

Privirea lui ajunse la Jenny.

— Atât pe tema asta: poliția va evalua urmele de pe cuțit.

— Dar… începu Jenny, fără să știe ce să spună.

Situația o depășea, oricât de puțin îi plăcea s-o recunoască.

— Nu știu cum vă simțiți voi, zise Horst, dar pentru mine nu sunt multe posibilități. Cel mai logic mi se pare ca Florian să-l fi șters, pentru că știa că pe el nu se găseau alte amprente decât ale lui. Și cu asta ar fi clar că numai el avusese cuțitul în mână.

— Sau l-a luat Matthias, l-a curățat și l-a lăsat pe nevăzute, când a fost aici și Florian s-a dus cu el, completă David.

— Ei, nu știu…

Nico clătina din cap, plin de îndoieli.

— De ce să facă asta?

— Mda, de ce să facă asta? repetă David.

— Măcar ar explica de ce n-a luat Florian cuțitul cu el, reluă Jenny șirul gândurilor și era bucuroasă că găsise un argument logic care îl absolvea pe Florian de vină.

Sandra încuviință din cap.

— Corect. Nu Florian l-a lăsat aici, fiindcă nu știa nimic de el. Oricum ar fi o aiureală. Să-și fi luat iarăși cuțitul, pe ascuns, și să-l fi șters pentru ca apoi, când pleacă de aici, să-l uite pe fotoliu? Cât de plauzibil vi se pare așa ceva?

— Mai e ceva ce ar putea să fie un argument că Matthias se află în spatele poveștii, interveni David. După ce a aflat că e vorba de cuțitul lui Florian, a fost destul de repede convins că nu Timo, ci Florian trebuie să fie nebunul.

Nico ridică din umeri.

— Da, și? Când l-am scos pe Johannes, iar zicea de Timo. Ăsta nu e întreg la cap, e clar.

— Lăsând la o parte faptul că în privința asta sunt cu totul de acord cu tine… afară, în vestibul, l-a învinuit din nou pe Timo și vorbea atât de tare, încât Florian trebuie să-l fi auzit de aici, dinăuntru. Dacă asta a fost doar o

manevră ca să câștige încrederea lui Florian și să aibă prilejul să-i strecoare cuțitul pe ascuns?

La gândul ăsta fruntea lui Jenny se acoperi cu broboane reci.

— Dacă așa stau lucrurile, spuse ea încet, înseamnă că Florian este în mare primejdie cu Matthias.

39.

— Și acum ce facem? întrebă Sandra, fără să-și desprindă privirile de pe lama cuțitului.

David ridică din umeri, puse cuțitul pe o măsuță și se așeză în fotoliul de lângă ea.

— Mă tem că n-avem prea multe de făcut. Indiferent din ce motiv, a fost decizia lui Florian să dispară cu Matthias și s-o lase pe Anna singură aici, cât am fost noi plecați.

— Întrebarea e dacă a făcut asta într-adevăr de bunăvoie, gândi Sandra cu glas tare.

— Timo a văzut doar că Florian s-a dus cu ei de bunăvoie, observă Nico, la care Sandra scoase un fel de șuierat.

— Asta susține Timo!

— Iar eu chiar îl cred, se amestecă Horst. De ce să ne mintă?

Sandra ridică mâinile.

— Doar nu-l învinovățesc. Știu că ții cu el, dar se *poate* s-o fi făcut, fiindcă vrea să îndrepte bănuiala asupra lui Florian.

Apoi se întoarse spre Anna, se aplecă și își puse mâna mai întâi pe obrazul, apoi pe fruntea ei. După câteva secunde se ridică din nou.

— Tot n-are febră, asta-i bine.

— Da, făcu David sumbru, dementul a învățat pe pielea lui Thomas și și-a îmbunătățit metoda. Se pare că va supraviețui. Întrebarea este dacă e de dorit așa ceva, în situația ei…

— Ce tot vorbești? Jenny îl privea uluită. Orice e mai bine decât să mori.

David ridică din sprâncene.

— Ești sigură?

— Da, foarte sigură.

Totuși în același moment se întrebă dacă credea într-adevăr ce spunea. *Ea* ar putea să suporte o asemenea viață, fără să-și piardă mințile?

— Ești sigură că vrei să rămâi cu ea în noaptea asta? întrebă Sandra.

— Da, răspunse Jenny ferm, n-aș vrea să las pe nimeni altcineva singur cu ea aici.

Și zicând asta, îl privi pe David cu reproș.

— Aș putea să rămân și eu cu tine, propuse Horst, dar Jenny scutură din cap.

— Să nu mă înțelegi greșit, dar aș prefera să fiu singură.

Chiar dacă instinctiv avea încredere în Horst – sigură nu putea fi. Vehemența cu care îl apăra pe colegul lui, Timo… Nu făcuse cineva o observație foarte corectă, spunând că Thomas fusese prea greu ca să poată fi fost cărat numai de un *singur* făptaș?

Nu! Alungă gândul și se întoarse iar spre Sandra.

— Singura alternativă ar fi s-o ducem sus în patul meu și mâine dimineață s-o aducem iarăși jos. Dar e prea complicat și sigur i-ar provoca dureri. Nu, rămân cu ea aici.

Privirea îi căzu pe cuțitul lui Florian.

— Dacă mi l-ați lăsa pe ăsta…

— Din punctul meu de vedere, n-ai decât să păstrezi cuțitul, decise David. Dar în ce privește ziua de mâine… Să așteptăm să vedem ce mai aduce noaptea.

— Chiar te pricepi să faci curaj cuiva, spuse Sandra clătinând din cap.

— Nu fac decât să amintesc întâmplările din ultimele două nopți, respectiv urmările lor, pe care mereu le-am observat abia dimineața.

— Cu deosebirea că acum știm la ce trebuie să fim atenți, ripostă Nico. Ne putem pregăti și lua măsuri.

— Așa am crezut și noaptea trecută, după cele întâmplate cu Thomas.

— Poate că mâine vor începe deja să ne caute, zise Sandra cu speranță în glas. Atunci s-ar sfârși oroarea asta.

— Da, cine știe.

După ton, se vedea limpede care era părerea lui David. Oricum, Jenny nu mai ajunse să-și continue gândurile, fiindcă brusc hotelul fu străbătut de un țipăt urmat de bufnituri puternice. Zgomotele veneau de undeva din apropiere. Probabil că din vestibul.

În timp ce Jenny privea speriată spre ușă, Sandra căscă ochii panicată.

— Ce naiba… făcu David și sări în picioare.

Și Nico se ridică.

— Cine a fost?

— De unde să știu? șuieră David.

Toți priviră spre intrare, pândind încordați și alte zgomote, dar nu se mai auzea nimic.

— Trebuie să vedem, spuse Jenny după un timp.

Sandra se întoarse spre ea, pe chipul ei se mai vedea sperietura.

— Nu mă simt prea bine la gândul ăsta.

— Nici eu, dar dacă a fost rănit careva și are nevoie de ajutor?

— Și dacă e o capcană? sugeră Nico.

David clătină din cap.

— A cui? A lui Matthias? A lui Timo? Sau poate a lui Ellen? Jenny are dreptate, trebuie să verificăm. Oricum suntem cinci.

Se întoarse întâi spre Nico, apoi spre Horst.

— Să mergem. Să vedem noi trei ce este. Jenny, Sandra, voi rămâneți aici cu Anna.

— Dar atunci încuiem ușa, ripostă Sandra, făcându-l pe David s-o privească cu uimire.

— Nico are dreptate. Dacă e o capcană? Ca să ne despartă, de exemplu?

— Da, da, se răsti Nico la ea, deși tocmai îi luase partea. Făcea eforturi vizibile să-și stăpânească nervii. Încuiați blestemata asta de ușă. N-am putea să terminăm odată și să mergem să verificăm?

David încuviință din cap, se duse la măsuță și luă cuțitul lui Florian.

— Amprentele… făcu Horst, dar David dădu din mână.

— Și așa-s șterse.

Merse la ușă și o deschise fără să șovăie, se opri apoi câteva clipe și își plimbă privirea prin partea de vestibul pe care reușea s-o vadă. Lui Jenny, care se uita pe lângă el, îi atrase atenția lumina foarte slabă din zona de intrare în hotel.

— Nu-i nimeni, zise David încet, fără să se întoarcă. Să vedem ce e.

Dar încă înainte să facă primul pas, în față îi apăru o umbră care deveni un trup, care se izbi de el și care l-ar fi doborât, dacă Nico și Horst n-ar fi fost în spatele lui și nu l-ar fi sprijinit. Jenny se auzi scoțând un țipăt aproape în același timp cu Sandra, dar chiar în clipa următoare judecata ei reuși să descâlcească învălmășeala care i se înfățișă.

Umbra apărută brusc, care se izbise de David, era Florian, care continua să stea agățat de David și care avea o rană sângerândă pe frunte.

— Pentru Dumnezeu! strigă Jenny și vru să se repeadă la el, dar Horst o reținu.

— Toți înapoi și închideți ușa, porunci el cu un glas neobișnuit de ferm și apoi se strecură imediat pe lângă David și Florian și trase ușa chiar el.

Se liniști abia după ce răsuci cheia în broască cu o mișcare iute.

Între timp, David și Nico îl duseră pe Florian spre fotoliile care încă erau adunate și îl ajutară să se întindă pe ele.

— Ce naiba s-a întâmplat acolo afară?

David cerceta rana de pe fruntea lui Florian, care sângera puternic.

— Aduceți-mi niște șervețele.

— Matthias, gâfâi Florian, el m-a tras pe sfoară. El și Annika sunt convinși că eu am fost cel cu Thomas și Anna. Prostovanii ăștia…

Jenny se aplecă lângă David și tamponă rana cu un șervețel, ca să poată vedea cât de mare și cât de adâncă era. Deși era foarte precaută, Florian se strâmbă de durere și gemu.

— Și rana de unde-i? Ce a fost cu bufniturile alea?

— Matthias a vrut să mă lege, în timp ce Annika mă amenința cu un cuțit, dar am reușit să mă eliberez și am fugit din cameră. Chiar înainte de scară, Matthias m-a prins de braț. Nemernicul chiar încerca să mă lovească cu cuțitul. M-am împiedicat și am căzut pe trepte.

Jenny descoperi că Florian avea și pe braț o rană care sângera, dar care nu părea să fie foarte adâncă.

— Dumnezeule!

Sandra clătina din cap, nevenindu-i să creadă.

— Totul începe să capete niște forme de te vezi nevoit să te întrebi care dintre noi mai e cât de cât normal.

— Ne și aflăm într-o situație cu totul nebunească, zise Nico. Nici nu e de mirare că o ia razna câte unul.

— Ai cumva de gând să-l aperi pe idiotul ăla mizerabil? se stropși Florian la el. Pentru că e o situație atât de nebunească? Nu mai ești întreg la cap? Atunci du-te la el și lasă-l să-ți pună un cuțit de măcelar la gât, în timp ce te interoghează ca un polițai de la criminalistică. Ăștia-s smintiți de-a binelea. Amândoi.

Jenny reușise să-i curețe rana de pe frunte cât să-și poată da seama că începea chiar deasupra sprâncenei drepte și că mergea oblic cam cinci centimetri, ajungând până la rădăcina părului. Era căscată și, o clipă, lui Jenny i se păru că vede osul, înainte să se adune iarăși sânge. Rana asta trebuia prinsă cumva.

— Ce-i cu Ellen? se interesă Sandra, care, între timp, tampona rana de pe brațul lui Florian.

Înainte să răspundă, Florian respiră adânc de câteva ori.

— Aia a șters-o imediat după ce am plecat cu ei. Și-a dat seama și ea că cei doi sunt nebuni cu totul. Deodată a dispărut. Nu știu unde.

— Încetul cu-ncetul ne împrăștiem toți care-ncotro, constată Horst cu glas calm.

Jenny se gândi dacă să nu pună alcool pe un șervețel, ca să dezinfecteze rana, dar apoi se gândi la otrava din whisky-ul lui Johannes și renunță.

— Dar de ce te-ai dus cu ei?

— Fiindcă mi-au spus că v-au pândit când l-ați dus pe Johannes și că au auzit că aveați de gând să mă încuiați în camera frigorifică.

Jenny clătină din cap și îi șterse iarăși sângele de pe frunte.

— Și? Asta aveați de gând? vru să știe Florian.

— Bineînțeles că nu. Și tu chiar ai crezut așa ceva?

Florian îi privi.

— Da. Între timp am ajuns să-i cred pe toți în stare de orice.

— Și atunci te mai miri că ești și tu bănuit? David se întoarse, dar continuă să vorbească. Știi cumva unde îți este cuțitul?

— Nu, asta voia să afle de la mine și nemernicul de sus. Mi-a pus la gât un satâr și amenința că mă taie, dacă nu-i spun unde este cuțitul sau cine îl are.

— Hm, făcu David, asta e ciudat.

— De ce?

— Fiindcă am crezut că el l-a pus pe locul tău, ca să întărească bănuielile împotriva ta, explică Jenny.

Florian o privea nedumerit.

— Cum adică, pe locul meu? Și ce înseamnă *să întărească bănuielile*?

— Uite!

David îi arătă cuțitul lui Florian.

— Era acolo unde stai tu acum și unde stăteai când a apărut Matthias aici. Și *să întărească bănuielile* înseamnă să devii și mai suspect decât sunt oricum toți ceilalți, așa cum bine ai observat chiar tu.

— Și atunci de ce mă întrebi dacă știu unde e cuțitul? lătră Florian la el.

— Fiindcă am vrut să știu cum reacționezi.

— Și? Acum te-ai lămurit?

David strânse buzele.

— Cred că da. Iar ceea ce cred eu nu-i neapărat plăcut.

— Și ce crezi tu, supercreier ce ești? interveni Nico în discuție.

— Presupunând că acest fiu rătăcitor spune adevărul, nu cred că este probabil ca Matthias să fi șters cuțitul și să-l fi pus acolo. Fiindcă, dacă ar fi făcut-o, ar fi fost o prostie desăvârșită să-l întrebe de el pe Florian, folosind forța. El oricum trecuse de partea lui, așa că n-ar fi avut nevoie să-l înșele. Și cu asta iese și Annika din discuție. Dacă continuam să considerăm că e adevărat că nu însuși numitul fiu rătăcitor Florian a…

— Hei, sunt aici, de față, în caz că n-ai observat, îl întrerupse Florian, la care David îl privi cântărindu-l din ochi.

— Da, pentru moment. Dar cine știe ce-ți mai trece prin minte peste câteva minute. Deci, dacă mi se îngăduie să-mi duc gândul până la capăt: dacă pornim de la ideea că nu *tu* însuți ai pus cuțitul acolo, odată cu tine pică și Matthias și Annika. Dacă presupunem în continuare că este cel puțin improbabil ca Ellen sau Timo să fi reușit să intre neobservați aici și să lase cuțitul, într-un timp foarte scurt, în care nici noi nu eram în cameră, dar nici Matthias și Florian… ei, atunci nu rămâne decât o concluzie și aceea nu-mi place chiar deloc.

Îi privi pe toți pe rând, înainte se continue.

— Fiindcă, atunci, a fost unul dintre noi.

40.

— Nu!

Sandra dădu drumul brațului lui Florian, se ridică, făcu câțiva pași într-o parte și își încrucișă brațele pe piept.

— Asta nu se poate… asta…

Întoarse spatele tuturor și coborî capul; umerii îi zvâcneau. Plângea și nimeni nu scoase un cuvânt. După câteva secunde își trase nasul, își șterse ochii și obrajii cu amândouă mâinile și se întoarse din nou cu fața la ei.

— Vă rog să mă iertați, dar eu… mi-e, pur și simplu, frică de noaptea care vine.

— N-ai de ce să te scuzi, spuse Jenny. Cu toții avem nervii întinși și până acum te-ai ținut al naibii de tare. Și dacă te ajută cumva, și mie mi-e frică de noaptea asta. O frică teribilă.

— Tuturor ne este, confirmă David. Cu toate astea, cred că hotărârea de a se baricada fiecare în noaptea asta este corectă.

— Avem nevoie de ceva cu care să prindem rana pe care o are Florian la frunte, altfel nu mai încetează să sângereze.

— Am un capsator jos, în birou. Cu el…

— Îți lipsește o doagă? Florian îl privea pe Horst, nevenindu-i să creadă. Ce-s eu, o bucată de carton sau ce?

— Am avut odată o rană la ceafă, explică Horst calm. Și aceea a fost prinsă cu un capsator. Dispozitivul n-arăta cu mult altfel decât ce am eu jos.

— Dar era sterilizat. Și, în afară de asta, rana ta a fost capsată de un medic, și nu de un blestemat de administrator.

Horst dădu din cap.

— N-am vrut decât să fac un bine.

— Am la mine o trusă de cusut, zise Sandra. Un plic micuț cu ustensilele trebuincioase. Cu asta s-ar putea…

— Vrei să mă cârpești cu un ac *obișnuit* ca pe niște jeanși rupți?

Florian ciocăni cu degetul arătător în partea nerănită a frunții.

— Te-ai țicnit?

— Dacă înfierbânți acul, este aproape ca și dezinfectat, îl lămuri Jenny. Oricum, orice e mai bine decât să nu facem nimic. Nu putem lăsa rana așa,

sângerarea n-o să înceteze. Firește că poți continua să întrebi pe fiecare dintre cei care fac propuneri să te ajute, dacă s-a țicnit. Cum dorești.

Florian o privi ca și cum ar fi încercat să găsească în ochii ei vreun indiciu că mai exista și altă posibilitate, pe care ea i-o ascundea. În cele din urmă încuviință.

— Bine. Atunci uneltele Sandrei pentru cusut.

— În privința asta nu sunt decât două mici probleme, zise Sandra. Obiectele sunt sus, în camera mea.

— Și a doua?

— Nu cred că se va întâmpla, dar totuși e posibil ca rana să se infecteze.

— Și ce înseamnă asta?

— Inflamație, explică David. Și rana de la limba lui Thomas s-a infectat.

Jenny avea sentimentul neclar că David simțea o oarecare satisfacție, văzând că Florian se albește brusc la fată.

— Și din cauza asta a mierlit-o, izbucni Florian. Lăsați-o baltă. Fără ace de cusut și fără ațe de cârpit la fruntea mea.

— Nu pricepi nimic, zise Jenny, gândindu-se iarăși la sticlele cu alcool, în timp ce îi tampona din nou fruntea. Nu e vorba de ace. E vorba că atunci când ai căzut pe scară se poate să fi ajuns ceva în rană și să se inflameze. Asta înseamnă apoi febră.

— Ca la Thomas, adăugă David.

— Rahat. Și acum?

Sandra ridică din umeri.

— În orice caz, mai întâi să coasem.

— Și nu avem nimic ce poate fi folosit ca să nu se infecteze?

— Alcoolul ar fi o posibilitate, spuse Jenny aruncând o privire spre sticle. Dar nu știm dacă nu s-a pus și în celelalte sticle din otrava care l-a omorât pe Johannes.

Și privirea lui Florian se îndreptă spre masa cu băuturi, înainte s-o privească din nou pe Jenny, care tocmai împăturea mai multe șervețele, așezându-le apoi cu grijă pe rana de pe frunte. Apoi luă mâna lui Florian și o puse deasupra lor.

— Apasă bine.

El făcu ce-i spunea ea, dar fața i se strâmbă.

— La naiba, ce tare doare… Când a pățit-o Johannes, toți ceilalți beau câte ceva, nu-i așa? Dar otrava n-a fost decât în whisky.

— Tocmai am vorbit despre asta, zise Nico. Cine ne garantează că între timp n-au fost otrăvite și celelalte băuturi?

— Da, cum să nu, și cine îmi garantează că nu mă lovește damblaua după aia? Prefer să-mi asum riscul ăsta decât pe cel al unei infecții. Când mă gândesc la Thomas… Faceți ceva odată, vă rog!

— Nu știu, începu Jenny, dar Florian o întrerupse cu o mișcare brutală a mâinii.

— Dar eu știu.

Sandra o privi întrebător pe Jenny, ca și cum ar fi așteptat de la ea să decidă ce era de făcut. În cele din urmă, când Jenny încuviință din cap, dădu drumul brațului lui Florian, se ridică și îi privi pe bărbați, pe rând.

— Cine mă însoțește ca să aduc trusa de cusut? Cu ocazia asta putem să aducem și pansamentele din camera lui Thomas.

— Vin cu tine, spuse Horst, iar David încuviință și el.

— Și eu.

Înainte să părăsească salonul cu șemineu, David luă cuțitul lui Florian și ridică din umeri când simți privirile celorlalți.

— Nu se știe niciodată.

Puțin după aceea, cei trei ieșiră în vestibul și închiseră ușa în urma lor.

Jenny se întoarse spre Florian și arătă spre fruntea lui.

— Ia aia de acolo, e deja plină de sânge.

După ce împături și ultimele șervețele și le puse pe rană, Jenny privi spre Anna care zăcea în continuare nemișcată, pe saltea.

— Oare e conștientă? întrebă Nico, care îi urmărise privirea.

— Nu știu.

După o ultimă privire atentă la rana lui Florian, Jenny se duse la Anna și se așeză pe marginea saltelei. Fruntea Annei era tot rece. Înainte să-și retragă mâna, Anna reîncepu să-și miște capul, semnalizând alternativ „nu” și „da”.

— Nu te înțeleg, Anna, zise ea, deși știa că colega ei nu putea s-o audă. Nu, da, nu, da… dacă aș ști ce înseamnă asta.

— Mă gândesc că vrea să te contacteze în vreun fel, presupuse Florian.

— Da, asta cred și eu, dar ce să însemne alternanța de „nu” și „da”? Dacă măcar m-ar putea auzi, atunci aș putea să-i pun întrebări la care ea să răspundă cu „nu” sau „da”, dar așa…

Totuși, trebuia să mai încerce o dată. Își retrase mâna și așteptă câteva

secunde până când mișcările încetară. Apoi se aplecă și gura îi ajunse la numai câțiva centimetri de urechea Annei. Vedea dâra de sânge uscat care pornea din ureche, continua pe gât și dispărea sub marginea murdară de sânge a tricoului.

— Anna, spuse ea, și așteptă o reacție.

Văzând că nu vine, încercă din nou, de data asta mai tare.

— Anna, poți să mă auzi?

Nimic. După cum era de așteptat.

— N-are niciun rost, zise Florian. E surdă, exact cum era și Thomas.

— Dar cum să comunic cu ea, dacă nu mă poate nici vedea, nici auzi? Cum să funcționeze așa ceva?

— Poate că la fel cum face și ea, semnalizându-i cumva *da* și *nu* pe față, propuse Nico.

— Grozav! Și apoi? apoi ce? Se auzea cumva isterie în glasul ei? Să ne tot semnalizăm *da* și *nu* una alteia? Și cu ce ne alegem?

— Nici eu nu știu, fir-ar să fie, se stropși Nico. Nu-i nevoie să te repezi la mine din cauza asta. N-am vrut decât să ajut.

— N-ați putea să-ncetați? le ceru Florian. N-are niciun rost să vă încolțiți unul pe altul. Așa fac tot timpul și cei de sus. Cred că la noapte și-or sparge capetele unul altuia.

— O grijă mai puțin, mormăi Nico ofensat.

Când se deschise ușa în clipa următoare, Jenny tresări speriată, dar își reveni din nou imediat. Sandra, Horst și David se întorseseră.

— Am trusa de cusut, spuse Sandra și ridică plicul cafeniu.

David se lăsă într-un fotoliu și răsuflă zgomotos, ca și cum ar fi depășit un mare efort.

— Cu bandajele am avut mai puțin noroc. Nu mai erau în camera lui Thomas. Trebuie să le fi luat cineva.

— Matthias, presupuse Nico și se întoarse spre Florian. Le-ai văzut cumva la ei?

— Nu, atunci aș fi zis ceva când a propus Sandra să le aducă din camera lui Thomas.

— E posibil să fie la Timo, sugeră Jenny. Sau la Ellen.

— Ce mai contează, nu sunt și gata.

Sandra ținea demonstrativ plicul ridicat.

— Ei? Cine coase?

— Credeam că ai s-o faci tu, spuse Jenny mirată.

— O fac, dacă e OK pentru Florian și nu vrea altcineva care are poate mai multă experiență cu așa ceva.

— Experiență cu așa ceva… repetă Florian și își luă de pe frunte șervețelele pline de sânge și le privi. Ar trebui să începem de-acum. Astea au fost ultimele șervețele. Poate să-mi dea cineva o sticlă cu vodcă? Am nevoie de câteva înghițituri zdravene, înainte să înceapă.

— Vrei să bei din asta? întrebă Jenny. Ești sigur? Eu n-aș face-o.

— Eu da. Nu e nicio otravă în ea, altfel n-ar mai trăi niciunul dintre noi. Deci?

Se priviră nesiguri, nimeni nu se mișca; în cele din urmă, Horst se duse la masă, luă o sticlă de vodcă plină și i-o aduse lui Florian.

— Poftim. Asta încă nu-i deschisă.

— Mulțumesc!

Fără să șovăie, Florian îi luă sticla din mână, deșurubă dopul și o duse la buze.

Jenny îl observa cu un amestec de fascinație și groază.

Când luă sticla de la gură, din conținut lipsea cel puțin cam cât trei degete. Dopul îl ținea în cealaltă mână.

Toți cei din cameră se holbau la el ca și cum s-ar fi așteptat să se prăbușească zvâcnind, dar nu se întâmplă nimic.

— Ce-i? întrebă el. Tot mai credeți că e otravă în ea? Din păcate, trebuie să vă dezamăgesc, după cum se vede.

Apoi duse iarăși sticla la gură și bău.

— Nu-i ciudat că era atât de sigur? șopti David chiar lângă urechea lui Jenny.

Înainte ca ea să poată reacționa, Florian puse pe jos sticla golită pe jumătate și o privi pe Sandra.

— Dă-i drumul!

41.

Trebuie să admită că nu are niciun rost. Ceilalți nu vor înțelege ce vrea să le transmită. Nu-și dau seama că există calea asta simplă să comunice între ei, deși, practic, au de-a face cu ea în fiecare zi.

„În sfârșit recunoști", șoptește glasul cel nou în lăuntrul ei. „În plus, probabil că oricum monstrul e cel care îți tot pune mâna pe frunte. Mizerabilul. Ia gândește-te. Mai întâi Thomas, apoi tu. Puteai să faci ceva ca să nu pună stăpânire pe tine? Nu. Știi măcar cum s-a întâmplat? Nu".

Ușa ciudată…

„Crezi că ceilalți ar fi mai isteți decât tine? Încă un nu. Care e concluzia logică? Probabil că între timp unii dintre ei zac deja pe undeva, tot ca niște mormane de carne, ca și tine, iar restul sunt la fel de morți ca și Thomas". Dacă e așa – înseamnă că toți au fost mutilați sau omorâți după ușa aceea?

„Nu-i adevărat" se aude vocea cea binecunoscută, de demult. „Monstrul este probabil singur, e imposibil să-i fi dat gata pe toți ceilalți. Trebuie să încerci în continuare. Trebuie să le transmiți cine ți-a făcut asta și să-i avertizezi. Și să împiedici să ți se provoace și mai multă durere. Și apoi, dacă mai poți, să-ți aduci aminte ce e atât de diferit la blestemata aceea de ușă pe care o tot vezi neclar, ca și cum ai fi băut două sticle de tărie, poate chiar poți le spui unde să caute".

Încă în timp ce simte iarăși în ea puțină dorință de viață, aude din nou șoaptele răutăcioase.

„Și mai multă suferință? La naiba, ce poate să-ți mai facă dementul ăsta? Să-ți rupă picioarele? Haha. Ei și? Nici măcar nu ți-ai da seama, fiindcă nu poți nici să auzi și nici să simți. Să-ți taie o mână? Un braț? Ei și? Cui îi pasă? Ție oricum nu. Haha. Așa că spune-mi – ce fel de suferință ți se mai poate provoca?"

Anna ascultă glasul și, într-un ungher al judecății ei este conștientă că scapă de nebunia care tocmai își întinde iarăși ghearele lacome după ea. Îi dă târcoale ca și înainte, gata oricând să facă saltul final, prin care să omoare în ea, pentru totdeauna, și ultimul gând rațional. Și totuși…

„Nebunia, ei și ce? Gândește-te ce înseamnă nebunia pentru tine. Gândește-te, tu, rest de Anna. Nebunia înseamnă să nu-ți mai fie frică, să

nu mai trebuiască să-ți faci griji, să nu-ți mai pese ce se petrece în jurul tău și cine ce face. Oricum n-ai să reușești niciodată să te înțelegi cu ei, fiindcă ei nu pricep. Nu, tu, rest de Anna, nebunia nu e ceva rău pentru tine. Pentru tine ea înseamnă să poți scăpa de casa asta de nebuni, întunecoasă, tăcută, în care te-ai transformat. Nebunia înseamnă să fii din nou fericită. Gândește-te le asta, rest de Anna".

Se gândește la asta și, în vreme ce-o face, vechea voce încearcă să pătrundă din nou până la ea, dar ispitele glasului nou sunt mari. Și Anna știe că are dreptate, glasul acela șoptit, susurat, șopotit. Ceilalți n-o vor înțelege.

Ușa aceea…

„Lasă naibii ușa".

Nu, nu va mai face nicio încercare. Va lăsa totul baltă.

„Așa trebuie", șoptește noul glas din ea.

42.

După ce băgase ața neagră în ac, Sandra îl puse deoparte, aruncă o privire la sticla de vodcă și apoi merse la masa cu băuturi unde ridică pe rând câteva sticle și privi etichetele. În cele din urmă se întoarse la Florian, ținând în mână o sticlă de rom de culoare maronie.

— Are careva o brichetă?

Horst se duse la șemineu, luă bricheta lungă, pusă pe margine și i-o aduse, în vreme ce ceilalți urmăreau muți ce se întâmpla.

— De ce n-ai luat sticla din care a băut? Măcar în ea nu pare să fie otravă.

— Chestia aia nu are decât 37,5 % alcool, spuse Sandra sec. Nu arde.

Puse deoparte bricheta, cu o mână luă șervețelele îmbibate cu sânge și cu cealaltă sticla de rom. Împături șervețelele și le puse pe fruntea lui Florian sub rană, înainte să toarne peste ea niște alcool. Florian scoase un strigăt, strânse pleoapele și scoase o înjurătură zdravănă. Fără să se lase impresionată, Sandra înclină sticla astfel încât să poată cufunda acul în lichidul maroniu.

După aceea ținu flacăra brichetei dedesubt. Flacăra albastră arse câteva secunde, apoi se stinse. După ce își turnă și ei puțin rom pe mâini, strânse, fără să șovăie, marginile rănii și înfipse acul. Florian gemu.

Sandra cusu rana de pe frunte din opt împunsături, ca și cum ar fi făcut așa ceva de sute de ori. Ceea ce o impresiona cel mai mult pe Jenny era calmul absolut și fermitatea cu care se mișca. Ea ar fi șovăit înainte de fiecare împunsătură și s-ar fi gândit cât de dureros trebuie să fi fost pentru Florian, de asta era sigură.

Când Sandra făcu nodul după ultima împunsătură și se aplecă să taie firul cu dinții, David fu cel care puse capăt tăcerii încordate.

— Faci asta ca și cum ai avea experiență. Unde ai învățat?

Sandra puse acul deoparte și îl privi cu un zâmbet amar.

— Când crești într-o gospodărie țărănească, departe de lume, cu trei frați mai mici și fără mamă, înveți astfel de lucruri, crede-mă.

Jenny se abținu să întrebe ce se întâmplase cu mama ei.

— Drace, ce bucuros sunt că nu-s frate cu tine, zise Florian răguşit, cu limba împleticită.

— Poftim, cu plăcere! răspunse Sandra şi se ridică.

— Da, ai dreptate. Mulţumesc! răspunse el şi închise ochii pentru o clipă. Şi ce facem acum cu Matthias?

David îl privi întrebător.

— Ce anume să facem?

— Ei, totuşi l-a atacat pe Florian cu un cuţit şi l-a rănit, răspunse Nico în locul lui Florian. Nu putem să ne purtăm ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— N-o să ne rămână altceva de făcut decât să aşteptăm ajutor, zise Jenny. Orice altceva n-are niciun rost.

Florian începu să chicotească isteric.

— Chiar e comic. Îl încuiem pe bietul Timo pe baza unei bănuieli vagi, doar fiindcă a fost în apropierea cuţitului meu şi ticălosul ăsta de sus mă atacă cu un satâr şi încearcă să mă omoare, iar voi sunteţi de părere că n-ar avea niciun rost să facem ceva împotriva lui. Ce adunătură grozavă sunteţi!

— Florian, zise Jenny, întoarsă spre el, înţeleg că eşti supărat pe el, dar ce vrei să facem?

— Înţelegi că sunt supărat, repetă el în gura mare, cu limba împleticită. Nu sunt supărat, sunt al naibii de furios!

Suna ca un fel de *alnaibiidurios*.

— Vrei să ştii ce putem face? Putem să mergem cu toţii sus, să-l scoatem din nenorocita aia de cameră şi să-l băgăm exact în camera frigorifică în care l-a încuiat el pe Timo. Şi pe neroada de nevastă-sa, împreună cu el. Ca cetăţeni avem chiar dreptul s-o facem, fiindcă a încercat să mă omoare. Şi dacă se împotriveşte, ia una peste bot. Asta putem să facem.

— Hai, calmează-te, zise David. N-are…

— Ia mai ţine-ţi gura, fanfaronule, să răsti Florian la el. Trăncăneala ta mă calcă pe nervi de la început. Ce-ai zice dacă ar fi încercat să te înjunghie ca pe un porc? Ei?

— Florian, încercă Jenny din nou, vodca pe care ai băut-o nu te lasă să mai gândeşti limpede. E-n ordine. Dar acum, ia şi te culcă şi dormi puţin.

— Să mă pupi undeva, doamnă şefa.

Privi spre Sandra.

— Ce-ai zice dacă ticălosul ăla țâșnește din camera lui și îți înfige cuțitul în burtă, când vrei să te duci în cameră? Nimeni nu e în stare să reacționeze atât de repede.

Sandra se uita la el cu ochi mari. Când Florian își dădu seama că ea nu îi va răspunde, privirea lui începu să se plimbe fără astâmpăr de la unul la altul.

— Deci, acum mă duc sus și o să am grijă ca totuși să nu omoare pe careva. Individul și-a pierdut mințile cu totul și niciunul dintre voi să nu cumva să închidă un ochi cât umblă ăsta liber.

Se opintea să se ridice din fotoliu. A reușit după trei încercări și acum se ținea bine de un spătar.

— Deci – cine vine cu mine?

— Eu, zise Nico și se ridică. Poate că Matthias e cel care… știți voi ce.

— Și eu.

Horst.

— El e vinovat că Timo se ascunde acum pe undeva prin hotel și pune la cale cine știe ce. Dacă află cumva că Matthias e încuiat, poate că se va liniști și va veni la noi.

— Bun cuvânt, bâigui Florian și își îndreptă privirea spre David. Mai e cineva?

— Îmi pare rău! ripostă David. Nici mie nu-mi place din cale afară șeriful Matthias, dar nu văd că ar avea vreun sens să riscăm încă o rănire. Dacă sosește vreun ajutor aici, poliția va fi înștiințată pe loc și se va ocupa de el. Ar trebui să asculți ce te-a sfătuit șefa ta și să dormi, ca să-ți treacă amețeala.

— Dacă sosește vreun ajutor aici… Nu ești doar un lăudăros, mai ești și laș. Mă faci să-mi fie greață, știi asta?

David ridică din umeri indiferent, chiar dacă Jenny credea că văzuse o zvâcnire pe fața lui.

— Va trebui să te obișnuiești cu asta.

Florian îi întoarse spatele.

— Deci hai să-l scoatem pe nemernic din bârlog! Poate că ar trebui să-i lăsăm cuțitele și să-l încuiem cu el și pe domnul fanfaron, sigur ar fi o petrecere pe cinste.

Reacția lui David veni atât de repede, încât Florian nu avu nici cea mai mică șansă să reacționeze. Se repezi asupra lui ca o umbră și o clipă mai

târziu degetele îi strângeau gâtul atât de tare, încât Florian nu mai fu în stare să scoată decât un scâncet. Fața lui David era la câțiva centimetri de cea a lui Florian.

— David! strigă Jenny îngrozită. E rănit!

— M-am săturat deja de bâiguielile tale, spuse David încet, fără s-o ia în seamă pe Jenny.

Glasul lui nu mai semăna cu cel obișnuit. Suna periculos.

— Fă ce ții morțiș să faci, dar ține-ți gura și nu te mai lua de mine. Ai priceput?

Florian horcăia și David strânse și mai mult degetele.

— Vreau să știu dacă ai înțeles.

Când Florian dădu din cap abia vizibil, David făcu un pas înapoi și-i eliberă gâtul. Ochii lui continuau să-l fixeze pe Florian, în vreme ce ceilalți priveau împietriți.

Gâtul lui Florian se făcuse roșu închis.

— La naiba, cum ai… începu Nico în cele din urmă, dar David ridică o mână, făcându-l să tacă.

— Fără întrebări, OK? Am fost bine pregătit.

Florian își frecă gâtul tușind și îi aruncă lui David o privire plină de ură, înainte să se întoarcă.

— Poate chiar ar fi bine să renunțați, îi spuse Sandra lui Nico, dar înainte ca el să reacționeze în vreun fel, Florian zise cu glas răgușit:

— Eu merg. Și asta chiar acum.

Apoi se întoarse din nou spre David și întinse mâna.

— Cuțitul meu.

Au stat puțin așa, față-n față, încleștându-și privirile. Gândurile lui Jenny goneau – scena care tocmai se desfășurase în fața ochilor ei, viteza cu care îl atacase David pe Florian și felul sigur în care îl apucase de gât îi dădeau un sentiment foarte straniu.

— E al meu și am nevoie de el ca să mă pot apăra, spuse Florian. Deci?

În cele din urmă, David duse mâna la spate. Avea cuțitul pus la curea. Florian îl luă, fără să scoată o vorbă și li se adresă lui Horst și Nico:

— Veniți?

— Tu ai cuțit, zise Nico șovăitor. Matthias are chiar un set întreg. Ce facem noi, Horst și cu mine, dacă cumva ne atacă? Noi suntem neînarmați.

— Atunci căutați-vă ceva.

— Și ce facem dacă și-a baricadat ușa? întrebă Horst.

— Atunci o spargem, la dracul izbucni Florian atât de tare, încât imediat se chirci, într-un acces de tuse.

Când se ridică din nou, un fir roșu pornea de la rana cusută de pe frunte, ducând peste nas, până la colțul gurii.

Sandra arătă spre ea.

— Rana îți sângerează iarăși. Chiar ar trebui să renunți.

— Eu… începu furios Florian, dar fu întrerupt de Horst.

— M-am răzgândit. Nu merg.

— Ce mai înseamnă și asta?

— David are dreptate. Primejdia ca unul dintre noi să fie rănit e pur și simplu prea mare. Nico a zis-o deja – noi doi suntem singurii neînarmați.

— Ei, Doamne, doar n-ai să faci pe tine. N-o să îndrăznească ăla să ne atace. Suntem trei.

— Și atunci de ce nu-i dai lui cuțitul tău? propuse David.

— Fiindcă este cuțitul *meu,* după cum tocmai ai constatat foarte corect.

— Și eu rămân aici, spuse Nico. Și așa ar trebui să faci și tu.

— Sunteți niște…

Florian făcu un gest plin de dispreț.

— Ah, lăsați-o baltă. O să vedeți unde o să ajungem. Sigur va fi o noapte interesantă.

Se întoarse la fotoliile lui adunate și se lăsă precaut în ele, înainte să-nceapă să-și mângâie gâtul.

— În noaptea asta rămân aici cu Jenny și cu Anna, spuse Florian atât de hotărât, de parcă ar fi fost o chestiune deja stabilită cu Jenny.

— Nu! Rămân aici singură cu Anna.

Florian o privi.

— Cum? Doar erai de părere că oricând aș putea să fac febră. Ce se întâmplă dacă sus…

— Dacă vrei, poți să vii cu mine, se oferi Sandra, alegându-se cu niște priviri nedumerite.

— Cu plăcere, zise Florian cu amărăciune. Se pare că ești singura de aici care nu crede că tai limba altora, ca să mă distrez.

— Poate fi oricine, se apără Jenny. De aceea nu voi lăsa pe nimeni să-și petreacă noaptea aici cu Anna și cu mine.

— Nici măcar pe David? întrebă Florian provocator, la care ea scutură

din cap.

„Pe el în ultimul rând”, își spuse ea.

43.

— Am cam ajuns la capătul puterilor, spuse Sandra după un timp în care fiecare își văzuse de gândurile lui și se întoarse spre David.

— N-ați vrea, vă rog, să mă conduceți până sus?

Se corectă, privindu-l pe Florian.

— Am vrut să spun, să *ne* conduceți.

— Horst, vii cu mine? întrebă David. Mă simt mai bine când suntem doi.

Horst încuviință din cap și, spre ușurarea lui Jenny, Florian nu se plânse că David nu-l trecuse și pe el la socoteală, ci se ridică gemând din culcuș. Pe fața lui se vedea încă o dâră subțire, neregulată, de sânge uscat, care pornea de la rana de pe frunte. Zona din jurul rănii era umflată.

— Unde dormi în noaptea asta? îl întrebă David pe administrator. Tot într-o cameră de sus? Doar ai toate cheile.

Horst scutură din cap.

— N-o luați personal, dar prefer să păstrez asta pentru mine.

Sandra și Nico îl priviră surprinși, dar se abținură să comenteze.

— OK.

David se ridică.

— Deci, dacă n-are voie nimeni să știe unde îți petreci noaptea, atunci sigur nu te deranjează dacă rămân și eu sus în camera mea și tu te duci singur, unde o fi.

— Nu, nu mă deranjează.

Se ridică și Nico.

— Dacă-i pe așa, vin și eu și rămân la mine în cameră.

Sandra se mai lăsă o dată pe vine lângă Anna, îi puse mâna pe obraz pentru o clipă și se ridică iarăși.

— Nu cred că va face febră în noaptea asta. Sigur rezistă.

O privi pe Jenny.

— Ar trebui să dormi și tu puțin. Lumea ți se va părea altfel mâine.

„Depinde ce înseamnă altfel”, își spuse Jenny, dar încuviință, încercând să-i zâmbească.

— Ah, încă o informație pentru toți, zise David care era deja la ieșire, întorcându-se din nou către ei. De îndată ce sunt la mine în cameră și am

încuiat ușa în urma mea, așa va rămâne până mâine dimineață. Deci să nu bată nimeni, indiferent din ce motiv, nu voi deschide nici într-un caz. Noaptea trecută, nebunul ăsta trebuie să fi reușit cumva s-o facă pe Anna să-i deschidă ușa. Cine știe ce i-o fi povestit. La mine n-o să funcționeze. Deci, orice s-ar întâmpla la noapte – va trebui să vă descurcați fără mine.

— E stilul tău, spuse Florian acru. Un egoist pur sânge.

— Spune-i cum vrei. Oricum, mâine dimineață am de gând să mai văd și să mai aud unde mă aflu.

— E foarte de înțeles, îl aprobă Nico pe David. Dacă fiecare va face așa, individul n-are nicio șansă. Același lucru e valabil oricum și pentru mine. Și ușa mea rămâne încuiată, orice-ar fi.

— Ei, atunci să sperăm că nimeni dintre noi n-are nevoie de ajutor cu adevărat, comentă Jenny, privind spre Anna.

David își ridică mâinile și dădu din cap.

— Îți înțeleg ezitările, Jenny, dar sper că și tu mă înțelegi.

— Da, așa e, răspunse ea. Totuși e un sentiment destul de neplăcut să te poți baza numai pe tine în clădirea asta uriașă prin care umblă un dement care mutilează oameni, chiar dacă suntem un grup și ne-am putea apăra bine de cineva. Atâta timp cât am ține unii cu alții.

— Ceea ce n-am făcut cu adevărat încă de la început, dacă îți amintești, ripostă David.

— Da, știu. Totuși…

Florian se întoarse spre ea.

— Adevărul e totuși că cineva de aici este cu totul iresponsabil, din păcate.

Încă i se mai împleticea limba, dar îi dispăruse agresivitatea din glas. Se îndreptă spre Jenny, clătinându-se, se opri la cam doi metri de ea și o privi cu ochi sticloși.

— Îmi pare rău că m-am purtat atât de urât, dar chiar când am crezut că am lăsat în urmă toată mizeria de atunci, am fost iarăși suspectat pe nedrept, iar acum am fost și atacat cu un cuțit. Asta m-a dat gata. Sper că poți să înțelegi măcar puțin situația.

Jenny nu răspunse, fiindcă nu știa ce să spună. Putea să înțeleagă purtarea lui Florian? Probabil.

— Suntem cu toții sub o mare presiune psihică, zise ea în schimb. Fiecare reacționează în felul lui.

— Frumos ai spus-o, comentă David. Dacă acum toate relațiile interumane au fost lămurite, am putea să pornim spre etaj. Mărturisesc că aștept cu plăcere să fiu singur câteva ceasuri.

— Sper că așa vei și fi, spuse Florian.

— Așa intenționez.

După ce-i aruncă o privire Annei, David se uită la Jenny.

— Aici, cu tine și cu Anna aș rămâne, sunt sigur…

— Tocmai ai zis că speri să te înțeleg dacă în noaptea asta nu deschizi ușa nici într-un caz, îl întrerupse Jenny. La fel sper și eu să înțelegi că nici într-un caz nu poți să rămâi aici.

El strânse din buze.

— Ei, chiar să mă dai afară n-ai să poți, dacă aș hotărî să rămân.

— Poate că ea nu, în schimb noi putem, comentă sec Horst. Jenny se va ocupa de Anna peste noapte. Și anume singură, așa cum își dorește.

Jenny se gândi că David îl scosese din luptă pe Florian în câteva secunde, fără nicio problemă, și nu era chiar foarte convinsă că Horst și Nico ar reuși să facă ceva împotriva lui, dacă se ținea tare. Ceea ce nu se întâmplă, din fericire.

— A fost doar o judecată ipotetică, domnule administrator. Tocmai am spus că abia aștept să stau singur câteva ore. Și asta cât mai repede cu putință.

Privirea i se îndreptă întâi spre Sandra și apoi spre Florian.

— Am putea merge, în sfârșit?

Florian murmură ceva de neînțeles, dar apoi se puse în mișcare, urmat de Sandra.

— Pe mâine!

Jenny privi în urma lor, până când părăsi camera și Nico, ultimul, apoi se duse la ușă și întoarse cheia în broască de două ori.

— OK, făcu ea spre culcușul de saltele, ca și cum Anna ar fi putut s-o audă, acum să baricadăm ușa. Nu-ți fie teamă, am eu grijă să nu intre nimeni aici.

În timp ce împingea primul fotoliu spre ușă se gândi la David. Era un om extrem de impenetrabil, despre al cărui caracter încă nu reușea să spună ceva. „Am fost bine pregătit”, zisese el și, de asemenea, să nu i se pună întrebări. Și apoi afirmația lui că nu va deschide ușa nici într-un caz, nici măcar dacă ar fi vreo urgență.

— Dacă tu, David Weiss, ai fi omul cel rău, zise ea împingând spre ușă următorul fotoliu, un asemenea anunț ți-ar da voie să ieși nestingherit la vânătoare în noaptea asta. Acum nimănui nu i-ar trece prin minte să mai bată la ușa ta.

Fotoliul se ciocni de primul, care era chiar în fața ușii. Jenny se aplecă, apucă marginea de jos și ridică partea din față atât cât să poată împinge spătarul pe cotierele celuilalt. Nimeni n-ar reuși să le împingă cu ușa, așa cum erau puse împreună.

— Ce părere ai, Anna? zise ea gâfâind și se duse la următorul fotoliu. Ar fi o foarte iscusită mutare pe tabla de șah din partea lui, nu?

Își dădea seama că vorbea de una singură. Anna n-avea cum s-o audă. Dar Jenny trebuia să facă ceva ca să-și depășească frica de orele care urmau.

Și abia acum, când era singură, înțelese cât de mare era frica ei.

44.

Simte că ceva se schimbă în preajma ei. Nu poate să vadă și nici să audă și totuși simte că ceva este altfel. Pentru un moment se întreabă dacă nu cumva a fost lăsată singură, dar glasul cel nou se face auzit

„Simți că s-a schimbat ceva? Îți dai seama cât de pripit judeci? Nu vezi nimic, n-auzi nimic și nici nu simți nimic. Beznă și liniște, e clar? Ești moartă senzorial. Și chiar dacă ar fi așa – ce mai contează pentru tine, tu, jalnic rest de Anna?"

Ba pentru ea contează, știe asta. N-ar vrea să fie singură, chiar dacă asta nu are efecte directe asupra ei. Doar că pur și simplu se simte altfel când acolo e cineva care ar putea s-o apere, la nevoie.

„Să te apere? Cine să te…"

Glasul cel nou amuțește în momentul în care o mână se așază pe fruntea Annei. Mâna lui Jenny, e sigură de asta.

Și deși și-a propus să nu încerce încă o dată, fiindcă știe că n-are rost, începe din nou să-și miște capul conform schemei încă o dată.

Stânga, dreapta, pauză… în sus, în jos, pauză… stânga, dreapta, pauză… stânga, dreapta, pauză… stânga, dreapta, pauză… în sus, în jos, pauză… în sus, în jos, pauză… stânga, dreapta.

Apoi așteaptă. Mâna continuă să stea pe fruntea ei. O scânteie minusculă de speranță încolțește în ea. A înțeles Jenny?

Anna așteaptă un moment, însă nu vine nicio reacție. Totuși ea încearcă și următoarea parte.

Stânga, dreapta, pauză… După un timp a terminat și partea asta. Acum! Dacă mâna de pe fruntea ei e a lui Jenny și ea a înțeles sistemul, înseamnă că acum trebuie *să vină o reacție. Secundele trec. Cinci, zece? Mâna se retrage brusc. Anna ar vrea să strige de deznădejde. Acum! Te rog, acum!*

Totuși… nu se întâmplă nimic.

45.

După ce a mai împins două fotolii în fața intrării, punându-le unul peste altul, cu ultimele puteri, Jenny se lăsă pe pardoseală, chiar unde se afla și se prăbuși în sinea ei. Închise ochii pentru un moment și se concentră pe respirația ei, până când redeveni întrucâtva normală. Apoi se ridică gemând și se duse la salteaua Annei, unde se așeză iarăși pe pardoseală.

— Biata de tine, spuse ea încet, îmi pare atât de rău că n-am putut împiedica ce ți s-a întâmplat. Că n-am făcut nimic imediat după povestea cu Thomas. Că eu n-am făcut ceva.

Spunea asta, deși știa că nu exista nimic ce ar fi putut să facă doar ea. Să rezolve lucruri care nu erau în ordine. Ar fi existat o posibilitate în noaptea trecută și ar mai exista o posibilitate și în noaptea asta. Ar fi trebuit doar să rămână cu toții împreună. Dar pentru asta ar fi fost nevoie să țină unii cu alții. Toți.

Iluzii, după cum trebuia să constate. Fiecare era doar pentru sine.

La câte seminare pentru cadrele de conducere participase? Nici nu le mai știa numărul, comunicare fără utilizarea excesivă a autorității, tehnici de prezentare, managementul timpului, *team building*... Niciunul dintre seminarele astea n-avusese în vedere ce se întâmpla cu o echipă sau cu un grup atunci când lucrurile luau o întorsătură serioasă. *Cu adevărat* serioasă. Când frica avea grijă ca măștile să cadă și fiecare își era apropiat doar sieși. Jenny înlătură gândul și o mângâie pe Anna pe frunte. Nu dură mult și Anna începu din nou cu acele mișcări ale capului, care trebuiau să însemne ceva. Jenny nu-și mai mișcă mâna și rosti încet ce semnaliza capul Annei.

— Nu… da… nu… nu… nu… da… da… nu.

Erau neregulate. Se înșelase când se gândise că Anna sugera doar alternativ „nu” și „da”. Asta pentru că niciodată nu fusese atentă suficient timp ca să observe. Dar ce… Mișcările începură din nou.

Nu… da… nu… nu… nu… nu…

Ce naiba să însemne asta? De ce „nu” atât de des? Ce nega Anna atât de mult? Și cum să știe ea, fir-ar să fie, ce putea fi?

Simțea că o cuprinde brusc furia, fiindcă Anna o credea clarvăzătoare și

își închipuia că poate să-și imagineze ce însemnau mișcările astea aiurite ale capului. Își trase mâna brusc și se ridică. Ca și cum situația n-ar fi fost și așa destul de dificilă. Acum era nevoită să se ocupe și de niște enigme imposibil de dezlegat?

Jenny umbla încoace și-ncolo prin cameră și își freca palmele fără întrerupere. Când își dădu seama, își băgă mâinile în buzunarele de la jeans.

Se uita mereu la Anna, la ochii ei inflamați, se desprindea, pentru ca apoi s-o privească din nou.

Jenny simțea că mânia care se stârnise în ea, așa, pe neașteptate, începea să scadă. Nu-și dădea seama ce se petrecuse cu ea. Indiferent ce ar fi vrut Anna să-i comunice – ea era oarbă și surdă și nu putea să vorbească. Mișcările capului erau unica ei posibilitate de a comunica. Și ce făcea ea, Jenny? Reacționa cu furie, fiindcă nu pricepea imediat ce voia Anna să-i spună. Se lăsă pe fotoliile adunate de Florian și ridică picioarele. Va mai încerca o dată, mai încolo. Dar mai întâi trebuia să se odihnească puțin. Se simțea infinit de stoarsă de puteri și ostenită.

Jenny se ghemui pe cele două fotolii și închise ochii. Și adormi, încă în timp ce se gândea că probabil nu-și va găsi somnul, deoarece caruselul gândurilor continua să se rotească.

Trezită de o neliniște lăuntrică, îi trebui doar un moment să se orienteze și să-și amintească unde se afla.

Se ridică și aruncă o privire spre locul unde Anna zăcea pe saltea, în aceeași poziție.

„Firește, cum avea Anna să-și fi schimbat poziția”, își zise și se uită la ceasul de la încheietura mâinii.

Ora unu și zece. Deci dormise cam patru ore. De ce nu mai mult? Continua să fie moartă de oboseală și se simțea ca trasă pe roată. O privi din nou pe Anna. Mișcările capului nu-i dădeau pace. Perseverența cu care Anna încerca să le tot repete, deși sigur avea niște dureri teribile, arăta că trebuie să fi fost ceva important. N-ar fi fost nevoie să se ocupe de asta mult mai devreme?

Jenny se ridică și rămase o vreme lângă fotoliu, cu privirea îndreptată spre Anna, în timp ce gândurile ei căutau cu febrilitate o soluție pentru acea enigmă.

Anna era o fire practică. Avea o capacitate deosebită de abstractizare,

ceea ce, ca tehnician-informatician – și foarte bun programator – era o calitate importantă ca să poată integra probleme complexe în planurile de desfășurare a programelor.

Dacă Anna căuta acum o cale de comunicare, având în vedere posibilitățile foarte reduse, la ce ar apela? Da, nu, da, nu? Ce însenina asta?

Ce posibilitate de comunicare non-verbală exista, despre care ar putea să presupună că o înțelegea și Jenny? Au lucrat destul de mult timp împreună ca să…

Da, nu, da, nu…

De câte ori mișcase Anna capul, înainte să fi făcut o pauză? Jenny încerca cu încordare să-și amintească. Anna făcuse pe rând de două ori „da” și de două ori „nu”, asta mai știa, apoi șirul se întrerupsese. Dar ce fusese apoi? Se concentra, dar oricât se străduia, nu-și mai aducea aminte.

Dar nu începuse Anna de fiecare dată când simțea atingerea mâinii ei? Trebuia să încerce.

Jenny îngenunche lângă saltea, îi puse Annei o mână pe frunte și așteptă ca mișcările să înceapă. Câteva secunde, un minut?

Dar nu se întâmpla nimic.

46.

Simte mâna – sigur e din nou Jenny –, dar ea nu mai are putere, Jenny oricum nu va înțelege ce vrea ea săi transmită. Numele.

Ce importanță are? N-ar vrea să se mai gândească la asta, e ostenită. Nu dorește să doarmă, ci e ostenită de viață. S-a resemnat. În fața situației, a sorții ei, a noului glas.

Se lasă dusă de val și încearcă să nu mai gândească deloc, pur și simplu.

Apoi apare din nou imaginea aceea. Aceeași, pe care a mai văzut-o de câteva ori. Ușa aceea. Ușa specială. Nu e o ușă de cameră, e prea îngustă. Și e din tablă cenușie. Nu, sunt *din tablă cenușie, fiindcă sunt două. Două. Tablă. Brusc devine neliniștită. Tocmai a văzut ușile foarte limpede și dintr-odată știe și de unde sunt. E nebunesc, dar… nu, e foarte sigură că a văzut ușile astea de tablă, înainte să-și fi pierdut din nou cunoștința. Duhurile vieții se trezesc din nou, în vreme ce vechea voce se aude iarăși și îi spune, îi* poruncește *să mai încerce o dată. Informația asta poate fi importantă pentru ceilalți. Vitală. În plus, cu informația asta poate că reușesc să distrugă monstrul, înainte să facă și mai mult rău.*

Anna simte că forțele i s-au terminat aproape în întregime. Nu doar pentru moment, ci definitiv.

Va fi destul de sigur ultima ei încercare, dar trebuie s-o facă. Apoi nu mai contează nimic. Apoi poate să moară.

Apoi ar vrea să moară.

47.

Descurajată, Jenny tocmai voia să-și retragă mâna și atunci Anna reîncepu brusc să-și miște capul. Încet și regulat.

Se concentră și începu să numere.

Nu… da… nu… nu… nu… da… da… nu.

Pauză.

Opt. Anna făcuse opt mișcări. Jenny încă nu putea să spună exact, dar simțea că îndată va ști soluția. Era pe punctul de a o afla. De opt ori „nu”, da…

Fără să-și dea seama, își luă mâna de pe capul Annei. „Nu” și „da”. Își acoperi gura cu palma.

— Închis și deschis, șopti ea. Zero și unu… O, Doamne! Era codul binar de la care putea să pornească orice programator și era de-a dreptul genial. Fiecare literă, fiecare număr și fiecare semn poate fi reprezentat printr-un cod de opt elemente format din zerouri și cifra unu, așa numiții biți. Opt biți formează un byte și, în felul ăsta, un semn reprezentabil pentru computer. Pentru mașinărie, cifra unu și zerourile nu înseamnă altceva decât *curentul trece* și *curentul nu trece.*

Și Anna folosea sistemul ăsta cu „da” și „nu” ca să comunice cu ea, fiindcă știa că și Jenny cunoștea semnele uzuale din așa-numitul cod ASCII.

Jenny era atât de agitată, încât mâna îi tremura, când o puse din nou pe fruntea Annei. Însă n-o lăsă acolo mult timp, și-o retrase și atinse pielea netedă doar cu degetul.

Apoi, cu o ușoară apăsare, își plimbă degetul pe fruntea Annei de la stânga la dreapta, ca semn pentru o mișcare a capului, o negare, un zero, și făcu o scurtă pauză.

Apoi mișcă degetul de sus în jos. O încuviințare sau un unu. Și mai departe. Zero, zero, unu, zero, unu, zero.

Așa reprezentase binar litera „D”. Chiar când voia să continue cu „A”, Anna începu să încuviințeze din cap atât de necontrolat, încât durerile ei trebuie să fi fost infernale. Și Jenny știu că *această* încuviințare nu era o reprezentare, ci doar emoția că în sfârșit se făcea înțeleasă. Că, în sfârșit,

puteau să *discute.*

Deci Jenny își puse din nou mâna pe fruntea Annei, în semn că acum o *asculta*, și așteptă.

Și Anna începu. După patru litere Jenny bănuia deja ce avea să urmeze, apoi a fost sigură.

Era un nume, pe care Anna i-l transmitea și Jenny nu se îndoi nicio secundă *al cui* era numele pe care tocmai îl aflase de la Anna. Certitudinea asta îi confirma cele mai mari spaime și temeri și aproape că-i întuneca simțurile. Mai reuși să sară în picioare și să facă câțiva pași într-o parte, apoi vomită pe pardoseala salonului cu șemineu.

După ce stomacul își revărsă cea mai mare parte din conținut, Jenny se îndreptă de spate și se întoarse la Anna, clătinându-se.

Golul pe care îl simțea brusc în ea se datora doar în mică parte faptului că nu mai avea nimic în stomac. Era genul acela de gol care apare când afli ceva ce niciodată n-ai fi crezut că e posibil.

Jenny se lăsă din nou în genunchi lângă Anna, trase adânc aer în piept și puse apoi degetul pe fruntea ei.

„FĂPTAȘ?” scrise ea folosind combinații de stânga – dreapta și sus-jos.

„DA”, răspunse Anna, distrugând în Jenny și ultima scânteie de speranță că nu putea fi ceva ce n-avea voie să fie.

După o scurtă pauză, Anna își reîncepu mișcările. Jenny se concentră și șopti încet ce recunoștea. Bit cu bit, literă cu literă.

U-S-A-D-E-T-A-B-L-A.

Ușă de tablă? Gândea febril ce anume trebuiau să-i spună cuvintele astea și simți că undeva în ea era un răspuns. Dar ce anume?

Puse din nou degetul pe fruntea Annei și făcu cei opt biți pentru un semn de întrebare.

Capul Annei se mișcă șovăitor, dând impresia că era nevoită să-și mobilizeze toate rezervele de forță.

Repetă primele litere și ajunse doar la U-S-A-D-E-T, apoi se întrerupse și rămase nemișcată. Cu inima bătând, Jenny puse două degete pe arteră și răsuflă ușurată când simți pulsul Annei. Era slab, dar încă perceptibil.

Jenny nu mai făcu nicio încercare să afle mai multe despre ușa aceea de tablă, la asta putea să se gândească și mai târziu. Acum trebuia să întreprindă ceva.

Apucă de lângă saltea sticla cu apă, încă plină pe jumătate, și îi turnă

puțin Annei, până când refuză să mai înghită. Apoi se aplecă în față, își puse mâinile pe obrajii ei, apăsă scurt și se ridică.

După o ultimă privire aruncată chipului palid, se întoarse, se duse la ușa baricadată și începu să tragă jos fotoliul de deasupra.

Trebuia să le comunice celorlalți ce știa și anume în așa fel, încât dementul să nu afle. Încă n-avea habar cum să procedeze și îi era o frică teribilă, dar trebuia să încerce.

În timp ce se tot gândea, dădu deoparte, gâfâind, fotoliu după fotoliu. Acum intrarea era liberă.

Rămase un timp în fața ușii, privind cheia din broască, dar până la urmă își luă inima-n dinți și o răsuci. N-avea voie să șovăie, altfel încă o viață urma să fie distrusă. Spera că nu era deja prea târziu.

Cu mâinile tremurând luă cheia, deschise ușa și ieși din salonul cu șemineu.

Lămpile de la viitoarea Recepție erau aprinse și scăldau vestibulul într-o lumină ireală.

Jenny privi în jur. Nu se vedea nimeni, nu se auzea nimic. Încuie ușa și băgă cheia în buzunarul de la pantaloni. Apoi porni.

Traversă vestibulul, ajunse la scară, se opri puțin. Încă nu se auzea niciun zgomot. Puse piciorul pe treapta de jos, se uită în sus și o luă spre primul etaj. Ajunsă pe ultima treaptă, se opri din nou. Lumina de pe hol era stinsă, doar lămpile de veghe împrăștiau o lumină vagă. Își continuă drumul cu precauție, străduindu-se să nu facă zgomot, ceea ce nu era o problemă, mulțumită covorului gros.

În fața camerei lui Johannes se opri din nou și privi ușile învecinate. Următoarea era camera Annikăi și a lui Matthias, apoi a ei și aceea a lui Ellen. David o ocupa pe cea de alături, apoi urma cea a Sandrei.

Jenny fu nevoită să se silească să meargă mai departe. Parcă i se împotriveau mușchii, dar degeaba.

Din spatele ușilor nu se auzea niciun zgomot. Poate că într-adevăr dormeau cu toții, în ciuda situației îngrozitoare. Și trupul își cerea tributul la un moment dat, indiferent în mijlocul cărui coșmar devenit realitate te aflai. În sfârșit, ajunse la camera Sandrei. Inima i se zbătea atât de tare în piept, încât Jenny avea senzația că putea s-o audă oricine din blestematul acela de hotel. Se opri brusc. Ușa era întredeschisă.

Ridică mâna, mai șovăi puțin și, în cele din urmă, bătu cu precauție.

Apoi așteptă, deși în ea totul striga să se întoarcă și să fugă cât o țineau picioarele. Jos, la parter, înapoi în camera cu șemineu, ca să se baricadeze iarăși acolo.

Din încăpere nu se auzea niciun zgomot. Niciun glas sau pași, nimic. Așa că împinse ușa precaut și spuse șovăind:

— Sandra?

Nimic.

Când spațiul fu suficient de mare, Jenny își adună tot curajul, făcu un pas și privi iute prin cameră.

Era goală.

48.

Fără să stea mult pe gânduri, Jenny se întoarse și se duse la camera lui David. Pulsul i-o luase razna și totodată avea senzația că un cerc de fier îi strângea pieptul. Unde puteau fi Sandra și Florian? *Trebuia* să-i găsească, înainte să fi fost prea târziu.

Ușă de tabla îi comunicase Anna. De două ori. Ușa asta de tablă trebuie să fi fost cheia. Și Jenny știa că văzuse deja o ușă care se potrivea descrierii. Dar unde?

După ce a bătut la ușa camerei lui David și nu s-a auzit nicio reacție, a încercat din nou, de data asta strigându-i numele încet. Trebuia să încerce să nu facă prea mult zgomot. Dementul încă nu trebuia să știe că ea aflase cine este. Pe de altă parte era destul de sigură că el nu se mai afla la primul etaj.

În camera lui David tot nu se mișca nimic așa că ea bătu puțin mai tare, dar și de data asta fără succes.

— Te rog, șopti ea, te rog deschide. Și apoi spuse, ceva mai tare: David, am nevoie de ajutorul tău. Te rog, spune măcar ceva.

Dar dincolo de ușă rămase o tăcere de mormânt. După încă o încercare deznădăjduită renunță și se îndepărtă. Nico! Trebuia să încerce la ușa lui Nico.

Dar nici ghidul montan nu reacționa, nici la bătăile repetate și nici la chemările ei deznădăjduite.

Lacrimile îi curgeau pe obraz, lăsă capul în jos și, cu ochii închiși, își apăsă fruntea pe lemnul ușii.

Cum era posibil ca nici David, nici Nico să nu reacționeze? Nici măcar cerându-i să plece de la ușa lor. Ca și cum și camerele din spatele acestor uși ar fi fost goale.

Deschise ochii și ridică fruntea. Dar dacă David și Nico chiar nu erau în camerele lor, exact ca Sandra și Florian? Dar unde să fie? Și, mai ales, de ce să plece din camere, când amândoi au spus apăsat că să se vor baricada acolo și că nu vor deschide ușa, orice ar fi?

Sau tocmai de aceea? Fusese totul doar o diversiune? Dar împotriva cui? Așa ceva ar fi fost împotriva ei. De ce să încerce și David și Nico s-o înșele? Imposibil să fi crezut cu adevărat că ea, Jenny, avea de-a face cu

grozăviile acelea. Că era nevoie să se apere de ea.

Nu, trebuia să existe alt motiv pentru care niciunul din ei nu reacționa, de asta era sigură. Orice ar fi fost – acum n-avea voie să renunțe. *Trebuia* să facă ceva, era posibil ca o viață, cel puțin, să depindă de asta.

Se uită la cealaltă ușă, în spatele căreia se afla camera lui Matthias și a Annikăi. Un moment luptă cu sine, dar apoi își luă inima în dinți și încercă și acolo. Oricum, rezultatul a fost același.

Când dinăuntru nu se auzi niciun zgomot, nici după a doua încercare de a bate prudent la ușă, Jenny se îndepărtă deznădăjduită.

Era ca și cum brusc ar fi fost singură de tot în hotelul acela. Ce-ar fi dacă într-adevăr toți ar fi… în afară de nebun… Gândul îi dădu fiori. Simțea că o panică nedeslușită, necunoscută până atunci, îi dădea târcoale, gata s-o atace în orice moment, s-o smulgă, s-o târască într-un abis și s-o facă total neputincioasă.

N-avea voie să se gândească la așa ceva. Oricare ar fi fost motivul pentru care nu reacționau ceilalți – era imposibil să-i fi omorât pe toți.

Cea mai importantă era acum întrebarea unde se aflau Sandra și Florian.

Ușă de tablă… La naiba, unde văzuse o ușă de tablă?

Și când? Când fusese în altă parte decât în vestibul, în camera ei sau în salonul cu șemineu? Când îi căutaseră pe Thomas și pe Anna. Atunci fusese în zonele nerenovate de la parter. În încăperea mare, cu folie de plastic, unde o speriase Timo…

Parcurse din nou, în gând, drumurile făcute. Nicăieri nu era vreo ușă de tablă.

Când o căutaseră pe Anna fusese în subsol. Cu Florian. Culoarul… țevi… încăperea în care o găsiseră pe Anna, la a doua încercare. Când trecuse pe acolo prima oară, crezuse că aude un zgomot. Era un miros… ceva uleios, de putregai. Cutii de tablă, ruginite, pe rafturi de tablă…

Dulapul! Avea două uși de tablă.

— O, Doamne, făcu Jenny și o luă din loc.

Stomacul i se strânse de frică la gândul că trebuia să se ducă singură în subsol. I se făcu pe loc atât de greață, încât se temu să nu-i vină iarăși să verse.

Ajunse la scară, coborî, traversă vestibulul. Apoi ajunse la ușa după care se afla scara spre subsol. O deschise, rămase pe loc și ascultă atent în întuneric, înainte să caute pe pipăite comutatorul și să aprindă tuburile de

neon.

După ce mai ascultă concentrată câteva secunde, puse piciorul pe prima treaptă.

„Să nu faci asta!” îi spuse glasul lăuntric al rațiunii și Jenny știa că până acum procedase bine, ascultând de el. „Știi cât de stupid ți se pare când vezi în filme niște femei care umblă noaptea, singure, prin păduri întunecoase sau prin beciuri, deși știu că acolo bântuie un criminal”.

Apoi se gândi la Sandra și Florian, la Anna și Thomas și făcu glasul să amuțească.

Ajunsă la picioarele scării, privi coridorul cu țevi de încălzire pe tavan, care se întindea în fața ei.

Pereți nefinisați de beton de-o parte și de alta, întrerupți la fiecare câțiva metri de mici pasaje și uși. Și, la o distanță de poate cincisprezece metri, dulapul de tablă.

În timp ce se îndrepta spre el, încet și cu precauție, se gândi la ce își închipuia că va găsi. Dulapul fusese plin cu rafturi pe care prindeau mucegai niște cutii de tablă și niște vase. Ce să găsească acolo?

Încă cinci metri.

Poate vreun indiciu? La ce? Știa cine era nebunul care o mutilase pe Anna și îi ucisese pe Thomas și Johannes.

Încă doi metri. Apoi ajunse în fața dulapului. Își auzea sângele vuindu-i în urechi. Când ridică mâna, văzu că îi tremura atât de tare, încât se temu să nu lovească ușa de metal într-un staccato, când va încerca s-o deschidă.

Mai trase o dată adânc aer în piept, apucă și trase ușa dintr-o smucitură.

Pentru o clipă rămase împietrită, apoi își acoperi gura cu mâna, exact la timp, cât să-și poată înăbuși țipătul.

49.

Imaginea era aceeași ca și ultima oară, când deschisese ușile. Mai multe rafturi pe care erau cutii, oale și castroane de tablă, cu un conținut mucegăit. Motivul groazei lui Jenny era totuși altul.

Nu ceea ce vedea, ci ceea ce auzea aproape că-i lua mințile. Atenuate de peretele din spate, la ea ajungeau niște cuvinte îngânate într-un fel înfricoșător.

„Voi veni să te iauuu… Acum vei muuuri…”

Jenny se clătină, căută pipăind un sprijin și îl găsi într-unul dintre rafturile de tablă. Reuși să se țină doar o secundă, apoi raftul și peretele din spate al dulapului cedară, dându-se într-o parte, încât fu cât pe ce să cadă. Reuși să-și recapete echilibrul în ultima clipă. Încremeni în fața scenei care i se înfățișă.

Spatele dulapului, împreună cu rafturile fixate pe el, pe care erau cutiile și vasele, se dăduse într-o parte brusc, asemenea unei alte uși, deschizând drumul spre o altă încăpere.

Avea aproximativ dimensiunile unei camere de hotel, cum erau la primul etaj. Lângă peretele din față era căruciorul pentru rufe în care o găsiseră pe Anna, alături de o masă pe care erau tot felul de unelte. Jenny știu imediat la ce anume fuseseră folosite uneltele acelea. Foarfeci, clești, ace lungi… apoi o sticlă de plastic cu un furtun de scurgere, umplută pe jumătate cu un lichid limpede.

Văzu toate astea într-o fracțiune de secundă, înainte ca privirea ei să se îndrepte spre centrul încăperii, unde Florian era așezat pe un scaun. Mâinile îi erau legate în spatele spătarului, capul îi atârna pieziș, într-o poziție ciudată, cu bărbia în piept. După cum arăta, nu era conștient.

Alături, pe pardoseală, ședea Sandra, cu spatele rezemat de perete și se holba la Jenny ca și cum ar fi văzut o fantomă.

— Jenny, slavă Domnului! Credeam că am să mor aici jos.

Se opinti și se ridică, veni spre Jenny care era încremenită de uimire și o îmbrățișă.

— Ce… bâigui Jenny buimăcită, neputând să-și ia privirile de la Florian.

Cum ai… vreau să spun… *El* e nebunul. El a făcut ce știi cu Thomas și cu Anna și l-a otrăvit pe Johannes. Anna mi-a spus. Dar…

— *Voi veni să te iauuu... Acum vei muuuri*… o întrerupse vocea îngrozitoare, care părea să vină dintr-un difuzor aflat în spatele ei.

— Psihopatul ăsta m-a ademenit aici jos. Voia…

Sandra începu să plângă cu sughițuri.

— Voia să-mi facă și mie…

Își ascunse fața pe umărul lui Jenny, trupul îi zvâcnea. Jenny puse o mână pe ceafa Sandrei și o lăsă un moment, înainte să o apuce de umăr și s-o îndepărteze ușor de ea. Apoi iarăși îi aruncă o privire lui Florian.

— Cum ai reușit? Și de ce n-ai luat-o la fugă, când el a…

— Nici eu nu știu. S-a întors o clipă cu spatele la mine. Arătă spre un clește greu, pentru țevi, de pe masă. Atunci am apucat chestia aia și l-am lovit cu ea.

— Ai avut un noroc incredibil, zise Jenny, neputând să-și ia ochii de la Florian.

Tot nu-i venea să creadă ce lucruri neomenești fusese în stare să facă. Își luă iar privirile de la el și se uită la cleștele din fier masiv.

— Cât de rău l-ai rănit, vreau să zic… doar nu cumva e…

— Nu știu, răspunse Sandra cu glas pierit. Nu m-am încumetat să verific sau să-l mai ating. N-ai putea tu…

Jenny încuviință din cap și se duse în silă spre Florian. Ajunsă la el, întinse mâna și îi căută pulsul. Se simțea.

— Oricum, trăiește, zise ea și se aplecă să vadă rana pe care probabil că i-o lăsase unealta aceea grea, dar capul lui n-avea absolut nimic. Unde l-ai nimerit cu cleștele? Nu văd nicio rană.

— Nu mă mira, răspunse Sandra, chiar în spatele ei, cu un glas ciudat.

Când dădu să se răsucească spre ea, Jenny simți o împunsătură dureroasă în gât. Mai reuși să se întoarcă într-o parte, atât cât să vadă chipul Sandrei, uriaș, ivindu-se în fața ei, apoi se făcu întuneric.

50.

Deschise ochii și văzu un haos tulbure. Ceva imposibil de definit, fără contururi.

Erau dureri. Avea niște dureri de cap înfiorătoare. Apoi amintirile se întoarseră, rând pe rând. Deschise ochii larg și haosul se topi, făcând loc unei imagini clare, care oricum era întoarsă pe dos într-un fel ciudat.

Zăcea pe pardoseală. În încăperea din spatele dulapului. Când încercă să se ridice, constată că avea mâinile legate la spate. Și gleznele îi erau legate cu o frânghie.

— Iată-te, o auzi ea pe Sandra spunând.

Sandra. Ea o… dar…

— Ce-ai făcut?

Vocea lui Jenny suna ca a unei străine. Aspră și greu de înțeles. Reuși, gemând, să se ridice în șezut, lucru deloc simplu, fiindcă frânghia care îi ținea mâinile la spate era cu siguranță prinsă de ceva, ca la un câine de lanț, încât abia putea să se miște. Se uită în sus, la Sandra, cu totul derutată și nu găsi nicio explicație pentru cele întâmplate. Se afla în blestemata aceea de încăpere, fiindcă încercase s-o apere pe Sandra de Florian. Ajunsese prea târziu, dar nu se întâmplase nimic. Dimpotrivă. Florian fusese scos din luptă. Sandra reușise. Jenny nu pricepea, pur și simplu.

— De ce?

Sandra scoase un hohot dement.

— De ce? Tot n-ai înțeles încă, Jenny mică și proastă? Atunci dă-mi voie să-ți vin în ajutor.

Sandra făcu doi pași într-o parte și se lăsă să alunece pe pardoseală exact în locul unde ședea, când descoperise Jenny încăperea.

— Eu am fost, Jenny mică și proastă, nu Florian. Thomas, Anna, Johannes… eu am fost. A fost atât de simplu. Dar dacă crezi cumva că Florian e nevinovat de toate astea, iarăși greșești.

Râse din nou isteric, înainte ca în secunda următoare pe față să i se aștearnă o cruzime teribilă.

— Sandra, eu… începu Jenny, dar Sandra o întrerupse.

— Nu! Și nu-i nevoie să-mi mai spui Sandra. Numele meu e Katrin. Am

fost nevoită să mă numesc altfel și să aduc unele modificări înfățișării mele, ca să nu mă recunoască el. Totuși, am fost cândva o pereche, chiar dacă a trecut ceva vreme de atunci.

Se uită la Florian și îl privi câteva secunde, înainte să se întoarcă din nou spre Jenny.

— Am fost cât pe ce să-mi pierd mințile de frică, a avut el grijă. Mi-a umblat la telefon și la alte aparate, a…

Făcu un semn a lehamite din mână.

— Ah, asta nu te privește.

— Ba da, povestește-mi, o rugă Jenny, sperând că va mai câștiga timp și că va găsi, poate, o cale să ajungă la Sandra/Katrin, care evident își pierduse mințile.

— Nu! răspunse ea, sprijinindu-și coatele pe genunchi și ascunzându-și fața în palme. Și acum fa liniște, trebuie să chibzuiesc.

— Sandra – Katrin, te rog! imploră Jenny, dar ea nu reacționă.

51.

Și-a culcat fața pe îndoitura brațului și ignoră rugămințile lui Jenny cea mică și proastă. Gândurile ei călătoresc și se simte ca și cum ar retrăi încă o dată fiecare secundă… sala de judecată, verdictul…

•

Îl privește țintă pe judecător și nu-i vine să creadă ce-a spus. Că are halucinații de natură schizofrenică, că așa a constatat expertul. Că glasurile din telefonul ei și din *smart-speaker* n-au existat niciodată, că doar și le-a imaginat ea. Și că nici n-a fost vreodată cu Florian. Că se putea dovedi. Totul numai închipuire. Că *ea* l-a hărțuit pe *el*.

Dar ea înțelege foarte bine ce se petrece acolo. Este declarată nebună. Ăsta e un complot împotriva ei. Cineva vrea s-o îndepărteze din cale, ca să ajungă la averea ei. Ăsta e adevărul.

— Ați fost cumva de față? îi strigă ea judecătorului. Sunteți un infractor ca toți ceilalți. Cu toții vreți să…

— Liniște! strigă judecătorul și o privește amenințător.

Dar asta nu ține, în cazul ei.

— Sunt toți o apă și-un pământ, mi-e limpede acum. Dar eu nu-s nebună. Știu ce am auzit. Și știu că am fost cu el. El a înscenat asta. Dar nu scapă el, chiar dacă îi dați drumul, fiindcă faceți front comun cu el. Nu scapă el.

E apucată cu brutalitate și trasă de acolo. Apoi se face întuneric.

Când își revine, e în încăperea aceea fără mobilier. E culcată pe spate, pe o suprafață tare. Mâinile îi sunt prinse strâns, lângă trup, cu niște curele, la fel și picioarele. Cândva vine la ea o femeie. Are haine albe și îi bagă în gură niște pastile. Totul devine neclar, apoi iarăși întuneric.

•

Nu știe cât timp a trecut. Stă într-un fotoliu, la o fereastră și privește sticla. Nu știe ce se află dincolo de sticla asta. Undeva, în drum spre fereastră, privirea i se pierde în gol, ca și cum s-ar fi rătăcit și nu mai găsește calea înapoi.

În capul ei sunt glasuri. Multe glasuri și toate vorbesc în același timp. Ar

vrea ca ele să înceteze, dar n-o fac, dimpotrivă, se tot înmulțesc și fiecare vrea să-l întreacă pe celălalt. Ce să facă? Nu este în stare să se miște și nu știe de ce. Nu poate să recunoască nimic, deși a deschis ochii. Asta au făcut ăia cu ea. Vor să-i distrugă judecata în întregime, până când ajunge un zombi. Trebuie să împiedice asta. Cumva.

Și Katrin începe să se retragă treptat în ea și își comută judecata pe offline. O stare în care nu mai percepe nimic din ce se întâmplă în jurul ei. Nu mai poate vedea nimic și nici auzi, nu se mai poate mișca și nu mai poate simți nimic. Este cel mai singur om de pe pământ, dar știe că așa trebuie. Se cufundă într-o stare de binecuvântată uitare.

La un moment dat, gândurile reapar. E conștientă de singurătatea ei, de izolare. Și odată cu revelația asta nu-și mai suportă singurătatea. Decide să se reîntoarcă, dar judecata ei nu colaborează. E chiar și mai rău, fiindcă nu mai este judecata ei, simte asta. A devenit o străină pentru sine însăși.

Oricât se străduie, nu mai reușește să iasă *la suprafață* și să-și recapete controlul asupra trupului și a simțurilor.

Spațiul protector dinlăuntrul ei devine o cușcă îngrozitoare. Întunecoasă și apăsător de tăcută.

Poate să gândească, este conștientă de situația ei, însă deși și-a provocat starea asta deliberat, acum nu mai poate să schimbe nimic, fiindcă acea altă judecată din capul ei, străină, nu îngăduie. E prizonieră în ea însăși.

Pierde noțiunea timpului și a spațiului și, cu fiecare gând pe care îl formulează în mod conștient, ea jură că acela care poartă vina pentru toate astea, va ajunge să simtă ce i-a făcut.

Până când reușește să-și recapete stăpânirea de sine, să se poată purta „normal”, a trecut aproape un an.

În timpul ăsta s-a maturizat, a învățat să trăiască cu gândurile străine într-o simbioză orientată spre un scop anume și, în funcție de situație, să acționeze conform lor sau conform propriei voințe. O ajută și multele medicamente pe care le ia pentru stabilizarea stării ei.

Și ea are o țintă.

•

Acum, când poate să discute iarăși normal, e foarte ușor pentru avocații ei să-i obțină mutarea de la izolare la comun, în clinica de psihiatrie.

O lună mai târziu e acasă.

După o jumătate de an citește un articol despre un nou mod de relaxare

în niște vremuri ale accesibilității absolute și ale traficului permanent de informații. *Digital-Detox*. Excursii în Nicăieri, fără legături cu lumea exterioară.

Pe Internet dă peste *Triple-O-Journey*. La început proprietarul nu vrea să vândă, dar avocatul ei îi face o ofertă atât de nerușinat de bună, încât nu mai rezistă tentației. Pentru ea nu contează. Banii n-o interesează. Vrea un singur lucru: răzbunare.

Rămâne anonimă ca proprietară și lasă să se afle că *Triple-O-Journey* a fost preluată de un grup de investitori. Între timp cercetează posibilitățile și tehnicile de a aduce un om exact în starea în care vegetase ea luni de zile. Închisă în propriul trup, oarbă, surdă, fără simțuri și mută. Singurătate absolută. Face testări pe câini și pisici, în timp ce continuă să-și cizeleze planul. Apoi citește pe un portal de călătorii – online despre fostul hotel al alpiniștilor de pe Watzmann.

Suma grozavă pe care o oferă prin avocat ca să poată folosi șantierul timp de cinci zile pentru experimentul ei le prinde bine proprietarilor, fiindcă lucrările de renovare sunt costisitoare.

A venit momentul.

Bineînțeles că știe unde lucrează Florian și îl determină pe proprietarul firmei să transmită oferta conform căreia câțiva dintre oamenii lui pot să participe aproape gratis la o excursie *Digital-Detox*. Ca grup de testare. Ca să nu fie prea bătător la ochi, mai ia câțiva oameni care nu țin de firmă.

Când se prezintă la Johannes ca nouă angajată și face cu el o călătorie până la hotel, ea deja fusese acolo de câteva ori, singură, în timp ce administratorii aveau concediu și în hotel se afla doar un reprezentant al lor pe care n-avea să-l mai vadă niciodată. Se descurcă foarte bine, are chei la toate camerele de la primul etaj și a studiat toate planurile. A dat și peste încăperea care se pare că-i folosise fostului proprietar drept spațiu de depozitare pentru mărfuri cumpărate la negru.

Totul e perfect.

În prima noapte petrecută cu grupul, bate la ușa lui Thomas și îl roagă s-o ajute să pregătească la subsol o surpriză pentru ceilalți. Grasul, naiv cum e, o urmează și se holbează uimit la ea când îi injectează narcoticul în gât și cade pe fundul căruciorului pentru rufe, căruia îi scosese căptușeala dinainte.

El trebuia să fie repetiția generală, ultimul exercițiu, înainte să se ocupe

de Florian. Pe Thomas învață că e greșit să tai limba și să arzi ochii. Infecție, febră, gata. Asta nu trebuie să se întâmple. Ar vrea ca Florian să mai trăiască mult și să guste din plin starea în care îl va aduce.

Privește ninsoarea care nu mai încetează ca pe un noroc de-a dreptul incredibil. După ce a distrus stația radio îi mai rămâne suficient timp pentru un alt exercițiu. Ideea de a răni laringele Annei și de a-i distruge ochii cu acid se dovedește a fi calea cea bună. La fel și faptul că a avut grijă ca atât Thomas, cât și Anna să fie găsiți. Toți se ceartă și grupul se dezbină. Ca să ajungă la Florian, după ce a avut grijă ca, folosindu-se de cuțitul lui, să fie bănuit întâi Timo și apoi el, e un fleac.

Și Florian se ia după ea ca o oaie, când îi spune că își amintește de ceva din subsol care s-ar putea să-l demaște pe adevăratul făptaș. E de necrezut cât de naivi sunt bărbații când își închipuie că numai cei de același sex cu ei sunt în stare de experimente precum cel făcut de ea.

Și apoi Jenny cea mică și proastă dă peste camera ascunsă.

52.

Cu coada ochiului, Jenny o văzu pe Katrin ridicând capul. Nu știa cât șezuse așa nebuna, dar trebuie să fi fost cel puțin un sfert de oră. Florian tot nu se mișca.

Între timp avusese răgaz să analizeze situația. Erau multe lucruri pe care nu le înțelegea.

— Cum ai făcut cu Anna?

Katrin miji ochii.

— Ce?

— Anna mi-a transmis că Florian e dementul. Cum ai făcut asta?

Gura lui Katrin se schimonosi într-un rânjet respingător.

— Asta chiar n-a fost greu. În prima seară am avut o discuție mai lungă cu Florian, pe care am înregistrat-o. Am avut grijă să rostească cuvintele potrivite și apoi le-am decupat cu un software. I-am pus Annei înregistrarea. Pentru siguranță, fiindcă nu știam dacă intervenția la laringe va reuși. Ultimele cuvinte pe care le-a auzit Anna în viața ei au fost spuse de glasul lui Florian.

— Software? Ai un telefon mobil la tine.

Scoase un hohot de râs.

— Ceva și mai și Un notebook pe care l-am adus aici încă dinainte. Și Iridium.

— Iridium? Dar ăsta e un satelit. Ai telefon prin satelit!

— Gata acum!

Katrin se ridică, se duse la masă unde rămase cu spatele la Jenny. Când se întoarse iar, avea în mână o seringă plină pe jumătate.

— Sper că nu te deranjează că acul a fost deja în gâtul lui Florian, spuse ea, îndreptându-se spre Jenny.

— Dar Johannes? încercă Jenny să mai câștige timp. De ce el?

Katrin se opri în fața ei.

— Bine. Tot nu mai înceta să spună că ceva nu e în ordine cu mine și m-a amenințat că vă va zice că sunt o mincinoasă și că precis exista un alt motiv al prezenței mele aici. Atunci m-am gândit că e mai bine să nu mai spună nimic.

Ridică seringa.

— Sand… Katrin, nu, așteaptă, nu e nevoie să faci asta. Gândește-te, de aici nu reușești să ieși de una singură. Cum ai să le explici celorlalți toate astea?

— N-am să explic deloc. Mi-e indiferent ce se întâmplă după aceea. Dacă am rezolvat treaba de aici, n-au decât să facă ce vor cu mine. După ce se vor trezi din somnul lor adânc.

Gura i se strâmbă.

— Ce te uiți așa de neîncrezător la mine? Planul perfect e totul. Ai văzut lambriurile de sub pervazurile din camera ta? În spatele lor sunt țevi de încălzire. Și între timp au apărut și niște furtune subțiri care se termină în camera mea. Puțin narcotic dintr-un flacon cu aer comprimat a avut grijă ca toți dragii noștri oaspeți să doarmă bine în camerele lor. Hai, gata acum. Am să-mi perfecționez metoda pe tine, înainte să mă ocup de Florian. Atunci înseamnă că am reușit ce-am vrut. Nicio teamă, e doar o mică împunsătură, după aceea cel mult capul o să te…

Jenny trăi următoarele secunde ca într-un cinematograf, când vezi un thriller în care evenimentele iau brusc altă întorsătură.

Ceva zbură spre ea și pe lângă ea, în direcția lui Katrin, o izbi dureros într-o parte și o dărâmă. Jenny se lovi cu umărul de pardoseală, auzi țipete, bufnituri și apoi iarăși un țipăt. Florian se răsturnă cu tot cu scaun la un metru de ea. Apoi nu se mai auzi decât un gâfâit zgomotos. Jenny încercă să se miște, dar fu apucată de braț și trasă în sus.

— Hai, te ajut, zise un bărbat pe care îl recunoscu imediat, în ciuda buimăcelii.

Timo.

Când reuși să se ridice cât să poată ședea, Jenny o văzu pe Katrin zăcând nemișcată pe pardoseală.

— Mulțumesc, zise ea, era cât pe ce…

— Nici chiar așa, zise Timo, în timp ce verifica starea lui Florian. Când am trecut pe aici, în drum spre ascunzătoarea mea, ușile de la dulap erau deschise. Apoi, când am văzut și auzit ce se petrece, am mai rămas câteva minute în fața ușii.

— Cum? Și de ce n-ai intrat mai devreme?

Ridică din umeri.

— Voiam să aștept momentul potrivit.

Jenny o privi pe Katrin care zăcea nemișcată.

— Aș zice că ai reușit.

Timo încuviință din cap.

— Propun să ne mai ocupăm de ea și apoi să ne ducem la ceilalți. Și dacă netrebnica n-a mințit, cu telefonul ei chemăm prin satelit salvamontul și poliția.

53.

Katrin își reveni încă în timp ce o legau de scaunul pe care șezuse înainte Florian. Avu nevoie de numai câteva secunde ca să înțeleagă ce se întâmplase. Dar în loc să se vaite, să amenințe și să țipe, cum se așteptase Jenny, ea nu spuse niciun cuvânt.

Privirea lui Jenny se îndreptă spre Florian. Era încă năucit, dar în afară de rănile de pe braț și de la frunte, nu mai avea nimic.

Când făcu un pas înapoi și privi în ochii lui Katrin, Jenny se sperie de lipsa de viață care se citea în ei.

— Katrin? făcu ea, dar Katrin nu reacționă.

Și nici n-avea s-o mai facă vreodată. Katrin își comutase judecata pe offline. Pentru totdeauna.

EPILOG

Ședeau pe podea în vestibul, rezemați de viitoarea
Recepție și priveau la suprafața mare de sticlă unde.

În partea de sus, încă neacoperită de zăpadă, mai pluteau doar câțiva fulgi izolați, luminați de becurile de afară. Elicopterele salvamontului și ale poliției aveau să pornească de îndată ce era suficientă lumină.

— Îmi huruie capul, mârâi David.

Nico își duse mâna la cap.

— Întreabă-mă cum mă simt eu.

David râse scurt.

— Porcăria aia de gaz are niște efecte de rachiu prost. Privirea i se îndreptă spre Annika și Matthias care ședeau pe jos, rezemați de peretele din față, cu niște expresii împietrite.

— Cred că cei doi vor avea ceva probleme.

— Așa le trebuie. Florian îi puse lui Jenny o mână pe braț. Dacă n-ai fi fost tu…

Tot repeta asta, după ce o duseseră pe Katrin în salonul cu șemineu, legată, pe un scaun, și pe Anna, cu tot cu saltea, în vestibul, unde stăteau de atunci cu toții. Și Jenny încuviință iarăși din cap și spuse:

— E-n ordine. Dacă n-ar fi fost Timo…

Se uitară spre Timo care se așezase pe jos, în mijlocul vestibulului, împreună cu Horst și cu Ellen.

Horst susținuse că o întâlnise pe Ellen din întâmplare, când se ducea spre camera din aripa nerenovată, unde voia să-și petreacă noaptea. Și că amândoi consideraseră că era mai bine să se pună împreună în siguranță undeva. Dar după felul în care o privea pe Ellen, Jenny se cam îndoia că fusese doar o pură întâmplare.

Gândurile îi zburară la Anna. Ce avea să se întâmple cu ea? Lui Jenny nu-i rămânea decât să spere că se va găsi vreun fel de ajutor. Și își propuse să facă pentru Anna tot ce-i stătea în puteri.

— David, ceva mă mai interesează, zise Florian de lângă ea.

— Și anume?

— Ce fel de pregătire e aceea pe care ai făcut-o?

— Armata, spuse el. Opt ani de *KSK*.

— Comando Forțe Speciale? Florian îl privi uluit. E unitatea aia specială. Toți, mașini de luptă.

— E mult timp de atunci.

Florian își duse mâna la gât.

— Nu mi-am dat seama că ar fi așa. Încă mă doare.

— Oricum, nu te-am rănit serios. Sunt un om bun.

— Fanfaronule, zise Florian.

— Creier de vrabie, ripostă David.

Apoi zâmbiră. Timp de două, trei secunde.

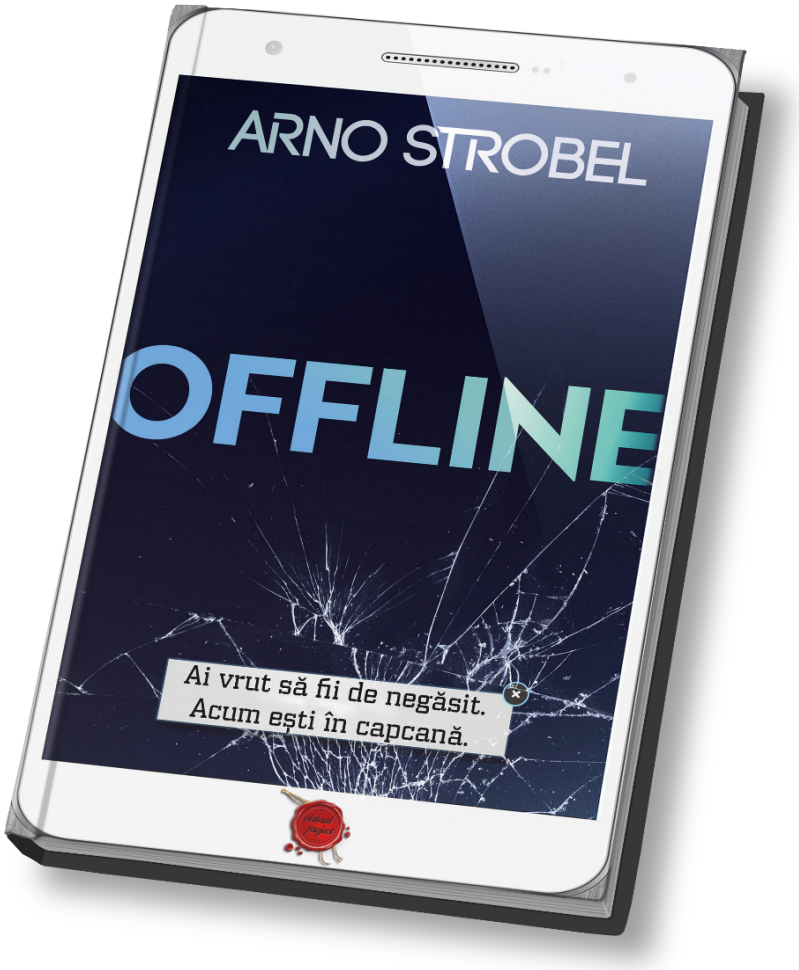

virtual-project.eu

violin

[1] Formă prescurtată pentru *young urban professional,* termen folosit pentru a desemna persoane tinere, preocupate de carieră și care locuiesc în marile orașe.

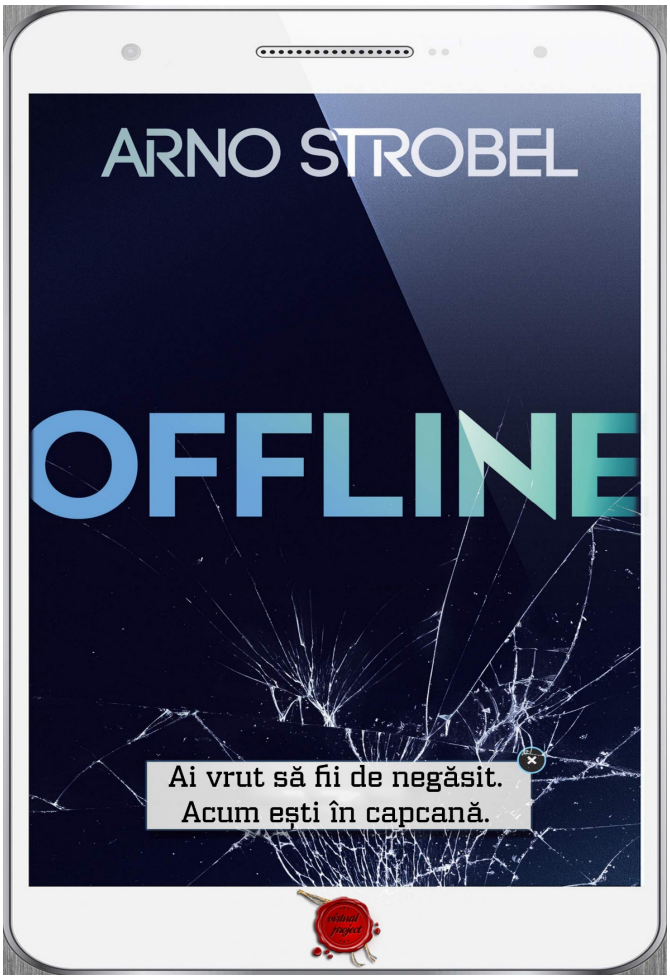
ARNO STROBEL
OFFLINE
Ai vrut să fii de negăsit.
Acum ești în capcană.